

Идеите на Разговори с Бога в живота – Н. Уолш

Най-голямата ирония на живота е, че онова, което желаем, е всичко което имаме.

Разполагаме изобилно с онова, което се стремим да имаме в изобилие.

Може и да не вярвате, че това се отнася за вас, нито пък за някои от хората, които познавате и от които имате впечатления, но е самата истина. И само собствената ви мисъл, че *не* е вярно, го прави да не изглежда такава във вашия опит.

Гледната точка играе изключителна роля в житейския ни опит. Това, което един би нарекъл „липса“, друг определя като „изобилие“. По този начин личният ни опит се сътворява от индивидуалния начин, по който представяме нещата. А определенията, които даваме, аз бих ги нарекъл избора ни, имат свойството да се умножават и разгръщат. Когато определим нещо като такова и тогава, то се превръща в това.

Ще ме запитате откъде зная, че е така. Причината е, че съм много добър слушател. Виждате ли, задавал съм многократно въпроси във връзка с изобилието, благополучния живот, парите и това, което хората наричат „правилен начин да си изкарват прехраната“. Преди няколко години започнах да получавам отговори. Аз вярвам, че тези отговори дойдоха от Бога. В момента, в който ги получих, бях толкова впечатлен и поразен, че реших да запишвам онова, което възприемам. Записите се превърнаха в поредица от книги „Разговори с Бога“, които станаха бестселъри по целия свят.

Съвсем не е потребно и вие да повярвате така, както и аз, в това какъв е източникът на отговорите, за да получите полза от самите отговори. Нужно е само да отворите съзнанието си и да допуснете, че е възможно това, че може да има нещо, което хората не разбират съвсем във връзка с благополучието и ако го разберат, всичко би могло да се промени.

Такава беше съзнателната нагласа на една малка група от около четирийсет души, които се събирахме в един дом, недалеч от Сан Франциско, Калифорния, през януари 1999 година, за да изучаваме съвместно в дълбочина посланието. Което предава „Разговори с Бога“ по този въпрос, както и по въпросите за човешките взаимоотношения и по-нататък – за холистичния начин на живот. Аз споделих с тази група всичко, което съм разбрал от материала, свързан с тези теми, които се появява в диалога, и отговорих на въпросите, които възникваха. Общото ни излъчване през онези следобеди породи магнетично преживяване у мен и в резултат на това в душата ми потече удивителна мъдрост. Която, щастлив съм да кажа, бе записана на видеокасата и аудиокасата и редактираните версии на тези касети получиха публичност.

Настоящата книга е писмен запис на онова събитие и представя нещата много по-свободно и, както ми се струва, с по-вдъхновяващ стил, отколкото би било, ако бях създал текст с цел да бъде отпечатан. И поради това, че формата на Книга не е ограничена във времето и някои обстоятелства, свързани с производството на видео и аудиокасете, ние успяхме да включим тук материал, който няма да се открие във видео- и аудиоверсиите, защото те трябваше да бъдат съкратени по производствени причини.

По същество в „Разговори с Бога“ онова, което се казва, е, че повечето от нас не разбират истинската същност на изобилието и богатата, смесвайки ги с парите, но когато използваме правилно онова, което действително имаме, и решим свободно да го споделим с всеки, до живота на когото се докоснем, ние откриваме, че парите, които за нас са били символ на благополучие, също започват да идват свободно при нас. Но дори и тази последователност от събития е непонятна за някои. Защото, когато мислим за парите, ние си представяме опитност и енергия. Която стои извън Божията реалност. Нищо във вселената обаче не стои извън реалността на Бога; няма такава област, която да не е *част* от Бога. Разберем ли веднъж, че парите са част от това, което Бог е,

нашето отношение към тях се променя. Ние започваме да се отнасяме към тях като към разгръщане на божията слава, а не като корен на всяко зло. А това може да породи удивителни резултати.

Напълно е възможно да имаме изобилие и благополучие и изключителните откровения на „Разговори с Бога“ ни показват как може да стане това. Тук представям някои от тези откровения така, както съм ги получил и разбрал. Споделям ги с пълно смирение, направо от избора, а вие сами преценете каква полза можете да извлечете от тях. Надявам се, че ако поне един Коментар ви откряне нов прозорец или отвори широко вратата към по-голямо щастие, все пак ще има някаква полза.

Нийл Доналд Уолш
Юли, 1999, Ашланд, Орегон

Благополучието и как да го постигнеш

Много ми е приятно, че сте тук. Добро утро на всички. Добро утро, скъпа. Това е моята съпруга. Добро утро.

Аз не наричам всички в залата скъпи. Но мога да бъда изкушен да го направя.

Може би се питате защо свиках тази среща. Аз също се питам. Ще ми си да започна съвместната ни работа тази сутрин като поприказвам малко за това, Което се случи с мен в живота. Ще ми се да се потопя в онова, Което преживях през последните седем-осем години, за да ви кажа как достигнах до днешния ден и да ви дам възможност да узнаете какво означава то за мен. После можем да продължим и да поговорим по някоя от темите, Които, надявам се, ще имаме възможност да разгледаме тук заедно.

Колко е мило, че сте избрали да бъдете с мен в тази стая днес. Колко е мило, че сте избрали да бъдете на планетата в този момент. Това е много, много важен момент. Хората нееднократно са повтаряли това и те винаги са били прави, но аз не съм сигурен, че то е било толкова вярно, колкото е в този момент.

Навлизаме в такава епоха на тази планета, когато решенията и изборите, които правим, ще предизвикат решително въздействие и изключителни последици върху живота, който сътворяваме заедно. Затова наистина е дадено да се събираме в групи като тази, в големи и малки групи, за да споделяме своята реалност, своите разбирания и да постигаме все по-голяма яснота, за онова, което ни свързва. А когато установим различията помежду си, да намерим начин да зачитаме тези различия. Защото, ако не се научим да зачитаме различията помежду си, нашият живот на планетата ще бъде лишен от смисъл. А вие сте дошли тук, защото В това има смисъл. Затова сте се превъплътили В своето тяло тъкмо в този момент, затова сте дошли тъкмо на тази планета в този период от време. Дали го знаете или не. Вие сте дошли тук с много голяма мисия. За много хора, ако и те са като мен, мисията може да се окаже по-голяма, отколкото първоначално са си мислели и представяли. Ще повтора това. Казах, че за много хора, ако и те са като мен, мисията е далеч по-голяма от тази. Която първоначално са си мислели и представяли.

Преди всичко животът ви няма нищо общо с вас самите. А това би могло да промени цялата Ви представа за това какво имате да вършите тук. А и животът ви няма нищо общо с Вашето тяло. Това също може да промени цялата Ви представа за това какво имате да правите тук. Вашият живот е свързан с мисията. Която Ви е отредена от онази част от вас самите, Която сме приели да наричаме на наш език душа.

По мое наблюдение много малко са хората, Които специално в този живот обръщат внимание и отделят време на мисията на собствената си душа. Зная, че не го правят.

През по-голямата част от живота си аз самият обръщах внимание на мисията на егото си, на съзнанието си, на тялото си - с други думи на онази страна на самия себе си, с която се идентифицирах. И обръщах много малко внимание на мисията на душата си, на реалната причина, поради която съм тук. Ала онези от нас, които започнат да се вглеждат и да се питат коя е истинската причина, поради която са дошли на тази земя, започват да оказват изключително влияние върху света - влияние, което дори не сте подозирали, че е възможно.

Изведнъж се озовавате... Озовавате се на някаква урва, на ръба. То е нещо като това, за което говори Аполинер:

- Елате до края.
  - Не можем, страх ни е.
  - Елате до края.
  - Не можем. Ще паднем!
- „Елате до края.”
И те дойдоха.
И той ги блъсна.
И те полетяха.

Малцина са онези измежду нас, които в този момент са готови да полетят, които са готови да потеглят, както е казала Джийн (Родънбъри), към такива места. Където човешкият крак не е стъпвал преди - които са готови да полетят сега, както и да вземат със себе си всички хора, до чийто живот се докосват в един полет на въображението, който истински може да промени света. И в настоящото време всеки ще има възможността да реши дали е един от тези малцина избрани; избрани, както трябва да добавя, от самите себе си, не от някой друг. Това е процес на избор на самия себе си.

Един ден ще се пробудиш, ще се погледнеш в огледалото и ще си кажеш: „Аз избирам себе си. Избирам самия себе си. Това съм аз.”

Това е игра на гоненица с един-единствен играч. „Това съм аз”.

Много *прилича* на детска игра. Детска игра, която се играе с такова посвещение и такава радост, с каквато играят децата, когато са заедно - само че в тази игра има един-единствен играч. И сега ти трябва да се откажеш от играта на криеница и да започнеш да играеш на гоненица. „Аз съм това.” „Ти си това.” „Много благодаря.”

И така в настоящите дни и времена ти трябва да избереш самия себе си; или да не избереш самия себе си - както предпочиташ. Както предпочиташ самият *ти*. Но ако избереш себе си като играч в тази специална игра, ще откриеш, че си накарал собственото си „аз” да се откаже от всички предишни вярвания, разбирания, мисли и представи за онова, което си дошъл да вършиш на тази земя, за причината, поради която си се превъплътил в това тяло, в този момент и на това място. Всичко, което някога си мислил по тези въпроси, ще се промени. Тогава ще разбереш, че животът ти няма нищо общо със самия теб или с твоето тяло.

Но цялата ирония е в това, че в мига, в който решиш и заявиш, че животът ти няма нищо общо с теб, нито с твоето тяло. Всичко, към което някога си се стремил, за което си копнял и си се борил да получиш за себе си и за твоето тяло, ще дойде при теб *Автоматично*. Но няма да те е грижа. Защото вече то няма да ти трябва. Ще му се радваш, разбира се, но няма да се нуждаеш от него. Тогава борбата най-сетне ще свърши за теб.

Но тя едва тогава ще започне за стотиците и хиляди, а може би милиони хора, до чийто живот се докоснеш. И ти ще ги виждаш ежедневно - тези хора, за които борбата наистина сега е започнала, които предприемат онези първи стъпки по пътя към дома. И те като теб ще протегнат ръка, фигуративно, ако не буквално, но понякога и съвсем буквално.

Ще се огледат наоколо си, надявайки се да намерят този, който ще им подаде ръка в отговор и който ще каже: „Последвай ме“; който ще се *осмели* да каже:

„Аз съм пътят и Животът. Последвай ме.“

На някои това може да им прозвучи прекалено религиозно. Ала то е третата и последна от детските игри, които детето в нас, т. е. нашата душа, ще изиграе. Това вече няма да бъде *игра на Криеница*, няма да бъде игра на „това си ти“; сега ще бъде „последвай водача“.

Последвай водача. А водачът си ти. И ти ще последваш себе си. Ние ще тръгнем по твоите стъпки. Аз ще направя изборите, които ти ще направиш.

Ние ще стигнем до решенията, които ти вземеш сега. Ние ще кажем думите, които ти Казваш, ще се докоснем до света по начина, по който ти се докосваш.

Ние ще последваме твоето водачество.

Ако си мислиш, че целият свят те гледа този ден и следва примера ти във всичко, което мислиш, говориш и вършиш, това ще промени ли поне малко начина, *по* който ще прекараш този ден? Може би ще го промени мъничко за някои от Вас.

Е, светът наистина те следва, независимо дали ти го знаеш или не. Това е великата тайна: целият свят - и съвсем определено онези хора от света, до чиито живот се докосваш - следва твоя пример. Ние те наблюдаваме. Ние искаме да разберем твоята истинска същност. И Виждаме това, Което си мислиш, че си. И ние си вземаме пример от теб. Също както актьорите на сцената, ние ти подражаваме, защото нямаме на кого друго да подражаваме. Ние сме всичко, което съществува. Други няма.

Можем да потърсим някъде Вън от себе си по мащабен пример, може би някъде на небето – може би дори в собственото ни въображение. Но в края на краищата ще стане, така че да подражаваме един на друг. В края на краищата децата ще подражават на своите родители, а на свой ред родителите - на своите родители. И една нация ще подражава на друга нация. Накрая ние всички ще се следваме един-друг, докато един не излезе напред и не заяви: „Не по този път, пътят е друг.“

Така че, твоето решение на този етап от живота ти, в този наистина критичен период, когато свърша векът и ние преминаваме в истински нова епоха, твоето решение е действително решаващо. Това не е някакво дребно решение, защото ти не го правиш само за себе си. Решението, което вземаш в тези дни и в този период, ти го взимаш също така за всеки друг от тази стая. И причината е съвсем ясна. Защото няма никой друг в стаята. Освен теб. Ето те в твоите множество проявени форми; ето те тука. Така че решението, което вземаш за себе си, ти го вземаш и за всички нас. Защото всички ние сме едно цяло.

Това може да ви прозвучи малко езотерично.

Първо изглаждаме религиозни, а след това езотерични. Но именно тези мисли, тези понятия, тези идеи трябва да започнат да стават двигател на нашия общ човешки опит. Защото в противен случай общият ни човешки опит ще престане да бъде колективен. И фактически ще се разпадне и разгради, както ще стане и с нашата планета.

Достигнали сме до този момент. Нали знаете, когато самолетите някога са пресичали океана, имало една черта, за която се е Казвало „чертата, зад която няма връщане“? Когато си твърде отдалечен, за да се върнеш, но нямаш достатъчно сили, за да се приземиш на другия бряг? Нали познавате тази опасна зона, когато човек не е нито тук, нито там. Струва ми се, че тъкмо тази черта сме стигнали сега на нашата планета в много области: по отношение на екологията, по отношение на световната икономика. Свидетели сме, че в много области на света всичко започва да се разпада по отношение на социалните структури, на духовните ни разбирания, на образованието и възпитанието на нашето поколение. Това става по толкова различни начини и в толкова много области, че, изглежда, сме стигнали тази ничия земя, тази опасна зона. Не сме

нито тук, нито там. Но въпреки това сме отвъд точката, от която няма връщане, пресекли сме рубикона. С всички тези изрази аз издавам своята възраст. Всеки, който е под 45 години би казал: „Пресекли сме рубикона ли? Какво, по дяволите, означава това?“ Ние сме пресекли рубикона и въпросът е сега: Какво трябва да направим и как да накараме останалите да преминат от другата страна? И отговорът на този въпрос всъщност ще бъде даден на човешката раса от хора като вас. От вас. И ако си мислите, че това ще бъде направено от хора като мен, които случайно тъкмо този ден и по това време се наслаждават на нашата петнадесетминутна разходка на слънце. Вие грешите. Днес аз искам да ви внуша, че не става дума за хората, които са пред вас в стаята. Аз случайно се намирам тук - искам да подчертая това - по чиста случайност. Със същото основание би могъл да бъдеш ти. Всъщност нека един от вас да излезе тук отпред и да довърши програмата. (Смях.) Само си помислих. Нанси е готова. Но тъкмо това е истинското изпитание, това е реалният въпрос. Колко измежду вас, ако им бъде дадена възможност, ако им бъде оправено предизвикателство, биха казали: „Хей, Нийл, знаеш ли какво? Аз съм готов! Ще заема мястото. Ще се изправя пред аудиторията“. Защото истинската тайна на живота е, че вие сте пред аудиторията и без това, независимо дали го знаете или не. Това е мисълта, която се опитвам да ви внуша. Ви сте винаги пред аудиторията. Само ви се струва, че не сте. Истинската ирония на живота е, че не съществува друго място, освен пред аудиторията. Не съществува задна част на стаята. Така че няма къде да се скриете. *Последвайте водача* - излиза, че това правило е задължително.

Позволете ми да Ви разкажа как стигнах до това място пред вас. Само ще ви дам някои сведения за това как започна всичко. През 1992 година бях стигнал до момент, в който отново губех поредната си връзка, на която се бях посветил, като имах насреща си една забележителна личност. Кариерата ми бе стигнала до мъртва точка. Здравето ми се разпадаше. Нищо не ми вървеше, както трябва в живота. А тази връзка, която имах с моята забележителна жена насреща, беше връзка, която си мислех, че ще продължи завинаги. И ето че тя се разпадаше пред очите ми, изплъзваше ми се от ръцете.

Не ми беше за първи път подобна връзка да се разпада пред очите ми. Нито пък беше за втори. Не беше нито третия, нито четвъртия. И така (смях) разбих, че в случая има нещо, което не знам, че ако го знаех, това щеше да промени всичко за мен. Но просто не знаех какво е то. В своите лични отношения аз просто не можех да открия тази тайна.

По отношение на професионалното си развитие срещях същия тип предизвикателства. Бях прочел всички книги, които се отнасяха до: „прави, това което обичаш и парите ще последват“. Не мислех така - макар да допусках и такава възможност, разбира се. Но някак си все не успях да намеря точната Формула. Или вършех нещо, което наистина обичах, но стигах до пълен фалит, или правех достатъчно пари, за да преживявам някак си, но душата ми умираше хилядократно. Като че ли не знаех как да съчета тези две неща. Поне не за дълго. Ако успеех все пак да ги съчета, това беше за не повече от седем-осем месеца и после се проваляше. Не успях, някак си, да залепя парченцата. И да направя така, че да останат залепени. Същото беше положението и със здравето ми: имах чувството, че не мога да изкарам и година, без нещо да ми се случи. И понякога това беше нещо доста сериозно. Имам предвид, че имах болни бъбреци, богато бях на 36. Бяха ми се случили доста неща: хронични проблеми със сърцето и една камара други неща, за които дори не споменавам. И така на 50-годишна възраст се чувствах така, сякаш бях на осемдесет, при това не много здрав и за 80-годишна възраст: с артрит, радиоколит и какво ли още не. Разбирате ли

какво искам да кажа? Някак си не съумях да накарам тази машинка да работи. И Всичко ми се беше струпало наведнъж.

Виждате ли, обикновено Бог се е отнасял по-добре към мен. В повечето случаи ми се струпваше само едно нещастие в даден момент. Но тъкмо в онзи момент по причини, които все още не са ми напълно ясни, всичко се бе струпало наведнъж, по едно и също време. „О, бе казал Бог, хайде да му дадем тройно изпитание. Нека да се появя онзи номер с работата, личните взаимоотношения, здравето в една седмица.“ И ето че така се случи. Беше нещо като троен луц. Някакъв метафизичен троен луц. И аз се пързях върху доста тънък лед. Не знаех докъде ще стигна с всичко това. Бях много, много, *много* ядосан - имаше опасност да изпадна в хронична депресия.

И ето че една нощ захвърлил завивките на леглото, защото се бях събудил посред нощ, изпълнен с ярост и безпокойство от това, което представляваше моят живот. Втурнах се в по-широката част на къщата и закрачих напред-назад посред нощ, опитвайки се да намеря отговор на своите въпроси. Отидох там, където винаги отивам за отговор посред нощ, но в хладилника онази нощ нямаше нищо прилично, ето защо отидох на дивана. Седнах там. Опитайте се да си ме представите, в три часа сутринта на дивана, плувнал в пот и печейки се на собствения си огън. И тогава аз призовах Бога. Казах си: е, добре мога да се щурам наоколо, да разбия къщата, да счупя чиниите или да направя каквото и да било. Но аз седях там и виках към Бога: „боже, какво трябва? Какво трябва да направя, че да успея в тази игра? Някой трябва да ми кажи ми правилата. Обещавам, че ще я играя. Само ми дай правилата. А след като ми ги дадеш, не ги променяй.“ Задах още десетки хиляди въпроси. И тогава видях на масичката за кафе пред мен съвсем случайно някакъв жълт тефтер. До него имаше писалка. Взех го, включих една лампа и започнах да си изливам яда писмено. Това ми се стори най-безопасния и тих начин да си го излея в 4,15 сутринта. Не знаех как е с вас, когато сте гневни и когато пишете, но аз пиша наистина надълго и нашироко, когато съм ядосан. А в онзи момент наистина бях ядосан. *Какво трябва да направя?* Много бях разярен. *За да се оправя в този живот? И какво съм направил, та да заслужи такъв живот, който е само една постоянна борба?*

Възкличания, възкличания, възкличания.

И аз продължавах и продължавах да пиша в продължение на около двадесет минути, просто си изливах яда и призовавах Вселената да ми даде някакъв отговор. И най-накрая се успокоих, макар и малко, почувствах се съвсем леко по-добре. Бях вече не толкова зле. Казах си, хей това май ми беше полезно. Трябва да споделя този процес с някои приятели. Той дава резултат. Понечих да оставя писалката, но тя не искаше да напусне ръката ми. Погледнах я и си Казах: „Не е ли странно това? Ръката ми се е вдървила от толкова много писане.“ Човек винаги намира някаква причина.

Върнах писалката върху хартията отново, без да мога да си обясня и досега защо. Тогава в съзнанието ми изникна една мисъл. Един съвсем тих глас, ето тук над дясното ми рамо. Сега го наричам моят безмълвен глас. Когато за първи път чух безмълвния глас беше все едно някой ми шепне в дясното ухо. Чувството, което ме обзе бе чувство на невероятно успокоение. Бях напълно умиротворен - в пълен вътрешен покой и ме изпълваше невероятно радост.

Знаете ли, мисля, че съм имал и други моменти в живота си, когато съм изпитвал тази радост... Моментът, например, когато се ожених за Нанси – не цялата церемония, а онзи момент, богато свещеникът каза най-сетне „Вземаш ли...“ И в този момент аз погледнах в очите ѝ и помълчах един миг и казах: „Да, Вземам я“. Това беше един такъв кратък миг, в който цялото ти тяло се изпълва с нещо, което не можеш да обясниш. Ти съзнаваш, че Вземаш изключително важно решение, правиш огромен избор и си толкова

щастлив, че нямаш дори и най-малкото колебание по отношение на него - това е миг на пълно щастие... На истинска радост.

Струва ми се, че всеки от нас е имал подобни моменти, може би три-четири, може би пет пъти в живота си, Когато се е чувствал изпълнен с това усещане, че нещо е „добро“, че е напълно правилно, че е свършено радостно.

Точно така се чувствах и аз В онзи момент, когато за първи път чух безмълвния глас - просто... радостен. Една умиротворяваща, утешителна радост.

И тогава безмълвният глас Каза:

- Нийл, ти наистина ли искаш да получиш отговори на всички тези Въпроси, или само се разтушаваш?

- Е, да, разтушавам се, но ако има отговор, аз непременно искам да го узная.

С това отговорите започнаха да се явяват - изблизнаха като поток. Отговорите на всеки въпрос, който някога съм поставял, ми се даваха. И то толкова бързо, че чувствах, че трябва да ги запиша, защото в противен случай щях да ги забравя.

Виждате ли, съвсем не съм имал намерение да пиша книга. Записах всички тези отговори, защото не исках да забравя онова, което ми се казваше.

И така записах всичко на един дъх толкова бързо, колкото можех. Когато прочетох онова, което пишех, то естествено породило у мен други въпроси, защото това, което излизаше под перото ми, беше нещо удивително. И така започнах да записвам въпросите, на които ми се отговаряше, а това пък доведе до още отговори. Аз пишех все повече и повече въпроси и получавах все повече отговори. И преди да си дам сметка, бях въввлечен в един писмен диалог и по-късно разбрах, че това е диалог с Бога.

Това е кратката предистория, благодарение на която стигнах дотук - и тя продължи с това, че аз изпратих написания на хартия диалог на един издател. Хората ме питат: „Защо си направил това, щом не си имал намерение да пишеш книга?“ Може би си спомняте, че в диалога се казваше: „Това един ден ще се превърне в книга“. И аз си помислих: добре, нека изпитам Бога. Действително подложих на изпитание Божеството. След като записах, „Това един ден ще се превърне в книга“, първата ми мисъл беше: „А, да, да, ти и още стотина души ще изпратите своите среднощни мисловни лутаници на някой издател, Който веднага ще подскочи и ще заяви: „боже господи, но да, разбира се, ние ще публикуваме това веднага“. И милиони хора по света ще си го купят.

Само че фактически точно това и стана. Материалът беше публикуван и милиони хора по света го купиха. Той е преведен на двайсет и седем езика по целия свят. Настина е удивително да видиш нещо, което ти си написал, да излиза на японски, гръцки, еврейски и да си дадеш сметка, че си докоснал целия свят.

Едно отклонение.

Защо съм застанал тук, пред вас? Имам предвид, защо съм избрал да стоя тук, пред тази аудитория? Сега вече съм наясно, че бях призван да бъда посланик, напълно разбирам, че всъщност винаги съм бил посланик и че не мога да си позволя да бъда никъде на света, освен тук, пред тази аудитория. Защото имам много важно послание, което трябва да споделя с всеки, до чийто живот се докосна. И това е вярното послание, което съм дошъл да споделя. Вие всички сте посланици и няма такова място на света, където да бъдете, освен пред аудиторията. Всички вие сте дошли да споделите едно много важно послание с всеки, до чийто живот се докоснете. И ето го важното послание, което сте дошли, за да споделите с тях: всичките, всеки един измежду тях, е посланик. Всички те са дошли, за да споделят едно много важно послание. И няма друго място, където могат да бъдат, освен пред аудиторията. И това е важното послание, което са дошли да споделят: всеки един е посланик.

И беше тъмна и бурна нощ и група бандити седяха край огъня. Един от бандитите каза: " Шефе, разкажи ни някаква история". И шефът Каза: „Беше тъмна и бурна нощ и

група бандити седяха край огъня, Когато един от бандитите Каза: „Шефе, разкажи ни някаква история“. И шефът Каза: „Беше тъмна и бурна нощ...“

Както виждате всичко се върти в кръг. Вечната история на живота е една и съща. Великото послание, което съм дошъл да споделя, е същото това послание. Посланието е, че вие сте дошли, за да споделите едно послание. И посланието, което сте дошли да споделите, е, че те са дошли да споделят едно послание и това е посланието, Коего всички ние сме дошли да споделим един с друг: „Здравей, *пробуди се*. Знаеш ли Кой си ти всъщност? Здравей. *Пробуди се*. Разбираш ли?“

Ето посланието, което сме дошли да споделим един с друг: Вие и аз сме едно цяло. В тази стая има човек. Не мислете, че сме откъснати, разделени един от друг. Не сме разделени. Има само един човек в тази стая. И няма никаква разлика помежду ни. И ако мислите, че съществува разлика помежду ни, премахнете я. Защото разлика не съществува. Престанете да се опитвате да създавате изкуствени разграничения там, Където не съществуват. И когато вече няма да можете да създавате разграничения, вие и аз ще бъдем едно цяло. Ще има само един човек в тази стая и само един човек на планетата, само един човек в цялото творение. Всичко, което ви причинява болка и страдание, усилие и борба, мъка и трудности, ще изчезне. Всичко това просто ще изчезне.

И така, престанете да мислите, че едни са от едната страна, а други - от другата. Няма такова място, където свършвате „вие“, за да започна „аз“. Това е едно просто и изящно послание, което променя всичко. *Кога ще го разберем?* Кога най-сетне ще го разберем? Това ще стане, когато го предадем на другите. Чувате ли ме? Ние ще разберем посланието, когато го *предадем* на другите.

И така, ето ни заедно днес. Когато влязох в стаята, помислих си: какво, по дяволите, правя тук? Виждате ли, ако не внимавам, може да ви се стори, че имам да ви казвам нещо, което вие не знаете. Наистина трябва да съм много бдителен в това отношение. Ако не внимавам достатъчно, може и на вас да ви се стори, че имате да чуete нещо, което не знаете; което никога не сте чували преди. Ако не внимавате, може се поддадете и да забравите кои сте и да започнете една игра, наречена „аз зная, а ти не знаеш“. Само че самият аз нямам желание да играя на тази игра нито сега, нито Когато и да било. Напълно съм наясно, че нямам да кажа нищо, което вие вече да не знаете. Така че, благодаря ви, че дойдохте и сбогом.

Още откакто влязох, все се опитвам да намеря начин да се измъкна от тази стая. Това май е доста удобен начин. Поне колкото и всеки друг. Добре, преди да продължим - защото ние все пак ще поговорим малко върху нашата най-важна тема, която е темата за благополучието и верния начин да го постигнем... Но преди да продължим, някой бе вдигнал ръка. А аз вече петнайсет минути се правя, че не забелязвам.

- *Когато разказвахте, как сте чули глас до лявото Ви рамо...*

- Всъщност беше дясното рамо, но какво значение има това?

- *Когато започнахте да пишете, да задавате въпроси и да получавате отговори, да пишете книги, почувствахте ли нещо специално като усещане, нещо особено, свързано с този глас, с този импулс да пишете, Коего да го откроява от други моменти, когато ни се случва нещо да ни се причуе или когато нещо ни подтиква да пишем? Имаше ли нещо друго, някакво присъствие, някакво чувство или... Можете ли да ни опишете онова състояние?*

Беше някаква нежност. Сякаш цялото ми тяло се разтапяше. Трудно ми е да го опиша. Чувствах се отърсен от всякаква тревога, напрежение или „негативност“, която изпитвах, когато седнах на дивана. Спомням си само, че сякаш без всякакво усилие на волята съм оставил цялото си напрежение и съм се освободил от него. Това просто се

случи. Почувствах внезапно... И после от тази нежност възниква,.. Много ми е трудно да говоря за това, защото почти веднага влизам в същото състояние.

Сякаш Върху теб се е спуснал мирът?

Това е мир и чувство за неописуемо щастие и единение - радост, която просто извиква сълзи. Радост, изключително дълбока. И от този първи миг аз просто седях и сълзите ми се стичаха. Преди да мога да напиша и десетина думи, спомням си, че мастилото върху страницата се размаза. Пишех с едни тънкописци - и мастилото ми се разтече заедно със сълзите ми.

Сега някак си съм привикнал Към това преживяване. Така че зная какво ще се случи. Зная как ще се чувствам. Някой от вас присъствал ли е на момента, когато се ражда дете? Вземал ли го е на ръце в онези първи 4-5 минути от неговия живот? Ако някога сте имали подобно преживяване, това е същото. Това съм преживял само, когато за първи път взех в ръцете си своето дете в първите мигове на неговия живот и погледнах лицето му. Не изпитвах нищо друго, освен единение, пълна свързаност, любов, Която не познаваше никакви ограничения и беше напълно безусловна. Това беше нещо като... Дори не може да се изрази с думи. Така го почувствах - сякаш държах новородено дете в ръцете си. Точно така беше. И в онзи миг наистина разбирах, че действително държа в ръцете си едно новородено. Знаех, че давам живот на едно ново мое Аз. Знаете ли, никога не съм споделял това преди. Едва сега, в отговор на вашия въпрос, изплува тази образност за мен. Ще познаете това усещане, Когато се почувствате преродени. Никой няма да се налага да ви казва кога се раждате отново. Вие сами ще го познаете. И след този момент вече никога няма да се чувствате същият човек и няма да имате старото отношение към себе си, нито към другите.

Всички бариери между вас и другите хора ще отпаднат. Всяко чувство за разделение ще изчезне. И тогава вие ще станете много опасни, защото ще изпитвате желанието да се доближите до хората и силно да ги прегръщате. Знаете ли, ще искате просто да отидете при някой човек и да му кажете: „ако знаеш колко те обичам“, (смях) и ще се надявате при това да не ви арестуват, особено ако, Боже опази, направите това по отношение на друг мъж... Защото обществото учи, че човек не бива да се отнася така към някой непознат. Особено ако си мъж, внимавай... Да не засегнеш другия пол. Познато ми е всичко това...

Извинете ме, аз се покайвам за това, че съм мъж. (Смях.)

От самото начало на времето всичко, което някога сме желали, е да обичаме и да бъдем обичани. И от самото начало на времето, всичко което сме правили, е да създаваме морални ограничения, религиозни табути, социални норми, семейни традиции, философски системи и всякакви правила и регулации, които да ни казват кога, кога, къде, какво и как можем да обичаме; и кого, кога, къде, какво и как не бива да обичаме. И за съжаление, този втори списък е по-дълъг от първия.

Какво правим всъщност? *Какво е това, което вършим?* Ако приближа до онзи човек ей там и му кажа: „Красотата в мен вижда красотата в теб“, какво лошо има в това? Или ако отида при някой непознат и му кажа: „Аз виждам истинската ти същност“, какво лошо има в това?

Не зная, хора, как сме решили да направим нещата такива, каквито са, но трябва да ви кажа ето какво: ако не променим това, което сме изградили, никога няма да преживеем себе си, такива, каквито сме наистина. Ето защо, дошло е време да изграждаме отношенията си отново, да пресътворим живота си. Това всъщност е време да пресътворим самите себе си по нов начин - в поредната най-върховна версия на най-върховната визия, Която някога сме имали по отношение на собствената ни същност.

О, Господи, Господи, Господи... Не ме Карай да продължавам. Виж сложил си ме тук отпред в една стая пълна с хора и аз виждам нови сили, готови за постъпление в

армията. Какво да направя, за да ги мобилизирам? Как мога да ги накарам да влязат в играта? Как да ги накарам? Имали ли сте едно специфично усещане, Като човек, който се приближава към игрище? Често като момче ходех отвъд хълма, на игрището в съседската околност. Ние имахме голямо игрище на осем Квартала разстояние от нашата Къща. Когато приближавах, започвах да се вълнувам: „Дали ще има някой на игрището? Ще намери ли там някого?“ Когато приближавах виждах някои деца да играят наоколо. Едни познавах, други не, явно бяха дошли от различни части на околността. Спомням си, че вечно си мислех: „как да ги накарам да играят с мен?“

Имали ли сте някога такова усещане, приближавайки се към някое игрище?

После приближавах игрището и едни от децата казваха: „Хей, здрасти, Нийл. Хайде да поиграем.“ А други деца възкликваха: „Я, вижте го, онзи, устатият Уолши, пак е дошъл.“ И бивах отхвърлен. Някои от присъстващите бил ли е отхвърлян на игрището? Никой ли? Няма ли сред вас хора, които са били изхвърляни от играта? По същия начин се чувствам и когато вървя към стая, подобна на тази. „О, Господи, чудя се дали ще се включат в играта заедно с мен. Нима няма да е същинско удоволствие, ако го направят?“

Тъй че, хайде да си поиграем малко с тази материя. Да разгледаме някои от нещата, които ми се казаха в онзи изключителен диалог, в който бях въввлечен. Нека да поговорим за изобилието.

Изобилието и благоденствието е тема, към която съм проявявал изключителен интерес през годините. Много хора проявяват интерес. И първото нещо, което съм разбрал по отношение на благоденствието е, че, когато започна да го разглеждам в дълбочина и когато започнах да получавам информацията си от по-висш източник, разбрах, че съм имал погрешна представа за това какво представлява наистина изобилието и благоденствието. Смятал съм, че благоденствието се състои в материалните неща, че се свързва с количеството материални притежания.

Мразя да опростявам нещата. Не ми е приятно, да говоря за очевидни неща, защото съм наясно, че вие вече знаете какво ще ви кажа. Но за тези от вас, които са забравили, че знаят, бих искал да напомня онова, което ми бе напомнено в моя диалог. Истинското изобилие и благоденствие няма нищо общо с това, което притежава човек, а се състои изцяло в това какво е. И че когато аз споделя своето изобилно битие с всички, до чийто живот се докосвам, онова, към което се стремя, се получава автоматично, без дори да се опитвам да го притежавам. Всичко материално, което си бях представял, че характеризира благополучието, всичките изящни кристални съдове, великолепни антики и красиви дрехи, всичко това сякаш че само дойде при мен, без ни най-малко да се боря за него. Тъй че аз търсех това, което си мислех, че представлява благоденствие и си представях именно материални блага, а онова, което имах в изобилие, всъщност бях пренебрегнал напълно.

Спомням си неотдавна как седях сред препълнена с хора стая, малко по-голяма от тази, и водех семинар сред красивите планини на Колорадо в Естес-парк. Един от присъстващите се обърна към мен:

- Бих искал да имам изобилие и благоденствие в живота. Това беше неговият проблем. И той добави:

- Не мога да спечеля достатъчно пари. Едва успявам да свържа двата Края. Трябваше наистина да пестя всяка стотинка, за да успея да дойда и да присъствам тук. И той продължи да говори:

- Цял живот съм мечтал да имам благоденствието, Което наблюдавам у вас - и той посочи към мен в залата. - искал съм да го изпитам.

А аз му Казах:

- виж, ако искаш наистина да преживееш благоденствието, защо например не използваш обедната почивка, за да раздаваш изобилно от онова, Което имаш да дадеш?

Тогава той учудено ме погледна и Каза:

- Но аз нямам нищо, Което мога да дам!

Той изобщо не се преструваше - съвсем искрено мислеше, че няма какво да даде. Тъй че трябваше да го погледна и да започна да изреждам очевидното:

- Имаш ли любов, Която можеш да дадеш?

- О, - той не беше съвсем сигурен. Но струва ми се, че все някак си трябваше да си даде сметка, че поне капчица любов в него има, която може да даде. Той отвърна:

- Да, да предполагам, че имам известна любов, Която мога да дам.

- Имаш ли милост - изпитваш ли в душата си милост?

- Да струва ми се, че имам донякъде милост. Хората ме наричат милостив човек.

Между другото, беше му трудно да направи това признание. Затрудняваше се да назове думата „милост“ в едно и също изречение с думата „аз“. Все пак допусна, че има донякъде милост, която да прояви.

После го попитах има ли чувство за хумор.

- О, да... - отвърна той, - зная достатъчно вицове, Които да ми стигнат за цял живот.

- Страхотно - Казах аз.

Направихме списък от нещата, Които притежаваше В изобилие. Но той, разбира се, не смяташе, че всички тези неща имат нещо общо с изобилието, така, както си го представяше. Казах му:

- - Добре, да приемем, че нашите определения на това какво е изобилието не съвпадат. Но трябва да се съгласиш, че притежаваш в изобилие *изброените неща*.

Можяхме да постигнем съгласие по този Въпрос. Тогава аз Казах:

- Чудесно. А сега, ето какво искам от теб. По Време на обедната почивка ми се ще да раздаваш щедро всички тези неща, които призна, че притежаваш. Отдавай ги щедро. Давай повече, отколкото си давал преди, на всеки, до когото се докоснеш през следващите деветдесет минути, по време на обедната почивка. Това е моето предизвикателство.

И той се съгласи да приеме предизвикателството.

И така, той отиде на обяд след няколко минути и започна да излива изобилно онова, което притежаваше, към всеки в резиденцията на младия християнин, където се провеждаше нашият духовен семинар. Тук беше не само нашата група, но и групи от други места, които бяха наели различни помещения, така че тук имаше събрани поне шестстотин души. Двеста от тях бяха от нашия духовен семинар, а четиристотин от други места. Така че имаше много непознати, които не знаеха нищо за този човек и за това какво е намислил. И ето го, влезе в кафенето. Изгледаше като пред голямо сражение. Чувстваше се така, сякаш искаше да каже: „Да, моята група знае, че сега ще се държи малко налудничаво, но всички останали хора съвсем не са наясно, че ще ми се наложи да се правя на глупав.“

Виждате ли, когато човек раздава щедро от себе си, половината свят го смята за луд. Всички твърдят, че май нещо ти има. Нещо не е съвсем наред. Човек обикновено не се държи така. И май тъкмо в това е проблемът - че човек обикновено не се държи така.

И ето го него. Приближава се до седналите в кафенето и щедро започва да раздава онова, което изобилно му принадлежи. Раздава любовта си, доброто си настроение и чувството си за хумор. Разказва вицове из кафенето. Някои се смеят: „Ха, ха, ха, колко смешно!“ Други се смеят: „Ха, ха, ха... Тоя пък Кой е?“ Но едва ли остава някой, който поне мъничко да не се разсмее. Дори и онези, които не намират шегите му за чак

толкова смешни, и те не могат поне малко да не се усмихнат на този чудесен човек, на този „Дядо Коледа“, който се е появил изневиделица в кафенето.

Той вървеше наоколо и разказваше на хората чудесни неща. Един измежду тях в този момент не бе в най-доброто си настроение и това му даде възможност да прояви състрадание. Той показа своята милост като му спести някои от лошите си шеги. И това може да бъде проява на милосърдие. После отиде и седна до онзи човек. Каза му: „Не те познавам, но съм от ей от онази група там, която е тук на семинар в отсрещната сграда. Как си?“ И преди още да разбере, той бе започнал един разговор с Бога. Така успя да даде израз и на тази своя страна.

Този човек се върна след обедната почивка, деветдесет минути по-късно с чувството, че е голям, че е израснал и ми каза: „Не мога дори да изразя това, което чувствам“. А аз му отвърнах: „Изпитваш ли чувство на благоденствие?“* А той отвърна: „Да, наистина. Чувствам се наистина богат с всички тези прекрасни мои страни, на които досега не съм си позволявал да давам израз. Просто не съм си позволявал да се държа така.“ Но наистина, странното бе и тук групата му изигра една шега... Докато той беше на обяд, някой бе отишъл в стаята и поставил една шапка, в която всички оставиха по малко пари. Когато мъжът се върна, в шапката имаше събрана доста голяма сума, защото всички искаха да му докажат, че каквото даваш, това и получаваш. Това беше едно от онези невероятни, мигновени преживявания на истината. Имали ли и сте някога едно от онези мигновени преживявания на истината? Просто си вървите ей така и... „Бум!“ Слагате ръка на чело: „Ах!“ Защото всичко е така очевидно, казва ви се толкова ясно.

И ето че когато мъжът се върна на мястото си и разказа всичко, което се бе случило, му подадох купчина пари и той, както седеше там... Сълзи потекоха от очите му. Той преживя непосредствено една вечна истина: че това, което дадеш на друг, ти го даваш на себе си. И можеш да го дадеш в една форма, а то да се върне към теб под друга. Но не може да не се върне, защото всички ние в тази стая сме един и животът му се промени благодарение на това ново осъзнаване какво представлява истинското благополучие.

Дори и хора, които живеят на улицата, могат да постигнат съзнание за благополучие. Те могат да го постигнат като накарат другите да имат онова, което те самите избират да преживеят. Защото колкото и малко да имаш, винаги ще се намери някой, който да има дори още по-малко. Спомням си историята на един човек на име Джо, който живееше на улицата в Сан Франциско. Колкото и малко да имаше той самият, беше превърнал в своя задача всеки ден да намира някой, който има по-малко и от него. Ако успееше да изпроси няколко долара на улицата, той винаги даваше два пъти по толкова на някой, който има по-малко. И беше наистина много благоденстващ човек; известен бе като Кралят на улицата. Фактически защото бе източник на изобилие за всеки друг от улицата. Хората на улицата могат да преживеят истинско благополучие, ако имат волята да дадат възможност в живота на другите, до които се докосват, да почувстват прилив на благополучие в същия миг. Може да ви се струва, че е лесно да се каже това, а трудно да се направи. Аз си седя тук в пълен разкош и мога да си говоря каквото си искам. Не ми се ще да правя повърхностни твърдения. Не искам това, което казвам, да ви прозвучи безпочвено. Но аз съм живял на улицата, живял съм на улицата близо една година от живота си и си спомням какво ме изведе оттам.

И така, първото, което искам да споделя с вас по отношение на благополучието, е: Бъдете наясно какво представлява благополучието и ако решите и когато решите да раздавате щедро от себе си най-доброто, на което сте способни, по отношение на всеки, до живота, на когото се докоснете, ако решите да направите това, животът ви ще се промени за деветдесет дни, може би за деветдесет минути. Внимавайте. Защото хората изведнъж ще разберат истинската ви същност. Нека да ви обясня разликата между

двама адвокати. Адвокатът А и адвокатът В. Вижте, това са двама адвокати, които имат офис в един и същи град, в една и съща сграда. Те и двамата са завършили един и същи колеж и са били отличниците на своя випуск. И така, притежават еднакво развити способности. Не е въпрос за местоположение, защото и двамата обитават една и съща сграда в един същи град. И все пак, единият от адвокатите, адвокатът А, прави невероятно успешна кариера, а адвокатът В, който е само на няколко метра по-долу в същата сграда, не успява. Какъв е проблемът? Какво се случва тук? Какво позволява на единия човек да постигне успех, а другият - не, при положение, че всички други обстоятелства са равни? Нека да обсъдим този проблем.

Не става въпрос за това, че единият е бил роден в богато семейство, че просто така е роден, че има тази привилегия. Какво може да се каже, когато двама души имат равен старт и всички останали обстоятелства са равни? Какво се случва тук? Съвсем очевидно е какво става с адвоката А или пък водопроводчика А, с доктора А. Няма значение какво е заниманието му. Това няма нищо общо със специфичния му занаят.

И така, внимавайте. Недейте да си мислите, че благополучието (или онова, което бихте нарекли успех в живота) се дължи на определената професия, която сте избрали. Не се дължи на това. Ако още не сте разбрали това, животът ще ви научи. Защото ще минете през опита, ще вършите едно, друго, трето - просто ще натрупате опит в много професии. И тогава ще се запитате: „как съм успял да сменя всичките тези професии? Нали винаги правех това, което трябва.“

И тогава ще ви просветне: „О, разбирам, благополучието няма нищо общо с професията. Не е такава връзката. Цялото това благополучие, което се надявам да потече към мен, няма да потече по този начин.“ И тогава виждаме един друг човек на улицата, който като че ли нищо не върши, а благополучието е потекло към него. Направо не може да държи всичко, което се стича към ръцете му. Та това не е справедливо.

„Как така той всичко получава, та нали нищо не върши?“ Кое то, разбира се, е тъкмо тайната на благополучието. Той не върши абсолютно нищо. Буквално това имам предвид и съм избрал думите си съвсем внимателно - не върши абсолютно нищо. А ние всички прекарваме живота си в лудо препускане, за да вършим какво ли не. Но той е нещо. Когато влезе в стаята, той е нещо изключително. Той е любов, милосърдие, мъдрост, чувство за хумор, чувственост. Той е радост. Той е едно цяло. Най-върховното ниво на битие е: Той е Едно цяло.

Знаете ли, понякога се случва човек да отиде на лекар или при адвокат, при водопроводчик, при зъболекар, при когото да било, при пощенски служител. Когато човек отиде при когото и да е - погледне в очите му и си казва: „Той ме разбира, той ме вижда, той е...“ В известен смисъл дори и да не го изрази по този начин, все пак си казва: „Той е като мен.“ Човек си тръгва и си мисли: „колко симпатичен човек. Какъв мил човек. Не беше ли тя мила...?“

Винаги се опитвам да се наредя на опашката при такъв човек. Нали ме разбирате? Случвало ли ви се е? Когато отида в супермаркета, все гледам да се наредя на опашката при симпатична продавачка, защото аз просто я усещам. Тук не става дума за нищо друго, а само за това, че искам да бъда на опашката тъкмо при този човек, защото Когато се наредя на тази опашка, имам усещане, странното усещане, че нещо се случва.

Накрая написах писмо до шефа на пощата. Не зная какво има в този човек на първо гише, но става нещо магическо - той кара всички хора от салона да се чувстват привлечени към него и да се въртят все там, където е той. Попитах онзи човек от пощата дали животът му е благополучен. Зная, че се чувства преуспяващ и това няма нищо общо със заплатата му. Тъкмо в това е работата. В това е разликата между адвокат А и адвокат В, между водопроводчик А и водопроводчик В. Между човека А и човека В там

на улицата. Така ти сам трябва да решиш дали избираш да бъдеш човекът В, или избираш да бъдеш човекът А. Ако предпочетеш да бъдеш личността А, да даваш в изобилие от онази магия, която е в теб, магията, която е извън теб ще се почувства привлечена и ще се превърне в част от теб дотолкова, доколкото ти ѝ позволиш. Разбираш ли? Ще поговорим по-подробно как става това след малко.

И така важното, което трябва да запомним, когато се стремим да намерим верния начин да изкарваме прехраната си, е да спрем да търсим какво да правим и започнем да търсим какво да бъдем. И да влезем във връзка с онази част от нас самите, която съществува много надълбоко и знае коя е истинската ни същност. И да видим какво трябва да направим, за да извадим на бял свят тази своя същност, тя да се превърне в наше *битие*.

И така погледни навътре в себе си. Какво съм аз, какво е моето битие, когато се чувствам осъществен и напълно изразяващ самия себе си? Какво съм аз, когато става това? Може би съм лечител? Може би съм чувствен човек? Може би съм творец? Или има някакво равнище или състояние на битие, което с една-две думи изразява за теб същността на онова, което е дълбоко заложено в теб, на онази твоя същност, която действително изглежда мащабна. И така, откриваме по какъв начин да действваме правилно. Това става, когато да действаш, е резултат от това да бъдеш, а не да използваш действието, за да бъдеш еди-какво си.

Ще обясня всичко това по-късно, но преди да навляза в него, както казах преди минута, преди подробно да го изясня, искам да споделя още някои мисли, които съм забелязал, че блокират хората и не им позволяват да постигнат благополучие. И такива, които са блокирали и мен и не са позволявали аз самият да постигна благополучие. И ще поговоря за благополучието под формата на долари и центове и физически неща. Защото няма нищо лошо да наречем и това изобилие.

Не искам да останете с впечатление, че твърдя, че това не е изобилие и че единственото изобилие и благосъстояние, което съществува, е това, за което говорихме току-що. Напълно е нормално да наричаме цялата тази физическа материя (парите, сметките, плащането в брой, великолепните стъклени съдове или антики и прекрасните материални неща в живота) също като благосъстояние. Никак не искам да изключа този вид изобилие от категорията на житейския опит, която наричам благосъстояние. А тъкмо това съм правел години наред. Искам да кажа, че в известен смисъл... аз го наричам благосъстояние, но не ми харесваше да го приемам така. Ще се опитам да ви обясня.

Мнозина поддържат мисълта, че парите са априори нещо лошо. Не зная дали Вие мислите по този начин. Но някои хора таят подобна мисъл почти несъзнателно. С други думи, ако ги запитате съвсем направо: „Мислите ли, че парите са нещо лошо?“ Те ще ви кажат, „Не, парите са нещо хубаво“. Мнозина биха ви отговорили така. Но те постъпват така, сякаш парите са нещо лошо.

Ще ви дам един пример. Познавам човек, който никога не би признал, че в него се е загнездила идеята, че парите са нещо лошо. За нея, фактически парите са нещо добро, но тя ви прави някаква услуга, например закарва ви до летището, което значи, че Кара два часа до летище „Феникс“ и обратно и Когато ти слезеш на „Феникс“ и кажеш: „Позволи ми да ти оставя само няколко долара за бензин“, ти чуваш в отговор: „О, не, не. В никакъв случай, в никакъв случай“.

Не ви ли се е случвало някой да ви направи услуга и когато му предложите малко пари просто като компенсация за разходите, които е направил, той не иска да приеме парите? Какво смятате, че е това? Той е щастлив да приеме вашата благодарност, но не желае да приеме вашите пари. Защото по някакъв начин да приеме пари за добрината, която е направил, му се струва някак си като че ли омърсява добрината. Нали разбирате, това го свежда до ниво, което започва да ви се струва малко обидно. Между

другото, такова отношение на мен лично не би ми се сторило обидно. Така че, ако някой пожелае да ми даде пари за това, че съм направил нещо хубаво, трябва само да ми каже. Ще взема всички пари в стаята. Това понякога е трудно да бъде казано, защото хората искат да мислят: „О, Нийл е наистина е духовен човек. Той не би трябвало да говори такива неща." Аз обаче ще говоря такива неща.

Навремето познавах един човек на име преподобният Ике, Който обичаше да казва: „Обичам парите и парите ме обичат." Това е велико послание: Аз обичам парите и парите обичат мен. Аз не бих се наел да твърдя, че в моята вселена Бог е всичко, само не и пари. По-скоро заявявам, че Бог е всичко, включително и пари; парите са само друга форма на енергия, Която ние наричаме Бог.

Не зная дали наскоро сте следили новините, но тъкмо оня ден имаше дълга история в един от националните вестници във връзка с червен Китай. Те в момента извършват тази невероятна промяна на съзнанието там. Сега те са започнали да говорят на хората за достойнството и величието на това да печелиш и да имаш пари. Представяте ли си? Това е в червен Китай, който между другото е една от двайсет и седемте страни, които са превели книгите „Разговори с Бога". Преди няколко месеца разбрахме, че са откупени правата на превода - и представете си, от Народна република Китай.

Както виждате, промяната може да настъпи за една нощ на всяко едно място на света. И така, ако народът, селяните на червен Китай, започват да оценяват величието на парите и това, че няма нищо лошо в парите и в това да ги имаш, не трябва ли и ние да го оценим? Нужно е да се отърсим от представата, че някак си в парите има нещо лошо.

Говори се за нечиста печалба и нечисти пари. Това са изрази, които изразяват вътрешното ни отношение, вътрешната мисъл на обществото Като цяло по този въпрос. И мога да ви кажа, че на едно дълбоко ниво обществото продължава да поддържа тази мисъл. Един от въпросите, които най-често ми се задават от хората в лекционните аудитории, както и в медиите, когато ме интервюират някои от техните основни представители, е: „Как се чувствате, когато обикаляте страната и говорите за духовност, като в същото време правите доста много пари от всичко това?" Сякаш че някак си върша нещо нередно, виждате ли. Сякаш че по някакъв начин това трябва да бъде предупреждение за обществеността... Голямо предупреждение. „Само погледнете, вижте... Вижте колко много пари прави той от всичко това."

И много често ми се случва да получа писмо от някой, който казва: „Ако сте наистина толкова духовен, защо не се откажете от целия процент от печалбата В полза на бедните? Защо просто не включите книгата в Интернет и да дадете на хората Възможност да имат свободен достъп до нея?" Причината да не го направим е, че ако го направим, издателите ще трябва да излязат от бизнеса и книгата преди всичко не би могла да бъде издадена.

Виждате ли, някой все трябва да направи първото, което се нарича „да публикува книгата" под някаква форма. Дори включването на книгата в Интернет струва пари. Зная това, защото познавам някои хора, които качват определени неща в Интернет и искат срещу това доста пари. И така, както се вижда, истина е, че парите са тъкмо онази смазка, която прави машината на живота да работи в настоящето на нашата планета, в момент на изграждане на обществото. В това няма нищо лошо, разбирате ли ме?

Ето защо аз отказвам да се съглася с онези, които твърдят, ако ти си наистина духовен човек, защо тогава не дадеш книгата си даром. Ще вземеш цялата печалба, която получаваш от нея и ще я разделиш на бедните и няма да получиш за себе си нищо. Истината е, но тава само като информация, че ние с Нанси, както и фондацията, Която сме създали, внасяме ежегодно голяма сума в много стойностни каузи. Но това не е важното. Това е само истината. Това е просто факт.

Но, разбирате ли, аз обичам да печеля много пари, защото това ми позволява да върша много неща и да бъда съвсем наясно какво искам да правя на света. Съвсем съм наясно, че искам да спомогна за осъществяването на определени промени и, както Казах, в нашето общество е необходима тази смазва, за да проработи машината.

Струва ми се, че трябва да забравим всичко, което сме научили до този момент за парите. Наистина си мисля, че трябва да изтрием черната дъска и да измием и почистим напълно. Дори онези от нас, които са били благословени с известно количество пари в живота си, понякога се затрудняват да се справят с тях - и да се чувстват добре по отношение на тях. Защото буквално всяко послание, което сме получавали по отношение на парите, прави от парите нещо лошо, някакво престъпление и чрез разгръщане онези, които имат пари, се превръщат едва ли не в престъпници в живота, макар и да не са такива. Такава е мисловната ни нагласа по отношение на парите. Те са коренът на всяко зло. Ние ги наричаме мръсни пари, а хората, които имат много пари, се определят като забогатели по непочтен начин. Има нещо нечисто във всичко това. Излиза така, сякаш хората, които притежават известни пари, трябва непременно да са ги получили незаслужено, че не е справедливо, нито правилно да получат тези пари. Така се е изградил този мащабен мит, свързан с парите. Аз го наричам мита за парите. И този мит за парите в човешкото общество е, че парите всъщност не са нещо съвсем редно - което е твърде любопитно, защото всеки човек иска пари. Това поставя всекиго в положение да се стреми към нещо, което не е съвсем редно да притежава.

Това е в известен смисъл като при секса. Не са толкова много хората, които биха отказали да правят колкото се може по-добър секс. Но това се смята за много нередно в нашето общество. Вижте, аз никак не се шегувам - съвсем съм сериозен - доста е нередно в нашето общество да желаш много секс. Ако чисто и просто излезете и заявите: „Аз искам много секс“, хората ще си помислят за вас, че сте си загубили ума или че нещо при вас не е наред. С парите е същото, ако не и още по-лошо.

Тръгнете по улицата и попитайте хората за техния сексуален живот - те биха могли да ви разкажат за това, но ако ги попитате колко пари има в банковите им сметки - вижте само какъв израз на ярост ще се появи на техните лица.

- Какво желаш да знаеш? Искаш да знаеш колко пари имам в банковата си сметка, така ли? Извинявай, но това е нещо съвсем лично.

Това с кого си спал миналата нощ не е лично - е може би е само донякъде лично - но парите са *наистина* нещо лично. Пари са това. И така, хората са много по-емоционално обременени във връзка с парите, отколкото във връзка със собствения си сексуален живот. Интересно, нали? То е свързано с всички послания, които са ни предавани през живота във връзка с парите - и девет десети от които са били много, много отрицателни.

И така, как да се сприятелим с парите? Първо, човек трябва да забрави всичко, което му е било казвано за тях. След това трябва да вложи в ума си едно ново послание: Няма нищо в тази вселена, което да не е Бог. И Бог, и енергията, която е Бог, може да се открие във всичко, включително и в парите. Не може да се твърди, че Бог е навсякъде, освен в твоите сметки. Фактически Бог е навсякъде. Необходимо ни е да осъзнаем, че парите са просто друга форма на енергията на живота и при това много, много могъща форма. Тя не притежава сила от само себе си и сама по себе си, но е могъща, защото ние ѝ придаваме тази сила. Ние като общество на тази планета сме заявили: „Предоставяме специално на този посредник на обмяната огромна сила в своя живот.“ И това наистина би трябвало да превърне парите в нещо съвсем положително. Ние сме им дали нашето благословение. Ние сме казали, че ценим това повече от онова. Ние ценим златото например повече от пръстта, освен ако това е пръст точно на определено място, Която може да се превърне в злато много бързо - например в едно реално имение. Но ние сме благословили и едновременно заклеймили това, Коеето е твърде

любопитно противоречие. Също както се отнасяме и към секса. Ние благославяме акта на човешка любов, която проявява себе си в сексуалния порив, но в същото време го заклеймяваме. В това има нещо странно. Такова поведение произтича от един още по-генерален културен мит - и този по-генерален културен мит, който за съжаление ни се внушава от много религии, твърди: „Ние не бива да преживяваме щастие.“ А тъй като сексът и парите са два начина, които могат да ни накарат да се чувстваме щастливи, ние сме ги превърнали в нещо вредно - нещо ужасно, ужасно вредно - и сме създали огромна дисфункция на тази планета и в собствения си личен живот.

Как да се сприятелим с парите? Представете си, че парите са дар за вас от Вселената, с които да сторите за себе си и за другите цялото добро, което бихте желали. Но ето че трябва да преодолеем поредното препятствие: „О, Господи, ако имам много пари тогава наистина щях да направя добро, щях да направя много добри неща. Можех да изляза и да си купя много скъп костюм или италиански обувки за 550 долара.“ Смя ли да кажа, че аз самият нося италиански обувки от 550 долара? - Всъщност да. Знаете ли колко време ми трябваше, за да се почувствам удобно в италиански обувки от 550 долара? Всъщност тук не става дума за самите обувки; става дума за това, което те символизира в моя живот. Те не символизира това, че „аз имам пари, за да си ги позволя“, те символизира, че аз имам съзнанието да приема за себе си нещо подобно. Разбирате ли, че това е огромно развитие?

Искам да споделя с вас какво ми помогна да постигна такова развитие. Тук става въпрос за нещо повече от едни подметки. Тук става въпрос за една душа - за душата на всеки измежду нас - така че всеки да може да тръгне в крайна сметка с такива обувки. Образно и буквално казано, всеки може да ходи с точно такива обувки, когато научи този урок: Не съществува никоя част на живота, която да не е част от Бога. Няма нито един аспект на жизнената енергия, който да не е свещен и сакрален, нищо не е зло, ако мисленето не го направи такова. Нека да престанем да превръщаме парите в нещо лошо. Нека да престанем да превръщаме секса в нещо лошо. И преди всичко нека да спрем да правим един от друг зли хора. Какво вършим тук? И защо го вършим? Защо така упорито държим да виждаме зло и негативност във всеки ъгъл на своя живот? За какво е всичко това? Ето това е въпросът. Това е по-големият въпрос. Това е централният въпрос. И като човешки същества ние сме достигнали най-важния етап сега, достигнали сме критична точка - трябва да се справим с най-важния въпрос, въпрос, който всъщност не се отнася до парите, а до самия живот.

Гледаме ли на живота и на всички негови елементи като на нещо лошо по същество или добро по същество. Това е въпросът. Ако разглеждаме живота като добър по същество, ние ще разрешим проблемите си с парите и ще превърнем парите в свой приятел. Тогава ще вършим добри неща с тези пари. Добри неща за себе си, защото го заслужаваме. Аз заслужавам тези обувки, вие също. Тогава ще вършим добри неща и за другите. Ще споделяме своето благополучие с другите. Ще споделяме благополучието, дадено ни от Бога, с всички, до живота на които се докосваме. И нищо няма да липсва на никого. Има достатъчно за всички нас. И когато изберем това, ние ще бъдем приятели с парите, със себе си, с всеки друг, както и с Бога.

Така че онова, което трябва да направим, е да се чувстваме удобно с парите, както ще добавя, да се чувстваме удобно с телата си и един с друг. Трябва да се научим да се чувстваме удобно с материята на живота, така че да можем да кажем: „Дай ми всичко, което е този живот, и аз ще ти дам всичко, от което съм частица - живота“, а не да изпитваме срам от някоя част на живота. Защото Бог не познава срама.

Така че сега е вашият шанс да се отърсите от своите представи за това, че парите не са нещо добро, за това, че парите са нещо лошо. Тези представи карат хората да живеят в тихо отчаяние. Защото, смяташ, че парите са нещо лошо, а те не желаят да

вземат лоши неща за добри дела, те си налагат да работят нещо, което мразят, така че да може някак си да оправдаят това, че си получават парите. Преварват по осем часа на ден, вършат работа, която им е омразна, а след това вършат нещо, което обичат, на доброволни начала. Отиват в болницата или стават ръководители на група бой-скаути, или нещо друго. По този начин те вършат онова, което обичат, безплатно и онова, което мразят, срещу пари, защото могат да получат пари само, налагайки си наказание. Защото, в края на краищата, кой би вършил подобна неприятна работа ей така, безплатно? Кой би се съгласил да я върши без пари?

Всичко обаче се променя, когато вземеш решение да бъдеш един от онези храбри хора, човек, който избира да живее вместо да се препитава. Тогава целият жизнен опит се променя. Човек постига такава промяна, че направо не може да повярва, когато промени отношението си към това защо е тук; когато реши фактически да създава живота си, вместо да изкарва препитанието си. И тази промяна е толкова огромна, че всичко в опита се променя, включително начина, по който се преживяват парите. И недейте да се заблуждавате. Тази промяна наистина става. А, ето че има въпрос...

В мен има едно Вътрешно противоречие по отношение на парите... Оценявам ги, наслаждавам им се, но наистина винаги съм чувствал, че за да спечеля пари, трябва да върша неща, които не ми се иска да върша. Сега разбирам, че това не е проблем, но противоречието продължава. Чувствам се част от една система или план, който поставя по-голямата част от света в лишения. За мен парите щяха да бъдат далеч по-приемливи, ако знаех, че всеки на този свят има храна, всеки на този свят разполага с медицински грижи, че всеки на този свят има дом и облекло. И тогава парите просто щяха да станат нещо ненужно...

Чувам всяка дума, която казвате. Но внимавайте да не използвате своята правота, за да лишите себе си именно от този инструмент, който дава сила и който може да се използва, за да се осъществи тази справедливост. Бъдете внимателен да не използвате своята правота, за да *обезсилвате себе си* и по този начин да престанете да бъдете човек, Който действително може да помогне това да се осъществи.

Моят живот е посветен на сътворяването на един свят, който е точно такъв, какъвто току-що описахте, но аз допринасям далеч по-голяма полза за това сега, отколкото когато отричах тъкмо онази сила, която ми дава възможност да претворявам тези промени. Един от най-големите капани на човешкия опит е чувството за правота и понякога ние имаме усещане, което бих нарекъл „правото да бъдем прави“. Струва ни се, че наистина ясно съзнаваме какво е право и какво не във всяка отделна ситуация. А в рамките на една относителна система на мислене, ние можем фактически да бъдем абсолютно прави по отношение на нещо. Но такава позиция е много опасна, защото чувството за правота може да блокира ефективното действие много по-бързо, отколкото всякакво друго действие или преживяване. То ни пречи да проявим разбиране.

Когато си мисля, че съм прав по отношение на нещо, не мога да започна да разбирам как например, ти би могъл да се придържаш към гледна точка, различна от моята и как едни условия могат да бъдат допускани и да продължават да бъдат допускани. Аз не изпитвам съчувствие към хората, които са създали ситуацията, които смятам за основателно да критикувам. Когато загубя съчувствие, аз загубвам способността да породя действително промяна към по-добро. Защото на никой не му е приятно да бъде обявен за неправ.

Особено е опасно, струва ми се, да се изправим с всички свои основания и да критикуваме това, което става по света. Защото, бидейки ужасно .справедливи по отношение на всички неправди в този свят, ние правим огромното заявление, че не разбираме, че самите ние сме довели до всички тези неправди.

Нека да ви дам един пример: какво би помогнало на един голям хирург, на един голям лекар, на един голям медик, ако той основателно разкритикува наличието на болести на този свят? Какво би помогнало на един великолепен адвокат, на един изключителен юрист, ако той справедливо разкритикува наличието на конфликти в света? Той може да желае да промени това положение, да премахне или преодолее конфликтите, но имаш позиция на критика спрямо тях, критикувайки света за това, че в него има толкова много конфликти, това е удар срещу реалността, такава, каквато той я създава за себе си, за да преживее себе си, такъв какъвто е наистина.

Виждате ли, това, което ние като човешки същества правим, е, че забождаме карфиците, а после ги изваждаме. Това, което ние като човешки същества правим, е, че сътворяваме точния, верен и свършен набор от обстоятелства (тук сега говоря в метафизичен смисъл), за да изразим част от себе си, Която заявява и провъзгласява кои сме в действителност. Ако моята истинска същност, например, е на лечител, аз ще създам метафизически свършения набор от обстоятелства, за да се проявя като „човек, който лекува“. Ето защо ще привлече в своя опит и дори на някакво ниво ще *сътворя* възможната реалност - болестта - противоположното на това, което съм, за да изразя и да преживея истинската си същност.

Най-лошото нещо, което може да се случи на божиите служители в света, е това, всеки човек още утре да преобрази себе си. Тогава те няма да имат какво да кажат на никого. Ето защо божиите служители, мъжете и жените, които служат на църквата, ще прекарат живота си на някакво дълбоко метафизично ниво, сътворявайки онова, което се нуждае от духовно изцеление, за да могат те да дадат израз и да преживеят истинската си същност. Ето защо истинските учители никога не съдят и никога не заклеймяват. Те променят външните обстоятелства на своя свят, без да ги заклеймяват. Защото да ги заклеймяваш, означава да осъдиш самия процес, чрез който на тези учители им се позволява да изразят една своя страна, която проявява и изважда на бял свят цялото величие на истинската им същност. Това е дълбока метафизична загадка, но духовните учители я разбират свършено.

И отново ще повторя, тъкмо това е причината, поради която духовните учители *никога* не осъждат и не заклеймяват нищо, а просто се стремят да изразят онази част от себе си, която позволява на външните обстоятелства да се трансформират и променят. По практически въпроси, от гледна точка на практическата политика и на практическите социални взаимоотношения, критиката от позициите на справедливостта никога на никого не служи.

Една от най-изключителните фигури на нашето време е Джими Картър. Това е човек, който участваше в много взривоопасни ситуации, без да ги критикува от позициите на правото. В резултат на това той промени много от тези обстоятелства за по-добро. И то по начин, по който хората, които се отнасят към същите обстоятелства с чувството за справедлива критика, никога не биха могли да постигнат.

И моята справедлива критика или гняв по отношение на състоянието на света в много отношения е основна пречка...

Без съмнение. Всеки момент на критика от позиция на правото и всеки момент на осъждане ти пречи да изразиш своята най-върховна идея. Защото така или иначе никой няма да те чуе. Когато говориш от позиция на правото или на осъждането, никой не може да те чуе. По такъв начин ти не само отблъскваш *силата*, която ти позволява да твориш, но също така отблъскваш и хората, които могат да *ти дадат* такава сила. Защото никой не понася критика от позиция на правото, *дори и тези, на които се опитваш да помогнеш*.

Вие казахте и нещо друго интересно. Казахте, че в началото и във времето, когато сте размишлявали по тези проблеми, сте се улавяли, че вършите или си мислите, че

трябва да вършите нещо, което не ви е по сърце, за да не излезе, че се „продавате“. Никой обаче не върши нещо, което не му е по сърце. Трябва да сме напълно наясно по този въпрос. Никой не върши това, което не желае да върши никога. Ние вършим точно това, което искаме, в съответствие с резултатите, които желаем да постигнем. После претендираме, че не сме имали друг избор и убеждаваме самите себе си да изпитваме съжаление за избора, който сме направили. Разбирате ли? Никой не прави нищо, което да не желае да прави. Никой. Може ли поне един човек в стаята да си спомни момент, когато е направил каквото и да било, което не е желал да прави. Може ли някой... Кой би вдигнал ръка сега? Но аз говоря сериозно. Има ли някой в тази стая... Вдигнете ръка, ако мислите, че е имало период във вашия живот, когато сте вършили нещо, което не сте искали да вършите. Добре, нека да минем нататък... *Струва ми се, че тук не става въпрос дали желаем или не да направим нещо. Често ми се случва да чувам хората наоколо си да казват: „Нямам друг избор“. Книгите „Разговори с Бога“ ме научиха да не постъпвам така. Хората често си внушават, че нямат избор, аз самата много пъти съм си внушавала. И аз често казвах: „Нямам избор“. Защото на онзи етап от живота си не виждах друг избор. Но когато прочетох материала, разбрах, както вие казвате, че ние не правим нищо, без да сме го избрали. Тогава започнах да правя съзнателен избор и сега дори си казвам на глас: „Избирам да правя това“. Сега първо избирам и после върша нещата. И когато чуя някой да казва: „Нямам избор“, винаги ми се иска да му кажа: „Разбираш ли, ти самият си направил този избор“. Но струва ми се, че това в нашето общество не може да се приеме. То е, както по отношение на парите. Същото се отнася и до избора. Твърде хубаво е, даже не зная дали го заслужавам... Имам предвид, че много повече са хората, които си мислят, че нямат избор от онези, които избират какво да правят. На мен тази промяна ми костваше много усилия.*

В Живота никога не настъпва такъв момент, когато да нямаш избор. Фактически ти сам сътворяваш обстоятелствата на своя живот, включително и този момент, който наричаш „без избор“, тъкмо за да си дадеш възможност да преживееш избори те, които имаш. Ти фактически си сътворил това привидно препятствие по пътя. И някои от вас ще забележат това, но повечето хора няма до го забележат. И ще се оставят да доживеят остатъка от живота си, представяш си, че нямат избор.

„Нямах друг избор“ е най-често използваният аргумент за това, че правим това, което искаме да правим. Продължаваме и правим каквото искаме, за да *избегнем* определен резултат или да *сътворим* определен резултат, което всъщност е едно и също.

Така че, правим онова, което желаем, съобразно обстоятелствата, в които се намираме, за да постигнем или избегнем определен резултат. После си казваме: „Нямах друг избор“, но ние *има*ме избор. И всеки избор, който правим, всяко решение, което вземаме, всяка мисъл, която ни минава през ума и всяка дума, която изричаме, всяко изявление на това, което си мислим, че сме и изборът, който правим за себе си, всеки подобен акт е акт на самоопределение. И ти наистина имаш избор. Но запомни: никой никога не прави нещо неадекватно съобразно собствената си представа за света.

И така, не само че винаги имаш избор, но всъщност винаги правиш избор и винаги правиш тъкмо този избор, който смяташ, че в най-голяма степен ще предизвика или избегне определен резултат. Онова, към което се стремиш, е тъкмо резултатът, който ще ти съдейства, за да определиш истинската си същност. А тъкмо това е твоята цел. Може и да не я определяш по този начин, но аз те уверявам, че това е целта на човешката душа. И когато започнеш да я разглеждаш и определяш така, ти започваш да гледаш на целия живот съвсем различно. Тогава си представяш живота като едно голямо приключение, защото той изведнъж, става за теб невероятно приключение - приключението на себе създаването.

Някои хора се чувстват жертва по отношение на парите. Те не си дават сметка, не разбират истински, че винаги имат избор по отношение на всичко и особено по отношение на парите. На някои хора им се струва, че са оставени на произвола на съдбата и напълно зависещи от външни обстоятелства. Или както би могло да се случи, оставени на произвола на нещастieto. И те наистина не виждат никаква връзка между финансовото си състояние в живота и нивото на собственото си съзнание. Те не виждат връзка между това, което им се случва по отношение на парите и начина, по който сами създават такава ситуация. Но аз ви казвам, че ние създаваме всичко в своя живот. Някои хора казват: „Ти не разбираш, Нийл, аз не съм имал тези възможности, които други хора са имали“. Те са били лишени от културни и обществени привилегии или не са имали способности, или каквото и да било, което си представят да стои между тях и парите. На такива хора бих казал няколко неща: първо, парите не идват при човека в зависимост от това, което той върши. Ако мислите, че парите идват поради това, което вършите, тогава, разбира се, ще имате на разположение всички тези алибита, свързани с работата: „Не получих образование в колеж“ или „От самото начало бях лишен от необходимите условия и привилегии“, или пък „Аз не съм имал възможностите, които ти си имал“ - всичко това, защото си въобразяваш, че парите отиват при даден човек в зависимост от това какво върши, а не от това какво е.

Това да бъдеш, да съществуващ - то е нещо, дадено на всеки, независимо от образованието, от статуса на живот, от етническите и културни предпоставки, от социалния статус. Всеки може да бъде обичащ; всеки може да бъде изключителен; всеки може да бъде щедър и даряващ; състрадателен и приятелски настроен. Всеки може да бъде всичко онова, за което бихме дали много пари, за да можем да бъдем, независимо какво правим. Това какво правим всъщност не е от голямо значение. Адвокатите, които печелят най-много пари, лекарите, които печелят най-много пари, църковните служители, които печелят най-много пари и продавачите на вестници, които печелят най-много пари, са тъкмо онези, които се явяват с най-широката усмивка на лице, с огромно открито сърце към всеки, до чийто живот се докоснат. Те са тези, които получават най-голям бакшиш за това, че са ти продали вестника, и всички други вестникари се чудят как става това. „О, виждате ли, този вестникар има по-хубав велосипед“ или пък „Произхождаш от по-добро семейство“, или „Живееш в по-хубав квартал“, или „Имал си по-благоприятен път в живота“. Никой в живота няма по-благоприятен път. Всичко, което трябва да сторим, е да поделим с другия едно ниво на съществуване, до което хората желаят да се докосват през цялото време. И ако пожелаем да го направим, няма значение това, с което се занимаваме в живота. Можем да бъдем водопроводчици, вестникари, чистачи на улицата или президенти на корпорации. Всичко добро, което има в живота ще нахлуе в нашия живот, когато сме готови да открием сърцето и да споделим от дълбочината на своето битие съкровището, което е заложено в нас, което се нарича любов или, по-свободно казано, приятелство. Разбирате ли, една усмивка може да ви купи много повече добронамереност, отколкото сте си представяли.

И така, ще ми се да кажа на хората, които се считат жертви на своята парична ситуация, да се вгледат в онези, които са преуспели в живота. Нека да направят анализ на хората, които са станали много, много богати - на които и да е сто милионера - и ще станат свидетели на нещо изключително като наблюдение. Да, вие ще видите хора, които са имали всякакви привилегии, културни и обществени възможности, но също така ще видите и мнозина, които не са ги имали. Погледнете, онези, които не са имали повече от това, което вие сега имате и се запитайте как са стигнали от там, където са били, дотам, където вие желаете да бъдете. Каква е разликата между тях и вас? Ако те

можеха да ви я кажат, щяха да я определят така: „Аз имах желание да се *разкрия*, бях готов да раздам всичко, което е в мен. Не исках да го задържа за себе си.”

Поговорете някога с Барбара Стрейзанд. Просто си поговорете някога с нея. Попитайте я за нейния културен и етнически произход, за преимуществата и неудобствата. После я попитайте как е стигнала до това, което е. Някои хора наричат това *спихран*, някои хора го наричат магия. Но всичко се свежда в крайна сметка до това да *се покажеш на вселената* колко е Великолепен твоят „аз”, независимо каква е твоята биография. Направиш ли това, ще бъдеш щастлив, между другото ще бъдеш щастлив в живота, *независимо дали имаш или нямаш много пари*.

Нийл, питам се можеш ли да ни кажеш защо толкова много хора, които са тръгнали по духовен път, или така наречените служители на просветлението, не могат да се справят във финансово отношение? Онези от нас, които са напуснали своето служебно положение и се чувстват призвани да потърсят верния начин да изкарват прехраната си? Изглежда сякаш проверката е, ще можеш ли да минеш през финансовия огън? Защо с такива проблеми се сблъскват толкова много измежду нас?

Защото в момента, Когато заявиш, че си нещо, всичко различно от него изниква наоколо. Отново ще повторя: в момента, когато заявиш, че си нещо, всичко различно от него изниква наоколо. И това е необходимо. Това е закон на вселената.

Но ще попитате: „Защо?” Защото това е начинът, по който вселената функционира.

А ето защо е така:

В отсъствието на това, което не си, това, което си, не е.

Разбрахте ли го? Клатиш глава, скъпа, и си казваш: „какво ли се опитва да ми каже този човек?” Ето какво казах: В отсъствието на това, което не си, това, което си, не е. Сега нека да дам един пример. Смяташ ли, че ти си дебела, висока и огромна? Не. Но как разбираш, че не си дебела, висока и огромна?

В сравнение с останалите хора, изглежда, че съм нещо средно.

И така, ако дебел, огромен и висок не съществуват, как ще знаеш, че ти не си дебела, висока и огромна? Да предположим, че всички изглеждат като теб. Боже, няма ли да бъде великолепно това? Но всъщност вие всички изглеждате великолепни такива, каквито сте. Само се пошегувах, не можах да устоя. Но как е името ти?

Карен.

Карен. Да предположим само за целите на дискусиата, че всички изглеждаха точно като теб. Как щеше да разбереш по какъв начин изглеждаш? Как щеше да знаеш, по какъв начин да опишеш себе си? Как би могла да кажеш: „Аз съм с дълга тъмна... О, но виждам, че *всички* са с дълга тъмна Коса. Добре, аз съм относително слаба и малко ниска. Да но *всички* са нисички и малко...” Как ще успееш да разбереш коя си? Няма да разбереш, нали така? Няма да разбереш В рамките на това относително съществуване.

Поне що се отнася до външността, не.

Що се отнася до външността, не. Пък ако всеки е тъждествен и във вътрешно отношение, няма да можеш да разбереш и вътрешно коя си. Защото всички ще бъдете еднакви, не е ли така? Ето защо, обещавам ви, че ако пожелаете да преживеете истинската си същност, това, което сте, то ще привлечете към себе си всичко, което не сте. Защото в отсъствието на това, което не си, това, което си, не е. Разбра ли? Бинго.

И така тайната, тайната, когато веднъж разбереш това, е да не му се противопоставяш. Защото онова, на което се противопоставяш, то постои. А онова, което осъзнаеш, изчезва. Онова., което не върнеш, задържиш, става твое. Онова, което превърнеш в нещо свое, повече не ти се съпротивлява.

Нийл, има толкова много хора, които се ужасяват да напуснат своето служебно положение от страх, че ще загубят възможност да печелят препитанието си и изобщо чувството за сигурност така, както го разбират. Какво би им казал?

Някои хора наистина се ужасяват да напуснат своето служебно положение. Те са хванати в капана, създаден от самите тях, защото си представят, че ако напуснат службата или поста си, след като са положили толкова усилия, за да се домогнат до него, са загубени. Но всъщност за тях всичко е загубено, защото, ако не беше загубено, те нямаше да имат желание да напускат. Така че ключовият въпрос е не какво ще загубиш, ако напуснеш своето ....., а какво ще спечелиш? И дори само какво е това, което те е накарало да спреш и да помислиш за напускане. Това е ключовият въпрос. Ако разгледаш защо е трябвало дори да помислят за напускане, ще установиш, че трябва да има нещо, което не е съвсем наред там, където са сега. Какво им липсва? Сигурно чувстват някаква празнота. И така, на хора, които са изправени пред дилема, бих казал нещо, което често повтарям: „Виждате ли, необходимо ви е да градите живота си, а не да изкарвате прехраната си. Възможно е да бъдете далеч по-щастливи с една трета от доходите, които печелите, но когато тези доходи са следствие на едно състояние на битие, което носи радост на душата.“

Разбирате ли, това е ключовият въпрос за всеки: При какви условия ние принасяме радост на душите си? Ако това, което вършиш, за да си изкарваш прехраната, е наслада за твоята душа, колко прекрасно за теб. Но трябва да ви кажа, че това се отнася за много ограничено малцинство от хора на тази планета. Повечето хора живеят живот на тихо отчаяние, вършейки нещо, което смятат, че са *длъжни* да вършат, за да оцелеят.

Моят живот ме е научил, че ние не трябва да вършим нищо с цел да оцелеем. Аз винаги съм се движил по посока на вятъра и винаги съм правил онова, което е принасяло на душата ми най-голяма наслада. Това е карало някои от моите приятели, сътрудниците ми, както и семейството ми от време на време да ме наричат безотговорен. Но на кого дължа това голямо чувство за отговорност, ако не на себе си?

И така, аз се отказах за дълго време от всякаква професия или активност, които ме правеха нещастен и с които се бях заемал, само защото си мислех, че съм длъжен, за да поддържам определен стандарт на живот. Същото бих направил и днес, ако това, с което се занимавам не ме правеше много щастлив. Дори ако си позволя да си представя, че щастието на другите е моя отговорност, как бих могъл да направя другите щастливи, когато аз съм отчаяно нещастен в опитите си да ги направя тях щастливи.

И така, онова, което бих казал на хората, които се чувстват като хванати в клопка, е да се подложат на малко изпитание. Да запишат на хартия: „Капаните, в които съм“. И тогава да опишат капана, в който се намират. „Аз се занимавам с работа, която ми е неприятна, но ако я напусна, няма да успея да спечеля парите, които печеля сега и няма да имам всичко, което ми е необходимо, както и хората, които зависят от мен няма да го имат.“ Това е клопката. И тогава: „Какво ще стане, ако аз се измъкна от този капан?“ А след това, след като разгледаш какво ще стане, ако се измъкнеш от капана, разгледай третото ниво. „Какво ще стане, ако аз въпреки това реша да го направя?“ Виждаш ли? Това, което ще установиш, е, че светът и без теб ще продължи да се върти.

Научих един голям урок от една изключителна жена преди много години. Името ѝ е д-р Елизабет Кюблър-Рос и аз имах възможността да я познавам лично. Един ден Елизабет и аз пътувахме заедно и аз споделих с нея, че искам наистина да върша нещо, но е нужно да напусна работата си, за да се заема с него, а ми се струва, че не мога да направя това по ред причини. Най-малко защото много хора зависеха от мен и от това да бъда, където съм. Елизабет ме погледна съвсем спокойно и със силен шведски акцент ми каза, мигайки бавно: - Разбирам, а какво щяха да правят всички тези хора, ако просто умреш утре?

- Това е несправедлив въпрос, защото аз вероятно няма да умра утре - отвърнах аз. Тя ме погледна и каза:

- Не, ти умираш още сега.

В този момент аз реших да живея. Реших да живея своя живот. И това беше най-голямото решение, което някога съм вземал. Тъкмо това и бих казал на всеки, който се чувства като хванат в капан, независимо дали става въпрос за принудителна работа или за каквото и да е в живота. До каква степен си готов да се откажеш от живота? И до каква степен имаш желание да вземеш живота си в свои ръце? Когато веднъж вземеш живота си в свои ръце, каква част от него мислиш, че можеш да отдадеш на другите? Не става дума само за материалните неща, но за радостта, щастието, които обладават твоята душа.

Ето защо, отговорните учители никога не се противопоставят на онова, което е противоположно на тяхната същност, а по-скоро гледат на него като на най-голямо благословение. Дайте насам онова, което е противоположно, дайте ми онова, което не съм. Защото аз не само, че ще го посрещна, ще ми е приятно да приема това, което не съм, но ще се слее с него, ще стана част от него и то ще благослови това, което съм, и ще ми позволи да го изживя най-пълноценно. Разбирате ли?

Цялата вселена е поле, едно поле. - Поле. Някои хора го наричат морфично поле. Аз го наричам поле на опитността, поле на проявлението. Животът, проявяващ се в *самия живот*. Това е поле на контрастите, поле на контрастните елементи, ако така би харесва. И само в това поле на контрастни елементи определен елемент може да познае и да определи себе си, такъв, какъвто е реално. Това е истината за тази Вселена на относителността.

В Сферата на Абсолютното, така както тя се нарича на нашия език, подобно контрастно поле не е необходимо - и по тази причина не е и възможно. Защото Сферата на Абсолютното е по дефиниция абсолютно това, което е. Разбирате ли? И няма нищо друго. И това ние наричаме Бог. На нашия език, с нашите думи и според нашия начин на самоизразяване, ние наричаме това Бог.

В началото е имало всичко, Което Е и всичко, Което Е, е било всичко. Друго не е съществувало.

Но То е пожелало да познае Себе Си от Собствен опит. И така То е погледнало Вън от Себе Си, търсейки нещо, което е различно от Него, така че да може да познае Себе Си от собствен опит. Но извън Себе си То не е намерило нищо, освен това, Което е То, защото не е имало нищо извън Него самото. И не е имало нищо друго, освен това, което е То. Защото То е било всичко, което Е, и не е имало нищо друго.

Как тогава да познаем Себе Си в Своето пълно великолепие. Така че онова, което наричаме Бог, е потърсило да погледне вън от Себе Си, но не е намерило нищо извън Себе Си, което да види. Ето защо е погледнало навътре към Себе Си, за да се познае все пак - което съвсем не е било толкова лоша идея. Ако *вие самите* изберете да познаете себе си, погледнете навътре, а не навън. Защото тези, които не успяват да се обърнат навътре, те се обръщат навън. И така Бог се обърна навътре към Себе Си и видял цялото великолепие, което търсел и то в най-буквалния смисъл избухнало. С други думи Бог обърна себе си отвътре навън и избухнал в хиляди, милиони, квадрилиони различни частици - които се движели насам-натам, нагоре-надолу, наляво-надясно. И така изведнъж, тук и там, горе и долу, ляво и дясно били сътворени. Бързо и бавно, голямо и малко били внезапно сътворени в този великолепен момент, в онази първа мисъл, която Бог създаде в Неговите квадрилиони елементи, като всеки от елементите започнал да се движи от центъра с нещо като това, което сега наричаме скорост, създавайки илюзията за това, което сега наричаме Време. Всеки от елементите

е можел да се обърне и погледне всичко останало, което е Бог, и да каже: „О, Боже мой, колко си прекрасен!"

И всички останали елементи на Бога също са могли да се обърнат към всеки отделен елемент със същите думи. Само че отделният елемент на Бога не успява да чува колективното божествено начало, Което Му казва: „О Боже мой, колко си великолепен". И така колективното, наречено Бог, е оставило на отделните, индивидуални елементи на Бога да си напомнят един на друг: „виждаш ли колко си великолепен! О, Боже мой, колко си великолепен!"

И когато ние не успеем да си го кажем един на друг, когато не успяваме да принасяме един другиму тази вест, ние се проваляме в най-голямата си мисия. Защото сме дошли тук да познаем себе си. Дошли сме именно затова, за да познаем себе си. И все пак, аз мога да позная себе си посредством вас, защото в тази стая ние всички сме едно.

Но ако заявиш, че ти самият си персонификация на изобилието, че привличаш цялото огромно изобилие на Вселената, включително и парите, уверявам те, че първото, Което ще ти се случи, е непосредствено да изживееш пълната липса на пари. На някого от вас случвало ли му се е подобно нещо - в момента, в който си кажеш: „Изобилието е Мое, Каза Господ", за разлика от „отмъщението"... Ето ви един нов лозунг, а? „Изобилието е Мое, казва Господ", не е ли интересно? В момента, в който си кажеш това, в твоята вселена се оказва, че изобилието го няма и ти започваш да се въртиш в омагьосан кръг, където никой няма пари, докато най-сетне излезеш от кръга и срещнеш някой, който е пословично богат, и тогава всичко се променя.

Какво е вашето мнение за десятъка? За това да даваш 10 процента от доходите си, а компаниите 10 процента от печалбата си, няма ли това да доведе до коренна промяна на икономиката на земята?

„Разговори с Бога" правят едно доста необичайно изявление. Там се твърди, че един ден планетата ще премине към доброволна проява на споделяне на доходите. И в тази доброволна проява всеки ще вложи по своя воля 10 процента от своя приход като дарение. Корпорациите, отделните личности ще вложат това в един общ фонд, който след това ще се преразпределя за хора, които са в нужда, и за социални програми, които обслужват техните потребности. В момента, в който осъществим това, всички данъци ще изчезнат от земята, защото ние ще печелим повече пари просто като помолим хората доброволно да дават 10 процента, отколкото ако събираме това чрез данъци. И никой няма да има чувството, че над него се извършва посегателство, всеки ще дава 10 процента от своя доход, независимо дали той е висок или нисък, независимо дали печели 1000 долара на седмица, 1000 долара за час или 1000 долара в годината, просто ще даваш 10 процента на централния фонд и ще съществува едно ниво на доходи, под което от хората няма да се изисква това; защото ако ти печелиш само долар годишно, от теб няма да се иска да даваш 10 цента.

Но цялата конструкция, икономическата конструкция, се основава на една проста мисъл: че когато връщаш една част от това, което е дошло при теб, на Цялата Система, ти, разбира се, обогатяваш и укрепяваш самата Система. И тогава още повече ще потече към теб. Очевидността, ако мога да използвам една нова дума... Не е толкова нова всъщност... И все пак, очевидността на всичко това е полкова откровена, толкова забележителна, че ние не сме я доловили. Но съществува и нещо още по-важно, което става, когато даваме десятък, независимо дали това е десятък на църквата, на синагогата, на мястото, където се прекланяме пред Бога, или десятък за благотворителност, или ако регулярно заделяме обикновено 10 процента от това, което получаваме, като доход за някой друг.

Когато по един редовен начин даваме такъв десятък, ние правим огромно изявление пред Вселената. И това изявление е: *там откъдето идват нашите доходи, има още много за нас*. Има толкова много, че аз мога буквално да раздавам съвсем планирано 10 процента от него, без дори да почувствам липсата им. А това изявление, което ние правим към Вселената, е изявление за това, че имаме достатъчно, че ни стига - и фактически то поражда това преживяване, преживяването за достатъчност. За това толкова много духовни движения настояват да се дава десятък, не защото желаят да ви вземат парите, нито защото се нуждаят от парите ви, а защото *на вас* ви е необходимо да правите това *изявление, че имате достатъчно*. И това става клетъчна команда към самия себе си и към Вселената. Ти всъщност заповядваш на Вселената да откликне по начина, по който подобни действия изискват. И така десятъкът се превръща в оръдие, с което ние инструктираме Вселената за това какво е истината за нас.

Това ме навежда на следващия ми въпрос: какво очаква американската икономика? Какво можете вие да предскажете по отношение на 21 век, какво ще се промени? И какво е бъдещето на системата за разменна търговия?

Аз нямам лична визия за XXI век. Това, което зная, е, че утрешният ден ще бъде сътворен от мнозина измежду нас. Моята мисия е да въздействам върху хората в този момент днес, тук и сега.

Ако трябва да погледна към XXI век в отговор на вашия въпрос, бих казал, че моята най-върховна визия за XXI век е, че ние всички ще изхождаме от два принципа - икономически, духовно, политически и социално. Във всички случаи ще изхождаме от два принципа. Първият принцип е, че всички ние сме едно. Представяте ли си какво може да се постигне, когато се позовем на този принцип, ние всички сме едно цяло в икономиката на тази планета... И в политиката, и в духовността? Това ще предизвика такова разместване на пластове и такава промяна, такава трансформация, че просто не може да се опише. И цялата тази промяна ще бъде за добро, за по-добро, разбира се. Войните още утре ще спрат, несъгласията ще бъдат буквално невъзможни; ще бъде много трудно да се поддържат несъгласия, които да водят до насилие, когато разбираме, че ние всички сме едно цяло.

Аз си представям, че в някакъв момент на бъдещия век, и надявам се скоро, а не късно ние ще изградим една икономическа реалност около тази основна духовна истина: Ние всички се свеждаме до един. И това е напълно възможно да се направи. Тази икономическа реалност ще премахне всички мисли за собственост. „Разговори с Бога“ наблиза в тази тема и говори за бъдеще, в което никой няма да бъде собственик, а само ще бъде допускан да стопанисва определени неща. Виждате ли, някога всъщност сме мислили, че притежаваме не само нещата, но и хората, имам предвид, че съпрузите са си мислили, че са собственици на своите Жени, а и съпрузите и съпругите са си мислили, че са собственици на своите деца. От такава позиция е било много лесно да се стигне до представата, че те са собственици на плантацията, на фермата или на каквото и да е било друго.

Но в бъдеще за нас ще бъде също толкова очевидно, че не сме собственици на земята, колкото и че не сме собственици на своите деца. Най-сетне сме израснали дотам, че ясно разбираме това, че не сме собственици един на друг. Мъжете не притежават своите жени; жените не притежават своите мъже. Между другото, едва в последните петдесет години получихме съзнание за това - не е чак толкова от-дълго това разбиране. Едва през последните трийсет години най-сетне сме постигнали яснота по този въпрос. Това е нов мисъл за повечето от нас - пещерните хора. От тази мисъл най-сетне стигнахме и до това да се отърсим от чувството за собственост над своите деца и да осъзнаем, че ние не ги притежаваме, също както не притежаваме нашите съпруги или съпрузи.

Сега стигаме до една нова мисъл: Ние дори не притежаваме земята под краката си, само защото имаме нотариален акт за собственост, а още по-малко пък небето над нас. Някои хора мислят също като правителствата и казват: „Това е нашето небе...“ На каква височина небето е наше?

Така например не много отдавна имаше огромна конфронтация в Обединените нации, защото сателитите летели над териториалното пространство на определена страна. Това бе довело до дискутирането на един необичаен въпрос в Обединените нации: На каква височина е нашата собственост над небето? Каква височина над определена земна площ е наша собственост? До края на вселената ли, докъде? Тогава започнахме да виждаме колко смехотворни са нашите разбирания в това отношение. Ами колко надолу под земята е наше притежание? Минералите под Вашата земя - те Ваши ли са? Действително ли Саудитска Арабия, без да искам да обиждам нито едно конкретно място на земята, действително ли тя притежава ресурсите под земята, в случая петрола? И ако е така, колко надолу под земята е нейното притежание? Някои вероятно биха се аргументирали, че това е до края на земята - достигайки от другата страна.

Това означава, че всеки е собственик. На всичко, защото ако ти наистина притежаваш земята под себе си, и то толкова надолу под себе си, докъдето можеш да стигнеш, това означава, че притежаваш земята от другата страна на земното Кълбо. И така, не че искам да направя този въпрос смешен, както и отговорът му, но проблемът е, че рано или късно ние ще еволюираме до едно ниво, когато ще можем да разбираме, че не притежаваме нищо, и че само сме стопани на каквото и да било, и когато стигнем до това разбиране, ще престанем да ограбваме земята, да унищожаваме околната среда и да причиняваме всичко онова, което причиняваме на Гея, на тази планета, защото си мислим, че сме в правото си, защото, в края на краищата тя е наша. „Тази собственост е моя. Мога да правя с нея каквото си поискам.“

Аз си представям една икономика на 21 век, при която този вид собственост, която ни позволява да унищожаваме нещо по своя воля, само защото сме го купили, като напълно пренебрегваме последствията, които може да има това върху останалите, няма да бъде възможна. А виждам и едно второ ниво на икономиката на 21 век, Виждам място, където най-сетне да сме наясно, че има достатъчно - че има достатъчно всичко каквото си мислим, че ни е нужно за да бъдем щастливи, така че най-сетне да можем да го споделим с другите.

Виждате ли, и сега има достатъчно на планетата, но съществуват милиони хора, които биха спорили с вас. Те биха казали: „Виж, Нийл, ти можеш да си седиш и да си говориш за това, че има достатъчно. Но ние гладуваме там навън. Ние нямаме достатъчно храна. Нямаме покрив над главата си. Нямаме дрехи. Нямаме достатъчно пари. Нямаме достатъчно от всички онези блага, които ти очевидно имаш изобилно в своя живот“.

Е, вярно е, те наистина нямат достатъчно, но това не е защото няма достатъчно от всички тези блага наоколо, а по-скоро защото онези, които ги притежават, нямат желание да ги споделят. Не е тайна, че девет десети от световните ресурси се държат от една десета от световното население. Честно ли е това? Добре ли е това? Приемливо ли е това? Нормално ли е това общество, Което заявява и описва себе си като издигнато съзнателно и високоеволюирано?

С какви средства, с какви доходи може едно общество от еволюирали същества да си позволи да оправдава това, че една десета от хората му държат девет десети от неговите ресурси? Те отказват да ги споделят с останалите, твърдейки: „Вие не разбирате, това е мое, аз съм го купил, аз съм работил за него и ти не можеш да го притежаваш“. Забележителното е, че тези девет десети от населението на света, които

нямат достъп до световните ресурси, не са се разбунтували повече, отколкото го правят ежедневно и не са създали по-голям хаос от този, който човек изобщо може да си представи.

Това наистина е забележително, и единствената причина да не са го направили в голям мащаб е, че човешкото сърце е много добро и също невежеството, в което хората по света живеят, е голямо. Ето защо, в една част от управлението на света съществува такова колебание дали да допусне не толкова преуспяващите хора да получат образование. Виждате ли, познанието е сила, и колкото повече хората знаят, толкова повече започват да виждат, че системата на икономическо разпределение е изключително несправедлива, както и разпределението на ресурсите на тази планета. И така, аз си представям една икономика на 21 век, която съблюдава тези очевидни факти и започва да си дава сметка за тази несправедливост и най-сетне да предприема нещо по повод на всичко това. И в заключение, знаете ли кое е най-интересното? Ние можем да направим нещо, без задължително да отнемем много от онези, които в момента държат девет десети от ресурсите, така, че те да се почувстват ограбени. Дори не мога да започна да ви казвам колко много може да се вземе от мен, преди да се почувствам ограбен.

Живял съм на улицата, прекарах почти една година на улицата, събирайки консервени кутии в парка и живеешки с пет цента в джоба си. Бях там, знаейки разликата между това и сегашното си положение. И вие можете да вземете девет десети от това, което сега притежавам, и аз въпреки това няма да стигна онова ниво и дори няма да се доближа до него. Колко много е достатъчно? Какво количество означава достатъчно? Това е въпросът, който се поставя пред тази една десета от световното население, която държи девет десети от световните ресурси. Какво количество е достатъчно? И колко хора трябва да страдат, за да почувствате вие, че това, което имате, ви е достатъчно? И между другото, това съвсем не е икономически въпрос. *Това е духовен въпрос.*

Искам да допълня нейния въпрос във връзка с благополучието. В първата книга идеята за проявление на благополучие, доколкото разбирам, се развива от мисълта през словесното изразяване до действието. И там съществуваше нещо като предложение, че ако човек желае да започне да проявява своето благополучие, ние трябва да направим процеса обратен. Да действаме, сякаш „вече живеем в благополучие“. Може ли да коментирате всичко това, връщайки се назад и коментирайки онзи, другия разговор?

Да. Доколкото съществуват три нива - благодаря ви. Съществуват три нива на творение. И така всеки от нас е триединно същество, изградено от тяло, съзнание и дух - също както Бог е изграден от тяло, съзнание и дух. И така всеки от нас е индивидуално повторение на триадата от енергии, която наричаме Бог. И тази триада на наш език аз наричам тяло, съзнание и дух. Така че всеки от нас има три центъра на сътворение или три оръдия на творчество - тяло, съзнание и дух.

Онова, което мислиш, събужда енергия във вселената и ако го мислиш достатъчно често и достатъчно продължително, то действително ще породви физически резултат в твоя живот. Някой преживявал ли е нещо такова? Сигурен съм, че повечето са преживявали. Фактически един човек през 1946 година е написал голяма книга, бестселър, на тази тема, наречена „Силата на положителното мислене“. Този автор на новата епоха е д-р Норман Винсът Пийл.

Нашето второ ниво на творчество са думите. Каквото изречеш, то ще се осъществи. И така твоята дума е реална форма на енергия. Ти действително пораждаш енергия в стаята с онова, което казваш. И тази енергия е творческа. Ако казваш достатъчно често достатъчно високо, обещавам, че то ще се реализира. Ако двама или повече души започнат да казват същото нещо, аз ви уверявам, че то ще се осъществи. А когато цяла

група от хора започне да казва същото нещо, то не може да не се реализира. Това се нарича групово съзнание. И то е причината между другото светът да бъде такъв, какъвто е. Защото колективното съзнание не е позволило светът да се издигне на равнището на индивидуалното съзнание на мнозина измежду нас. И така, работата ни е да издигнем колективното съзнание. В света няма нищо по-могъщо от колективното съзнание - всеки учител от всяка една духовна традиция на планетата е казвал и повтарял под една или друга форма: „Там, където са двама или повече, събрани в мое име“. И това е истината. Светът, който виждаме, и всичко, което виждаме в него, е било някога мисъл. И повечето от нещата, които виждаме, са резултат от мислите, споделени, от повече от един човек - от много хора. Това напълно се отнася до повечето от нашите институции - политически, образователни, духовни и социални системи, до нашите икономически системи също. Тъй че, ако можем да променим и трансформираме нашето колективно съзнание, ще можем да променим и трансформираме парадигмата на целия си опит на тази планета. Ето защо и всеки се опитва да прави това. Това е целта на медиите. Това е целта на политиката: промяната и трансформацията с цел да пресътворим груповото съзнание.

Сега ние трябва да станем свидетели на промяна по отношение на това *как се опитваме да променим колективното съзнание*. Вече достатъчно сме разчитали на политиката и на социалното въздействие върху груповото съзнание. Какво ще кажете сега за известно духовно въздействие върху колективното съзнание? Ако сме в състояние да сътворим едно ново колективно съзнание от своята духовна истина, най-висшата истина, която съществува в дълбините на всеки от нас, ние ще променим света буквално за едно денонощие. За едно денонощие!

Ето защо книги като „Разговори с Бога“ са толкова важни за тази планета и представляват такава заплаха за определени инстанции на управлението. Защото те създават пряк, непосредствен канал към колективното, групово съзнание. Толкова важно ли е груповото съзнание? Мога да се обзаложа, че е така. Ето защо трябва да бъдем много внимателни за онова, което допускаме на телевизионните екрани и по кината, както и в книгите, които купуваме. Трябва да бъдем много внимателни на какво излагаме своите съзнания и на какво излагаме съзнанията на другите.

Усилията трябва да бъдат насочени към това да сътворим и пресътворим наистина едно ново колективно съзнание и колективно преосмисляне на нещата. Под това аз разбирам колективно осмисляне на нашия колективен опит. Фактически това, което казвам, е, че в момента се нуждаем от универсално осъзнаване на своето единство - фактът, че реално съществува един-единствен колектив и че ние всички принадлежим на него. И никой не е извън него. И никой в колектива не е по-добър от всеки друг. Каква изключителна идея!

Сега нашите действия, разбира се, принадлежат на третото ниво на сътворението - това, което правим с невероятно огромната колективна енергия, наречена тяло. Това е много масивно ниво на сътворението - много масивно ниво. Имам предвид, че ето в този миг аз раздвижвам въздуха, просто като размахам ръка и във въздуха се завихря огромно разместване на енергия. Можеш в най-буквалния смисъл да изтласкаш енергия към някого.

Случвало ли ви се е, когато сте в лошо състояние на духа, някой да дойде при вас и просто да застане с ръка на челото ви, без да прави нищо друго? И само след пет минути започвате да чувствате топлина и вибрация - а понякога само след пет секунди. И, дявол да го вземе, понякога си казвате: „Не зная какво направи, но се чувствам по-добре.“

Разбира се, можеш да отидеш и по-нататък... Аз ще направя това с тази дама, която е моя съпруга. Ако отидете малко по-далеч и действително се докоснете, може да се

случи нещо невероятно магично. Тази енергия... Невероятно магични неща могат да се случат. Защото енергията е много масивна и много обемна. Много тежка, много, много реална.

Проблемът, който ние имаме в живота, е, че най-често хората мислят едно, говорят друго, а вършат трето. Те не правят, както биха се изразили младежите, „купон“. Те мислят едно, а вършат друго, или казват едно, а мислят друго. Или не казват какво мислят, или не правят, каквото казват. Е, наясно съм, че никой от тук присъстващите не е постъпвал така. Но в моя опит е имало моменти, когато аз съм се сблъсквал с противоречия в трите центъра на своето същество. Често не искам да казвам на хората какво действително мисля, защото не се гордея много с това. Тогава ще ме запитате защо го мисля. Бог знае защо.

Е, или понякога впоследствие започвам да преразглеждам мислите си и когато се натъкна на мисъл, която не предпочитам вече и която не изразява моята същност, аз не се връщам повече към нея. В най-буквалния смисъл не я повтарям. Просто я изхвърлям. Ако не продължиш да я мислиш, тя престава да има власт над теб. Това е хубавата страна на мисловната енергия, че тя е много тънка, много етерична. И ти трябва настоятелно да я премисляш, и премисляш, и премисляш, и премисляш, все отново и отново, докато от прекалено много мислене тя на-тежи с колективната енергия. Ето защо Пого казва (Уолт Кели направи великолепен комикс „ПОГО“): „Срещнахме врага и се оказа, че това сме били ние самите.“

Така че Животът се променя за теб, когато започнеш да казваш какво мислиш и да правиш онова, което казваш. Тогава постигаш връзката между нещата. И започваш да твориш от позицията на трите центъра на творението. И изведнъж започваш да проявяваш и пораждаш изключителни резултати в своя живот, и то в кратък период от време. Какъв е въпросът ви?

Въпросът ми е свързан с посланието, което разбрах, четейки този раздел за последователността от мисъл, дума и действие. Имаше предложение да обърнем този ред, за да съдействаме за постигане на желаните резултати. Искаше ми се, ако е възможно, по-подробно да разискваме всичко това...

Благодаря. Благодаря, че ме върнахте на темата. Трябва да внимаваме с мен, защото аз много често се отклонявам. Всъщност, успех да се задържа на предмета на разговор. И така, мисълта е най-неосезаемата форма или, бих казал, най-фината форма на тази творческа енергия. Следва думата, думата е по-плътна - или за да използвам проста дума - следващата по плътност енергия. Следват, разбира се, действията. Вече казах, че това е наистина наситена форма на движение на енергията. Така че най-бързият начин да сътворите нещо във вашата физическа реалност е да обърнете нормалния процес, по който се сътворяват нещата.

Обикновено ние сътворяваме нещата първо като помислим за тях. „Аз мисля да отида на това събиране“. И след това ние казваме нещо по повод на него, например: „Матилда, аз ще дойда на събирането довечера.“ После правим нещо, например появяваме се на тази среща: „Ето ме. Точно както обещах. Защото така реших сутринта.“ Това е обикновено начинът, по който пораждаме нещата в нашата реалност.

Фактически всичко в тази стая някога е съществувало Като мисъл в нечие съзнание. Няма нищо, което преди време да не е представлявало само мисъл в нечие съзнание. Но ако наистина пожелаете да надхитрите вселената и да сътворите магия от материала на самия живот, обърнете последователността на парадигмата от мисъл, слово и действие. Превърнете я в нейната противоположност и започнете с действието. С други думи, действайте така, сякаш...

Сега, докато сме заедно, ние говорим за изобилие. Ако поискате да изпитате от собствен опит какво е изобилие, *бъдете* самото изобилие и правете нещата така, както

ги прави изобилието. Следователно, ако имате само пет долара в своята сметка, отидете в магазина и ги обърнете в по-дребни, вземете пет банкноти по един долар и тръгнете по улицата и дайте по един на всичките пет човека, които имат по-малко и от вас. А между другото ще намерите такива хора съвсем лесно. Винаги ще намериш в своя опит някой, който има по-малко и от теб, независимо колко малко смяташ, че имаш. Не защото светът е такова ужасно място, а *защото ти ще го сътвориш В своята реалност*, за да си дадеш възможност да преживееш това, за което говоря.

И така, тръгни по улицата и ще видиш... Между другото, когато видиш човек, който има по-малко и от теб, недей да изпитваш съжаление. „Разбери“, че ти си го поставил там. Ти си сътворил тази опитност. Ти си поставил този човек в своята реалност. Това е все едно, че си повярвал във вълшебни приказки като „докоснат от ангела“. Трябва да отбележиш, че такъв е механизмът, по който това се случва. В противен случай ще видиш тази нещастна душа и ще започнеш да изпитваш съжаление за тази душа. Недей да съжаляваш никого. Изхождай от грешката, изхождай от любовта. Но трябва ясно да разбереш - любовта не е съжаление. Фактически съжалението е толкова далеч от любовта, колкото въобще можеш да си представиш. Затова не изхождай от съжалението. Изхождай от съчувствието.

Съчувствието в твоя ум ти говори: „Има един човек, който смята, че не притежава това, което може в живота. Има един човек, който е все още хванат в клопката на една система от убеждения, върху която се гради реалност, различна от моята и различна от Върховната Истина.“ И имай това съчувствие, но никога недей да го съжаляваш. Но бъди също така наясно, че този човек може да се е появил там не случайно, а с предварително поет ангажимент. Струва ми се, че аз ще играя ролята на пияница по улиците днес. Всъщност аз съм репетирал тази роля в продължение на трийсет и шест години, така че днес в 16,45 часа, Когато Нийл Доналд Уолш mine по улицата, да може да ме срещне там според предварителната уговорка и аз по този начин да се появя в живота му, да му дам възможност да забележи, че животът му е пълен с изобилие. И тогава той ще ми даде този долар - един от последните, Които има, и това ще промени толкова много моята реалност, защото за мен един долар е огромно количество пари. Аз събирам по един и по десет цента от хората, Които минават покрай мен, а този човек ми дава цял долар. И тогава аз ще продължа пътя си, изпълнил своя договор с давност трийсет и шест години, да се появя по този начин на ъгъла на онази улица.

Бъдете наясно, нищо не става случайно. Ние кръстосваме пътищата си по най-мистериозни начини и се преоткриваме отново, понякога с двацет години закъснение. „Има по земята и небето неща, които нашата нещастна философия не е дори сънувала.“ И така, бъдете наясно. Няма случайности и няма случайни съвпадения.

И ето, ти си вървиш по улицата и даваш последните си пет долара. Какво се случва тогава? Какво става? Ти си обърнал парадигмата мисъл-дума-действие. Сега правиш онова, което би направил човек, който се радва на благополучие в живота. Даваш неща, които не би могъл и да си представиш, че ще дадеш само преди час, защото си мислил, че нямаш достатъчно. Но сега ти е ясно, че имаш повече от достатъчно - толкова много, че си избрал да раздаваш и на другите. И сега, когато се раздаваш, ти Кодираш в тялото си, което представлява много плътно ниво на енергия, една опитност. Тялото ти забелязва на клетъчно ниво: „О, божичко, аз давам тези пари. Погледни само. Аз мога да дам някому пари.“ Това е нещо като църквата в неделя сутрин. Знаеш какво е отношението ти към парите. Когато mine подносят в църквата в неделя сутрин, ти започваш да вадиш долари от джоба си: „Оставям цял долар, а, Милдред, видя ли това? Видя ли в подноса там? О, чудесна беше проповедта тази сутрин. Следващия път ще оставя пет долара. Прекрасна проповед.“

Извади двайсет. Извади чековата си книжка и напиши *сто*. Нека твоята църква да разбере колко важна е тя за теб. Ако ходиш в църква, някаква синагога или някакво място за поклонение и тя ти служи, извади чековата си книжка и напиши чек за сто и петдесет долара. Направи го поне веднъж. Нека твоята църква, твоята синагога, твоето място за поклонение знае: „Ето, толкова важно е това място за мен. Аз прахосвам тези пари за какви ли не глупости. Дори по-лошо от *глупости*. Прахосвам тези пари за пълни дивотии.“ И прави това винаги, когато виждаш нещо, което има смисъл за теб. Давай, давай, давай от всичко, което имаш, за онова, което има смисъл за теб, и ще разбереш, че тъкмо в това е смисълът за теб. *Долари и смисъл*.

Защото това, което даваш на друг, ти го даваш на себе си и каквото изтича, то отново се влива. Парите загубват своята стойност в момента, в който се опиташ да се хванеш за тях. Парите имат стойност само тогава, когато си готов да ги дадеш за не що, защото онези от вас, които пестят парите си, те *нищо не спестяват*. Знаете ли, че това правило е валидно дори в света на икономиката? Колкото по-дълго пестите парите си, толкова повече те губят своята стойност. А за компенсация ние сме измислили една изкуствена система, наречена процентни лихви, за да се убедим, че натрупването на пари позволява да се увеличи тяхната цена. Само по силата на някакъв късмет можете да се хвацате за парите и да трупате пари, като в същото време поддържате тяхната ценност. Парите имат най-голяма стойност, когато *напускат ръката ви*. Защото това ви дава силата да бъдете, да действате и да имате нещо, което избирате да бъдете, да правите и да имате. *Единствената ценност на парите ви е, когато излизат от ръката ви*. Но ние сме създали изкуствени икономически образувания, наречени процентни лихви, за да се убедим, че трябва да обуздаваме парите си. Спести малко, ако искаш. Аз самият не пестя много. Просто държа парите в обръщение. Разбирате ли, просто държа парите си в действие.

Но отговорът на вашия въпрос е, когато се промени парадигмата да бъдеш - да правиш - да имаш, ти започваш *да действаш* сякаш тялото ти на клетъчно ниво разбира коя за теб е истинската ти същност. Когато бях дете, баща ми обичаше да казва: „Кой си мислиш, че си ти?“ Прекарах целия си живот, опитвайки се да отговоря на този въпрос. И тялото ми се опитва да разбере на какво мнение съм по него.

Когато тялото ми започва да се движи в поле от гъста енергия, то започва да движи и други неща, започва да дава например. Изведнъж моето тяло... Ами както е с косата - вие тренирате ли косата си, а? Аз тренирам своята коса, реша косата си точно по този начин години наред. Моята коса е тренирана. Цялото ви тяло може да бъде тренирано, не само косата. Цялото ви тяло може да бъде тренирано по този начин. И тялото ви започва да възприема посланието: „Аз имам това, което съм избрал да получа. Вече го имам.“ И така, когато веднъж прекрачиш тази огромна бариера... Всичко се променя. Защото ако си мислиш, че нямаш пари, ти се опитваш да получиш това, което нямаш, а именно още пари. Но щом веднъж ги получиш, ти ги *имаш*, тогава въпросът остава колко нули има след първата цифра. Разбираш ли? И така ти ще откриеш, че това, което излиза от теб, наистина се връща. Не защото наистина си направил някакъв истински магически трик на Вселената, а защото най-сетне си осъзнал истината за своята същност на някакво универсално комическо ниво. Вселената никога не казва „не“ на твоята мисъл за тебе самия. Тя само я прави да се разрасне. Чухте ли какво казах току-що? Казах, че Вселената никога не казва „не“ на вашата мисъл по отношение на самите себе си. Тя само я разширява. Вселената е наистина възхитителна. Защото Бог се разгръща чрез теб. Виждаш ли, Бог е като тор на Вселената. Помислих си, че това, което казвам, е нещо абсолютно възмутително. Напълно възмутително. Пълна противоположност на това, което е прието, за да видя дали вашето съзнание може да понесе най-възмутителната мисъл. Защото - и аз имах предвид това по най-

добронамерен начин - защото Бог прави нещата да растат, Той прави всичко да расте. Той те кара да растеш. Изясних ли поне малко нещата?

И така, каквото си мислиш, че би искал да бъдеш, да правиш или да имаш, ето тайната, ето истината: каквото и да си мислиш, че искаш да бъдеш, да правиш или да имаш, направи така, че *друг* да бъде, да прави или да има това. Гледай на себе си като на източника вместо на получателя на онова, което си избрал да преживееш в живота. Защото ти не си получател, но си бил и винаги ще бъдеш източник. Когато си представиш, че си източникът на това, което желаеш да получиш, от теб то ще започне да блика като от *извор*. И тогава ти наистина ставаш магьосник, превръщаш се в магьосник. Можеш дори да бъдеш наречен „В-ъ-л-ш-е-б-н-и-к“.

Нима все още остана някакъв въпрос? Ще се опитам да бъда колкото се може по-ясен. Какъв е Въпросът?

Чувам това, което казваш, разбирам го, възприемам го. Но си мисля дали мога да поставя въпроса за вътрешната съпротива, която човек среща, решавайки да постъпва така, защото все още има някакво убеждение, страх, че ако даде каквото има, то няма да е негово. И тази съпротива е проблемът, така да каже. И аз бих искал да зная как Вие се справяте с тази съпротива.

Ако искаш да разбереш Кои са истинските ти убеждения, ако наистина решиш да достигнеш до системите от вярвания, които едва ли не ръководят твоя живот, живеят го, разгледай кога имаш чувство за съпротива. И най-важното, кои неща се съпротивляваш да промениш.

Тук няма нищо мистериозно. Ние се съпротивляваме на онова, от което не искаме да се откажем. И това, от което не искаме да се откажем са нещата, в които вярваме. Така че това не е някаква мистериозна конструкция. Това е очевидна констатация. И въпреки това, понякога ние пренебрегваме най-очевидното, отказваме да го видим. Когато видя, че хората силно се съпротивляват на някое становище, промяна, идея, представа, винаги им казвам да погледнат и да видят дали това не е някаква дълбоко вкоренена истина за тях... Истина, на която се съпротивляват и отказват да променят. И тогава им предлагам да видят дали вкопчвайки се в тази истина по такъв начин, с всички сили, дали такова вкопчване е полезно за тях. Удивително е колко малко от истините, вкоренени дълбоко в нас, действително са в наша услуга. Просто е забележително.

И когато преразгледах истините, които са вкоренени дълбоко в мен и ги подведох под въпроса: „Имам ли полза да се придържам към тази истина?“ - аз се изненадах от колко много дълбоко вкоренени в мен истини трябваше да се освободя точно в този момент. Имал съм някои забележителни истини в живота си, включително и опростителски истини, които е почти неудобно да разкриеш, като например: „Аз не съм особено привлекателен.“ Имам предвид във физическо отношение, че не съм особено привлекателен.

Ще ви кажа нещо във връзка с това. Искам да споделя нещо. Това няма нищо общо с парите, но ми се иска да го споделя с вас. Спомням си, че веднъж бях с една много, много привлекателна жена. Красива жена. Бях застанал пред огледалото, онази вечер се приготвяхме за излизане. Живеехме заедно по онова време. Аз я погледнах в огледалото и казах: „Знаеш ли, ти си толкова прекрасна, как момееш да излизаш с човек, който изглежда като мен?“

Не е ли любопитно, че човек може да каже нещо такова? То ви говори за това колко ниско самочувствие съм имал, но така или иначе казах го и тя ме шокира със своя отговор. Както разресваше косата си, захвърли четката на масичката, махна обещите, които току-що си слагаше и ги запокити на плота и започна да си сваля огърлицата...

- Какво правиш? - запитах аз.

- Нямам намерение да излизам с човек, който има толкова ниско мнение за... - и аз си мислех, че ще каже „за себе си“. Но тя каза:

- Който има толкова ниско мнение за мен.

- Какво? Кой има ниско мнение за теб? - попитах аз.

Тя отвърна:

- Нима смяташ, че имам ужасен вкус? Това ли мислиш за мене? Искам да знаеш, че аз имам много добър вкус и ти ме обиждаш, Когато ми задаваш подобни въпроси.

Никога не бях мислил по такъв начин. Интересно, нали? Не съм съвсем сигурен защо разказах тази история, освен за това, че тя ми даде да разбере, че не съм наясно. Имах странна представа за себе си, Която тя не споделяше.

Така изготвих списък на всички убеждения, кои то нямах желание да променя. Всичко, от простото убеждение, че не съм достатъчно привлекателен до *много по-важните* вярвания: Бог не е на моя страна; светът е жестоко място; всички са срещу мен; не можеш да надвиеш системата; щетите са за сметка на печелившия; оцеляват най-приспособимите - едни дълбоко вкоренени истини, които направляваха живота ми. Беше забележително колко много бяха тези истини, които съвсем не бяха в мой интерес.

Затова, когато видя, че хората се съпротивляват на нещо, им казвам: Огледайте го добре. Тук се крие някаква истина за вас. После се вгледайте дали тази истина ви служи. Аз съм готов да се обзаложа, че в осем от десет случая тази истина вече е престанала да ви служи. Може би навремето ви е служила. А сега? Полезна ли ви е? Не, не мисля така. И все пак това спрямо, което човек се съпротивлява, то трае. Само онова, което разгледа добре и което овладее, може да изчезне.

Аз усещам съпротивата и я пренебрегвам. Просто защото сега зная какво ми е необходимо. Зная, че към каквото и да имаш съпротива, то става трайно, а каквото разгледаш открито, се преодолява. Така че винаги, когато почувствам съпротива към едно нещо, зная, че там се крие някаква истина, точно отвъд съпротивата. Винаги, когато по някакъв повод в моята реалност се появи съпротива, аз зная, че отвъд нея е най-голямата истина. И защото зная, приемам с радост това чувство - чувството на притеснение. Виждате ли, животът започва там, където свършва удобството.

Когато казвам, че животът започва там, където свършва удобството, имам предвид, че предизвикателството се открива там, където започват неудобствата в живота, там можеш да търсиш най-големите си възможности. А тенденцията, която е заловена във всички нас, е да не нарушаваме удобството си. Не само физическото си удобство, но фактически много по-често мисловното си удобство. Когато се чувстваме мисловно удобно, ние сме в ментална, мисловна стагнация. Живеем аморфно, както в мисловно, така и в духовно отношение. Цялото вълнение на живота е, когато се стигне до края на това аморфно съществуване. Вълнението е на обратната страна на нашето удобство. Опасността от това да живеем в удобство е, че нямаме условия за развитие. Нищо не научаваме и съвсем не се разгръщаме. Просто ни е удобно и това е много добре, но не правим нищо за разгръщането и растежа на най-важната част на своя живот.

Така че аз винаги търся да видя какво ми причинява неудобство и се насочвам направо към него. Защото тъкмо това, което ми причинява неудобството, ще ме накара да раста и да постигна по-мощната версия на самия себе си, по-грандиозната страна на собствената си същност. Затова и в своя живот аз най-подробно разглеждам всичко, което ми причинява неудобство.

Ще ви дам още един пример: Гледах един филм преди осем-десет години - това беше чуждестранен филм, не американски - и на екрана течеше много жива любовна сцена, беше много динамична любовна сцена. Имаше много голота и много подробности в тази любовна сцена. Започвах да изпитвам известно неудобство от това. Наблюдавайки това, аз си помислих: „какво ме кара да изпитвам неудобство? Как така

мога да гледам как Силвестър Сталоун реже глави на хора направо пред очите ми, без да чувствам никакво неудобство? Гледам онова невероятно насилие и то донякъде ме учудва, но съвсем не ме притеснява, а ето че сега гледам една сцена на сексуална любов, сцена на осъществена страст и една част от мен се чувства неудобно."

Това беше преди осем или десет години и аз мислих за него дълго време. Какво в тази сцена ме бе накарало да се почувствам неудобно. Задълбочих се в този въпрос и открих някои отговори, които напълно промениха целия ми живот, цялото моето преживяване относно сексуалността, другите хора, волята ми да отдам заслужена почит на един аспект от себе си, който е до голяма степен свързан с базисната ми природа.

Промених също така отношението си към насилието. Сега, когато гледам насилие от екрана, изпитвам точно същата реакция, както тогава, когато наблюдавах откровена сексуална сцена. Вече мога да наблюдавам сексуални преживявания на екрана с пълно спокойствие, но когато видя прекомерно насилие, тогава чувствам, че се отдръпвам - не само, че не се наслаждавам, но не мога да го приема.

Дадох един съвсем прост пример, но това, което искам да подчертая, е, че се опитвам да се вглеждам във всичко, което ме кара да изпитвам неудобство и след това да анализирам своя опит, защото там вероятно се крие нещо, което искам да изцеля или поне отблизо да узная, да разбера дали е в мой интерес да изпитвам подобно неудобство.

Така че когато твърдя, че животът започва в края на зоната на удобство, аз наистина имам предвид точно това. От отсamtната страна на зоната на удобство животът не е реален, а е един вид бавна смърт или бавно умиране. Мисля, че хората трябва да изпитват неудобство поне по шест пъти на ден и ако не са го изпитали, трябва да направят нещо, което да ги накара да почувстват неудобство. Да произнесат реч, да изпеят песен, да изтанцуват един танц. Да отидат да видят някой филм с много секс в него.

Така че в момента, когато аз започвам да се чувствам неудобно, си казвам: „О, ето отново това чувство за неудобство. Да, да, я да го видим сега." Аз се чувствам изключително удобно с моето неудобство - ако това може да има някакъв смисъл.

Разбирате ли божествената антиномия? Аз намирам удобство в своето неудобство. В този пръв момент, когато си казваш: „О, аз нямам" или „Това не е за мен", количеството започва да става по-голямо. Веднъж бях помолен да направя дарение за много важна кауза и аз си записах една много важна мисъл: „практикувай това, което проповядваш." Така аз написах чек за десет хиляди долара специално за тази кауза. Добре. Пиша чека и си казвам: „Дори и за мен това не е малка сума." Започвам да се задъхвам. Започвам да дишам тежко. Пиша чека, поставям го в плик. Дали наистина да изпратя този чек? Но онова чувство за неудобство, което ми подсказва „О, не съм съвсем сигурен, не съм съвсем сигурен", означава, че съм абсолютно сигурен. То означава, че най-върховната част на самия мен ми говори - по един начин, който вибрира във всяка клетка на моето тяло и който аз определях някога като неудобство, а сега определям като сигнал от божественото. Направи това, не се отдръпвай.

Всеки път, когато си откажа да преживея собственото си величие, това е защото съм се отдръпнал, а не съм навлязъл в своето неудобство - и съзнателно съм си отказал радостта. Нямам предвид по-някога, от време на време. *Във всеки отделен случай.*

Сигурно сред вас има и хора, които си казват: „Ами не трябва ли да бъдем внимателни?" На това аз бих отговорил: „Захвърлете вниманието на вятъра! Какво можете да загубите, освен всичко?" А ако не си готов да загубиш всичко не можеш да имаш всичко. Защото си мислиш, че трябва да се вкопчиш в това, което имаш сега, а това, в което се вкопчваш, ще ти се изплъзне през пръстите. Докато това, което сам отдадеш, то ще се върне седемкратно към тебе. Защото вкопчането в нещо на всяка

цена, е най-голямото изявление, че това нещо ти липсва и че ти си разделен от всичко и всички.

Вижте, аз съм тук, а вие сте отсреща. Аз имам определени неща и трябва да си ги пазя.

Но давайки това, което имате, е най-великото изявление, че вие сте наясно, че няма такова място, където вие да свършвате, а аз да започвам. Следователно в много реален смисъл, когато аз ти дам на теб, го давам обратно на себе си. Ето три думи, които трябва завинаги да се запомнят. Тези думи са татуирани на лявата ми китка: *Бъди самият първоизвор.*

Което избираш за другия. Изхождай винаги от позицията „Аз съм изборът“. Искаш ли да се случват магични неща в живота ти, внеси магия в тази стая заедно със себе си. Ако искаш повече любов в своя живот, внеси повече любов заедно със себе си в стаята. Ако искаш повече радост в своя живот, внеси повече радост в стаята заедно със себе си.

Бъди източник в живота на другите, на тези, които желаеш да съществуват в живота ти. Ако искаш повече пари в живота си, дай повече пари в живота на някой друг. Каквото и да искаш повече в живота си, ако искаш повече съчувствие в живота си... Ако искаш повече мъдрост в живота си, бъди източник на мъдрост в живота на друг. Ако искаш повече търпение, повече разбиране, повече доброта, повече секс... Работата е там, че тази формула е наистина действаща. Тя е действаща. Тя е прекрасна.

И посредством този процес и процеса на това да бъдеш този, който си наистина, ти можеш да преживееш какво означава истинско преуспяване буквално за едно денонощие. И светът ще излее над теб всички награди, към които напразно си протягал ръка в продължение на много години.

И така, позволи твоите действия да произтичат от позицията на това да бъдеш. Бъди щастлив, бъди щедър, бъди мъдър, бъди творещ, бъди разбиращ, бъди ръководещ, бъди този, който си наистина, във всеки момент на своя живот. Изхождай от тази позиция и позволи твоите действия да произтичат от тази позиция. И ти ще намериш верния начин да преуспееш и да твориш живота си, а не просто да изкарваш прехраната си.

Аз не считам себе си някакъв измислен човек. Виждам добре проблемите на недоимъка, на нищетата и бедността, които тормозят света. Разбирам, че за най-голямата част от населението на земята думата благоденствие, така както се използва от повечето хора няма никакъв смисъл. От много по-важно значение е думата оцеляване.

Наясно съм също, че това не е задължително да бъде така. Никой от нас не трябва да се тревожи за ежедневното си оцеляване. Това трябва да му бъде гарантирано, както и човешкото достойнство да имаш достатъчно храна, облекло и подслон. Защо ние Като хора не споделяме по-свободно всичко онова, което имаме (един малък процент от хората на света държат в ръцете си основен процент от световните богатства и ресурси) не е тайна. Повечето хора вярват в „липсата“. Тоест, те вярват - дори и хората, които най-много имат (може би особено тези, които имат най-много) те вярват - че „няма достатъчно, за да стигне“. Или казано по друг начин, ако всеки човек на планетата получи справедлив дял, тогава тези от нас, които имат непропорционален дял, няма да имат „достатъчно“.

Това води до един немаловажен въпрос. Кога „достатъчно“ е достатъчно?

За хората, чиято основна награда в живота, чието най-върховно удовлетворение и най-висше преживяване е породено от качеството на това да бъдат, за тях е достатъчно онова, което имат в момента. Тъкмо това е урокът, който се стремят да дадат някои

духовни учители, които се отказват от всичко и живеят в пълно самоотрицание. Те не се стремят да покажат, че самоотричането е необходимо, за да се получи истинско щастие, те се стремят просто да покажат, че материалните притежания не са необходимост.

А когато едно висше състояние на това да бъдеш започне да действа във физическия свят, човек е постигнал правилния начин на живот и борбата изчезва от нашия живот и на нейно място идва истинското благосъстояние. Надявам се, че ние ще си спомним как да споделяме свободно всичко, което притежаваме и което сме. Зная, че някои от нас го правят, в миналото всички са го правили. Ние знаем как да живеем без очаквания, без страх, без нужди и без да се налага да имаме власт над някого, или да бъдем някак си по-добри от другите. Ако можем да се върнем към тази позиция, ние ще излекуваме живота си и ще излекуваме света.

Да бъде благословено!

Въведение

Взаимоотношенията са най-важната опитност в нашия живот. Без тях ние сме нищо. И това е съвсем буквално.

Защото когато няма нещо друго, с което да се съпоставим, ние не съществуваме.

За щастие няма човек, който да е лишен от някакви взаимоотношения. Всъщност ние сме в постоянни взаимоотношения с всичко и всички. Във взаимоотношенията сме със самите себе си и със своите семейства. Във взаимоотношенията сме с околния свят и със своята работа, както сме във взаимоотношенията един с друг.

Фактически всичко, което знаем и преживяваме за себе си, ние го разбираме в контекста, създаден от нашите взаимоотношения. По тази причина взаимоотношенията са свещени. Всички взаимоотношения. И някъде в дълбините на сърцето и душата си ние знаем това. Ето защо толкова много се стремим да имаме взаимоотношения - да имаме смислени взаимоотношения. Несъмнено по същата причина имаме толкова проблеми със своите взаимоотношения. На някакво ниво сигурно сме напълно наясно, че залогът е много голям. Така че взаимоотношенията са за нас повод за голямо безпокойство. Често хора, които в нормалния случай са самоуверени и компетентни, правят неуспешни опити, провалят се, спъват се и падат, съсипват се и молят за помощ.

Всъщност, нищо друго не е причинявало толкова много проблеми на човешкия род, не е пораждало толкова болка и страдание, не е водило до такива трагедии колкото това, което е било предназначено да ни донесе най-голямата радост - нашите взаимоотношения един с друг. Ние все още не сме намерили подходящия начин да живеем в хармония нито като отделни индивиди, нито колективно, нито в социален, нито в политически аспект, нито в местни условия, нито в международни. Ние просто много трудно се разбираме - а още по-малко пък истински се обичаме.

Но вече сме готови да допуснем, че може би има нещо, което повечето хора не разбират напълно във връзка с взаимоотношенията - едно разбиране, което би могло да промени всичко.

Най-същественото, което Бог ни казва в „Разговори с Бога“, е, че повечето от нас се обръщат към взаимоотношенията с неправилни мотиви - с мотиви, които нямат отношение към всеобщата цел на живота. Когато мотивацията на нашите взаимоотношения е в хармония с мотивацията на съществуването на нашата душа, не само разбираме колко са свещени тези наши взаимоотношения, но те стават и извор на щастие за нас.

Щастливи взаимоотношения. Защото за твърде много хора този израз звучи почти като оксиморон - вътрешно противоречив израз, чиито две страни взаимно се изключват. Нещо като военна интелигенция или ефективно действащо правителство. И все пак,

напълно е възможно да имаме наистина щастливи взаимоотношения и прозренията в книгите „Разговори с Бога“ ни показват по какъв начин да постигнем това.

Ето някои от тези прозрения, така както аз съм ги възприел и разбрал. Споделям ги с вас тук в пълно смирение и вие можете да ги възприемете според собствената си оценка.

Нийл Доналд Уолш

Юли 1999
Ашланд, Орегон

Взаимоотношенията

Здравейте. Добре дошли. Приятно ми е да ви посрещна.

Настоящата тема ще бъде човешките взаимоотношения - онова, с което някои от нас преживяват толкова много затруднения. Както разбирам, никой от присъстващите в тази стая, но някои от останалите хора, са имали изключителни затруднения във връзка с този проблем. И както знаете, ако сте прочели написаното, излязло изпод моето перо, аз съм сред онези, които са имали значителни трудности във взаимоотношенията - някак все не успях да ги изградя успешно и не разбирах какъв е смисълът им в моя живот. Никога реално не съм съзнавал и едва в последно време успявам да разбера какво прави едни взаимоотношения действително успешни и каква е тяхната цел в моя живот. А причината да бъде така е, че аз, общо взето, винаги съм влизал в някакви взаимоотношения с неправилна мотивация.

До голяма степен се впусках в отношения с хората с нагласата да получа нещо от тях, макар и да нямах желанието да си го призная. Не бих определил проблема си така, защото никак не исках да си дам сметка за себе си. Не бих си казал например: „Хей, какво се опитвам да получа от това?“ Не бих се изразил по такъв начин. Вероятно не бих го и осмислил така. Но забелязах, очаквах да получа нещо, в момента, в който преставах да получавам от взаимоотношенията онова, което очаквах от тях. А щом престанех да го получавам, аз просто ги напусках.

Това е моделът, който винаги съм преповтарял през по-голямата част от своя зрял живот. Винаги съм напускал взаимоотношенията, щом престанех да получавам онова, което очаквам. Разбирате ли ме? И винаги съм започвал други взаимоотношения, веднага, щом прекратя предишните. Непосредствено след тях. Така че бях нещо като сериен моногам. Непрекъснато сменях взаимоотношенията едни след други, едни след други, едни след други, търсейки вярната и съвършена партньорка, която най-сетне ще ми донесе удовлетворение, която най-сетне ще види моята истинска същност и ще ме направи щастлив.

А и се стремях сделката да бъде справедлива. Не може да се каже, че съм се стремил да постъпвам според очакванията и възжеланията на отсрещната страна. Точно обратното, знаех как да играя играта. И след няколко провалени връзки, вече започнах да разбирам или да си мисля, че разбирам какво търсят другите в дадена връзка. Така че полагах огромни усилия да им го дам - като стока, която се полага по договора. Така например, научих се да сублимирам някои страни от своята личност, които след поредица от провалени връзки, бях установил, че не са особено привлекателни за другите.

Ще ви дам един пример, който е твърде глупав, но не мога да се отърся от него именно поради неговата глупост. Бях известно време с една дама и си мислех, че тя ще

бъде любовта на моя живот. Фактически тя беше любовта на моя живот за времето, в което бяхме заедно. Нали помните някогашната песен, „Когато не съм близо до своята любима, любима ми е тази, която е наблизил"? Сигурен съм, че между вас няма такъв, който да е участвал в подобна игра. И така, аз бях в специални отношения с онази прекрасна дама. Бях дълбоко влюбен или поне си мислех, че е така. Отидохме една вечер на театър, когато вече започнахме да се появяваме заедно в обществото, така да се каже. И така, гледахме една пиеса. Това беше комедия и аз започнах да се смея.

Смехът ми е много шумен и грубоват. Щом се засмея, цялата стая разбира, че съм се засмял, за разлика от повечето измежду вас, които никак не се смеете на глас на това, което говоря.

Когато се засмея, целият се разтърсвам от смях. Това просто си ми е в природата. Не е преднамерено, ами просто си е така. Добре. И така, ето ме там, заливайки се в гръмък смях. За актьорите това е много приятно, защото това поражда смях и у другите и цялата зала се оживява. Така че актьорите се вълнуват и възбуждат от това, че в залата има оживление. Или, както един актьор би се изразил, от живата връзка с публиката: „Ние сме в жива връзка с публиката."

Аз винаги съм добре дошъл на места, където има изпълнители, защото съм именно тази жива връзка. Дамата, с която бях на театър и в която бях отчаяно влюбен (и тук съзнателно използвам думата отчаяно - любовта ми към нея ме довеждаше до отчаяние) - колкото повече се смеех, толкова повече се свиваше. И досега я виждам седнала до мен, опитвайки се да стане невидима. През антракта ме попита: „Нима е нужно да се смееш така?" И аз си спомням, че си помислих: „как?", Защото дори не си давах съзнателно сметка какво правя; не знаех, че смехът ми предизвиква у нея неудобство, че я набелязва, както казвахме като тийнейджъри. Тя явно се е чувствала някак неудобно заради мъжа, с когото е излязла и който се смее по такъв начин.

Спомням си дълбокото си желание да направя, каквото и да е, само да не я загубя. Знаете какво имам предвид. Искан на всяка цена да я задържа в своя живот.

Между другото трябва да се отклоня и да кажа, че прекарах по-голямата част от живота си, опитвайки се да задържа хората до мен. Готов съм на всичко за това. Мога да направя почти всичко. Просто да ги задържа до мен. Да останат до мен. Да не напускат стаята. Какво да направя, за да те задържа? Каква част от своето аз трябва да отстраня само и само да те задържа тук? Няма значение. Ще я отстраня. Има значение само това ти да останеш до мен, в моя живот.

Не мога да ви кажа колко танца съм изтанцувал под този акомпанимент, и то не по моя собствена музика. Някой друг поръчваше музиката и аз танцувах. Направих същото и онази вечер в театъра.

Ето че идва второ действие и аз съм в публиката. Започват някои много смешни реплики и ето реакцията на Нийл... Ха...(потиснат гърлен звук)... Седя там и се опитвам да си овладя смеха. В трето действие вече не издържах. В трето действие моето „ха-ха-ха..." Се бе превърнало в „хи-хи..." И В продължение на няколко години се смеех точно по този начин. Смеех се с нещо, което не е смях, докато някой ми каза: „Какво ти е? Добре ли си?"

Бях В една работна група с д-р Елизабет Кюблър-Рос и веднъж: тя ме улови да се смея така. Хвана ме на местопрестъплението. Каза нещо смешно и аз се разсмях. Тогава тя ме попита:

- Какво ти става?

- Нищо, мислех, че е смешно.

- Защо не се смееш тогава? - запита тя. По-точно, с нейния шведски акцент: - Защо не се смее тогава?

Някой знае ли Коя е Елизабет Кюблър-Рос? Много силен шведски акцент. Станахме приятели с нея. Нещата свършиха с това, че аз започнах да работя с нея. Нека това да ви бъде като обеща на ухото: някои от вас може още преди края на деня да започнат да работят с мен.

И тя каза:

- Защо не се смееш свободно? - или по-скоро с нейния шведски акцент: - Също не си смее свободно?

- Какво имате предвид? Та аз се смеех - отвърнах.

А тя:

- Не, не се смеехте. Защо не се смееете свободно? И защо докато се смееете, не се откажете от болката? Болката да потискате истинската си същност?

И така, разбрах какво трябва да се плати и каква сделка трябваше да направя, за да задържа някого в стаята на своя живот. Напълно съзнавах това и го желаех. И ето че правех каквото мислех, че трябва, за да държа стаята на живота си пълна. И тъкмо това се оказа най-голямата загадка за мен, защото правех всичко, което си представях, че ще държи стаята пълна, а пък тя все повече се изпразваше. Хората непрестанно си отиваха, докато накрая аз се озовах сам и виех през зъби: „Какво искате? Какво е нужно да направя, за да имам нормални отношения?“

И дори не си давах сметка какво правя. Дори не виждах, че фактически разменях едно срещу друго. Ето каква беше сделката: няма да се смея така, както се смея, ако ти не кашляш така, както кашляш. Няма да се храня по този начин, ако ти не забравяш да слагаш капачката на пастата за зъби... И така за всичко, което си разменяме. И, боя се, нашата търговия стигаше още по-далеч.

Все повече се оплитях в този вид взаимни сделки. И ето че на 14 февруари аз дълго търсех и търсех карта, на която да заложа, но не можах да намеря такава, която да ми гарантира: „За мен ти означаваш твърде много. Божичко, ти наистина значиш много за мен. И аз сключвам сделка с теб завинаги.“ Но аз участвах в една разменна търговия. И всъщност знаех, че участвам в разменна търговия, когато човекът отсреща спираше да ми дава онова, което си мислех, че е длъжен да ми даде. Та ние имахме договор, и според него той трябваше да ми даде едно, а аз срещу него - друго. И когато преставях да получавам онова, което си мислех, че трябва да получавам, аз напусках тази връзка. Или в случаите, когато отсрещната страна преставаше да получава каквото си въобразяваше, че просто й се полага, тя напускаше стаята.

Така разбрах, че започвам връзки по съвсем погрешни причини и търся някаква обменна валута, която да бъде достатъчно голяма, че да може да завържи всички в стаята на живота ми. Търсех онзи аспект на самия себе си, който е толкова не устоим и магнетичен, че независимо от всичко, вие да сте готови да останете. И не разбирах, докато не загубих и поредната много важна за мен връзка, че това, което става, е погрешно.

Тогава започна моят невероятен разговор с Бога, в който Бог каза: „Нийл, Нийл, Нийл, ти очевидно не разбираш какво става тук. Преди всичко ти влизаш във взаимоотношения по съвсем погрешни причини. Започваш ги само заради онова, което можеш да получиш от тях. И разчиташ да направиш колкото се може по-успешна сделка. Но това си остава само търговия, почти бизнес размяна. Не разбираш истинската цел на взаимоотношенията. А целта на взаимоотношенията няма нищо общо с това, което си мислиш, че можеш да получиш от тях, а единствено с това, което избереш да вложиш в тях. Но да влизаш не като *средство да извлечеш каквото си си наумил от взаимоотношенията*, а просто да вложиш нещо в тях като средство да разбереш своята истинска същност.

„Така че трябва да си уверен, че онова, което влагаш в едни взаимоотношения, е автентично. И че никога няма да се отречеш дори и за миг от истинската същност. И ако твоята истинска същност не е достатъчно привлекателна, за да задържи другия човек в стаята, тогава остави го да си върви. Защото в стаята на живота ти ще дойде друг, който ще открие, че твоята истинска същност е наистина привлекателна. И когато тези хора влязат в стаята в отговор на твоята истинска същност, те ще останат, защото на теб няма да ти се налага да играеш никакви игри, за да ги задържиш. И така танцът по поръчка ще свърши.“

Това предизвика в мен истинска промяна. То преобрази цялата парадигма на моя опит, защото най-сетне разбрах какво ставаше наистина.

Разбрах също така, че взаимоотношенията са най-важният индивидуален опит, който можем да сътворим за себе си. И, че при липсата на взаимоотношения ние сме нищо. Без теб аз съм нищо, съвсем нищо. Без вас аз съм пълно нищо. И вие може би сте го знаели, Когато сте влезли в моя живот. Седнали сте на местата си: „Без мен Нийл е нищо.“ (Смях.) Но това е истина. Защото без вас аз съм съвсем нищо. (Посочва различни хора.) И без теб съм нищо. И без теб съм нищо. И това е истината, защото при отсъствие на опит във взаимоотношенията ние не съществуваме. В нашия относителен свят, аз мога да бъда този, който съм, само относително нещо друго в своя опит. Ако вас ви няма в стаята, аз не мога да преживея себе си.

И Бог ми даде една интересна илюстрация, която ми позволи да видя, че това е истина. Бог ми каза: „Представи си, че се намираш в една съвършено бяла стая: подът е бял, таванът бял, стените бели. И си представи, че висиш в тази стая като омагьосан, така че нищо не можеш да докоснеш, просто висиш като коледна играчка, която дори не е окачена никъде, висиш просто ей така във въздуха. Потопен си в едно бяло море. И представи си, че няма съвършено нищо друго. Колко дълго смяташ, че ще можеш да съществуваш в собствения си опит?“ И отговорът, който ми се яви, беше: „Май няма да е дълго, съвсем няма да бъде дълго.“

Защото при отсъствието на каквото и да било друго, аз не съществувам. Не съществувам в собствения си опит. Искам да кажа, че не съм това, което съм. Аз съм това, което съм. Но не мога да зная, че съм. Не мога да преживея, че съм, освен по отношение на нещо друго. Така че не мога да зная нищо за себе си.

Но ако някой влезе в тази бяла стая и сложи една съвсем малка точица мастило върху стената, само колкото да я забележа, аз веднага ще започна да съществувам в също такава степен. Преди всичко „Там“ и „тук“ ще започнат да съществуват. Защото точката ще бъде там, а аз ще бъда тук. Аз ще започна да определям себе си по отношение на нещо друго. В този случай това ще бъде точката на стената. Ще си представя, че аз съм нещо, наречено многоточие, може би ще промърморя някаква дума, Която би звучала Като „пппо-голяммм“.

А може дори да имам дързостта да си кажа, че в сравнение с онази точка на стената, аз съм „пппо-иинтелигентен“. Понякога си мисля, че не съм много по-интелигентен от онази точка на стената, но в повечето случаи си въобразявам, че съм. Мога също така да бъда по-бърз или по-бавен, или „по-това“, или „по-онова“ по отношение на онази точка.

Ако се пусне котка в стаята, аз внезапно получавам много по-голяма опитност за самия себе си, защото това, което вече допълнително присъства в пространството, е много по-голямо от точката на стената. Сега аз започвам да си създавам понятия за всички неща наоколо си. Може би котката е по-мека от мен, а вероятно аз съм по-стар от котката и т. н. Виждате, че започвам да си изграждам понятия за себе си въз основа на собствения си опит, който пък се базира на това кой и какво ме заобикаля. Следователно взаимоотношенията - сега говоря за сферата на относителността, в която

ние съществуваме във физическа форма - взаимоотношенията с останалите хора, места и неща не само, че са от значение, те са от жизненоважно значение. И при отсъствието на взаимоотношения с нещо ние самите не съществуваме.

И така, започвам да разбирам причината, поради която изобщо съществуват взаимоотношения - отношението ми към тази маса, към тази чаша вода и към вас, които споделяте времето си тук с мен. И вследствие на своите взаимоотношения с вас, аз познавам себе си - и тук се явява най-странното - не само, че познавам себе си чрез своите взаимоотношения с вас, а в най-буквалния смисъл *определям кой съм*. Това означава, че си давам самоопределение и в известен смисъл *пресътворявам своята същност* в отношение спрямо вашата същност.

Тук се явява една интересна особеност. В крайна сметка аз не мога да пресътворя себе си в качеството си на нещо, което не си ти. С други думи, мога да видя в себе си само това, което съм готов да видя в теб. И това, което не успявам да видя е теб, аз никога няма да открия в себе си, защото няма да зная, че то съществува. Следователно, не мога да открия божественото в себе си, докато не потърся и открия, докато не разпозная (с други думи, не позная отново, не *призная*) божественото в теб. И в степената, в която не успея да разпозная и позная божественото в теб, в тази степен няма да го позная в себе си, нито мога да осъзная каквото и да е добро и положително, в мен самия. Същото се отнася и за лошото. Защото нищо не съществува тук, ако не съществува там. И има множество причини за това; и не на последно място е тази, че тук в стаята всички ние сме едно цяло. И няма никой друг. Така че установяваме, че взаимоотношенията имат уникално място в нашия живот. Не просто много важно място, но - ако мога да използвам една игра на думи - незаместимо място. Имам предвид това, че не можеш да ги замениш с нищо друго. Няма нищо, с което да замениш взаимоотношенията и което да ти даде това, което те ти дават, защото взаимоотношенията са единственият опит в живота, който ти дава възможност да познаеш и преживееш Кой си. Тук говорим не само за взаимоотношения с хората, но също така с местата, с нещата и дори със събитията - взаимоотношения дори и със ставащото в живота.

Ние винаги сме в някакво отношение към обстоятелствата и събитията в нашия живот. И благодарение на това отношение, което е изцяло създадено от нас самите, ние можем да преживеем, заявим и определим, да изразим и осъществим реалната си същност.

Когато разберем сакралното място, което е част от дните си и от бремето си в това да виждат духовните постижения във вас самите. Те ще те погледнат, ще те погледнат в очите и ще те видят такъв, какъвто дори не си си представял себе си. И ти ще се запиташ защо самият ти не се виждаш такъв, какъвто те виждат те? Тогава *те* ще се зачудят защо *ти* самият не се виждаш. Ще се опитам да го кажа отново. (Смях.) Май казах нещо, което не трябваше. Може ли малко тишина? Тогава те ще се запитат защо те не те... И те ще запитат защо ти не... Оставете това... (Смях.) Аз много добре разбирам кога изразяването ми е пълен провал.

Когато използваме взаимоотношенията по този чудесен начин, ние изцяло преобразяваме своите преживявания с любимите си хора. Изведнъж преставаме да искаме нещо *от* тях, а само желаем да им дадем всичко. Стремим се да им се посветим изцяло, без да искаме нищо в замяна.

Но нека бъдем наясно. Това не означава, че им позволяваме да ни тъпчат. Това не означава, че допускаме да се превърнем в жертва на едни взаимоотношения, които за тях са нефункционални. Тук не говорим за такова нещо. Животът не ви налага да останете в една и съща стая с човек, който злоупотребява с вас. И ето защо аз веднага напускам тази стая. Е, бихте могли да се посмеете и малко по-високо на моите шеги...

Това, което аз обаче искам да подчертая, е, че когато се посветим на другите в най-голяма степен, ние даваме възможност на самите себе си да преживеем напълно безусловна любов, дори и тогава, когато казваме: „Решил съм да не живея с теб.“ Разбирате ли, тогава ние ще можем да намерим начина дори да се разделим без огорчение. Представяте ли си, няма да имаме нужда от адвокати. Знаете ли каква е истинската причина, поради която се нуждаем от юристите? Това е защото съществуват юристи.

Ще дойде ден, когато ще можем да се погледнем един друг и да кажем: „Времето, в което бяхме заедно, е към своя край. Сега виждам, че е дошъл моментът да продължим да се обичаме безусловно, да се даряваме с всичко, което можем, но да го правим от другата страна на стаята, от другата страна на улицата или от друга точка на света. Защото някои страни на поведението ти във физическия свят не са в хармония с начина, по който аз съм избрал да изживея своя живот. Но това не означава, че не те обичам.“

Ще дойде ден, когато ще можем да изразим тази истина, без да ни се налага все някак си да търсим нещо нередно у другия или да го превръщаме в злодей, само и само да оправдаем своята истина. Когато успеем да постигнем такава позиция, ние ще можем също да творим, ние също така ще успеем да създадем любящи и трайни взаимоотношения, такива, за които копнеем в живота си, защото тези взаимоотношения зависят от това да се обича безусловно и без ограничения.

Това е всичко, което зная, за най-добрите взаимоотношения и за начина, по който те функционират. Преди всичко това са взаимоотношения напълно безусловни. Не може да се поставят условия, ако искаме да имаме добри взаимоотношения. Не може да се поставят ограничители. Защото взаимоотношения, основани на реална любов - любов, която е истинска - са взаимоотношения напълно и съвършено свободни.

Свободата е същността на това, което си ти. Свободата е същността на любовта. Думата *любов* и думата *свобода* са взаимозаменими. И също така взаимозаменими са с думата *радост*. Радост, любов, свобода - любов, свобода, любов, радост. Всички тези думи означават едно и също нещо. И човешката душа не може да изпитва радост в онази степен, в която е ограничавана и потискана по какъвто и да било начин.

Ето защо, когато обичаме друг човек, никога и по никакъв начин не се опитваме да го ограничаваме или потискаме. Любовта заявява: „Аз желая за теб това, което ти самият желаеш за себе си.“ Любовта заявява: „Аз избирам за теб това, което ти избираш за себе си“. Когато аз заявя: „Аз избирам за теб това, което аз избирам за теб“, значи не те обичам. Обичам само себе си *чрез* теб, защото получавам това, което искам, а не се стремя да ти дам онова, което ти е нужно.

Тук е върховната ирония на тази парадигма - в момента, в който кажа: избирам за теб това, което ти избираш за себе си“, ти никога няма да ме изоставиш, защото всичко, към което се стремим е да намерим човек, който да ни позволи да получим онова, което искаме от живота. Виждате ли, целият свят замисля само как да не ни позволи да получим от живота онова, към което се стремим. Като се започне от родителите ни, които още от две години започват да ни заявяват: „Не, не можеш да имаш това“. И се продължи с учителите в училище: „Недей да дъвчеш в клас.“ И се стигне до много големи ограничения. Сърдечно благодаря.

Това продължава и през юношеските ни години, Когато напълно ни сексуалност ни кара да искаме едно, а светът се стреми да ни покаже, че е някак си неприлично да го искаме - в някои религии дори се внушава, че е неприлично да си го помислим. О, какъв хаос сме въдворили на тази планета с нашите безумни сексуални отношения. Пълно безумие.

И това е продължавало и в началото на зрелите ни години и дори в по-късната ни зрелост. Светът изобретява какво ли не, за да ни внуши, че не можем да имаме това,

което истински желаем. Дори познавам някои съпруги, на които им се е случвало да се обърнат към съпруга си с думите: „Мили, провежда се курс по шев и кройка на улица Х. Всеки вторник вечер, в продължение на шест седмици. Ще ми се да отида.“ И наистина познавам съпрузи, които са отвързали на това: „Не.“ Можете ли да си представите съпруг, който заявява на жена си: „Не искам да ходиш на курсове по шев и кройка“? И все пак това се случва.

- Арки, но това е само един курс по шев и кройка.

- Остави тези намерения, Едит.

Спомняте ли си го това? И причината поради, която цялата страна се смя на Арки Бънкър* беше тази, че половината страна се позна в него. И този смях беше доста попритеснен.

Аз имах баща - мир и светлина на душата му - аз го обичам най-съкровено, но той много, много напомняше този съпруг. Не беше съвсем пълно подобие на Арки Бънкър в някои отношения; нямаше подобни расови схващания и мисли, но Господи, имаше мисли като например: „Аз съм господарят в тази къща. И тя не може да ходи на курс по шев и кройка, без моето разрешение, а аз бих ѝ го дал в много редки случаи“.

В едни взаимоотношения, които се градят върху искрено проявление на реална любов, не само че е съвсем нормално жената да се обърне към своя съпруг с думите: „Мога ли да посещавам курс по шев и кройка?“ Съвсем нормално е също тя да се обърне към съпруга си с думите: „Мога ли да обядвам с Хари? И между другото, скъпи, твоето име не е Хари.“ И съпругът, ще го наречем Майк, да отвърне: „Моята воля за теб е каквато е твоята воля за теб. Ти искаш да обядваш с Хари? Обядвай с Хари - обичам те достатъчно, за да желая за теб онова, което ти самата желаяш.“

Ако Хари е таял мисълта да отнеме някак си жената на Майк, то нека спокойно се прости с такава мисъл, защото броят на хората, които биха изоставили човек като Майк при положение, че той им дава подобна свобода на самоизява, е минимален. Ала огромен е броят на онези жени, които веднага ще се отдръпнат от Майк, ако Майк заяви: „Не можеш да обядваш с Хари - дори и не споменавай името му в тази къща! Не си и помисляй за това - какво ти става? Не разбираш ли, че ми принадлежиш? Ти си моя жена.“

Понякога се случва и жените да се отнасят към мъжете така. „Между другото, скъпа, бих искал да обядвам с Матилда.“ „Не мисля.“ Използвам тук глупав и опростен пример, за да подчертая това, което искам да кажа. А животът до голяма степен дава на човека подобни възможности, за да изяви истинската му същност.

Любовта никога не казва „не“. Знаете ли как съм разбрал това? Защото Бог никога не казва „не“. А Бог и любовта са взаимозаменими. Бог никога няма да ти каже „не“, независимо какво желаяш, дори ако Той смята, че желанието ти ще ти донесе грижи и тревоги. Също както Матилда. Или Хари. Или каквото и да било. Виждате ли, Бог никога не казва „не“, защото осъзнава, че в крайна сметка ти не можеш да се вълечеш в най-големите неприятности. С други думи не можеш да навредиш на себе си по такъв начин, който да те лиши от това да бъдеш. Можеш само да еволюираш и да се развиваш, да се приближаваш все повече до своята истинска същност. И така Бог ни казва: „Моят избор за вас е това, което сами избирате за себе си. И аз бих ви поощрил да постъпвате по същия начин с онези, които вие *самите* обичате.“

А сега, събудете се. Искам всички да се събудите. Защото искам да знаете, че ще започне да ви се приспива веднага, щом се изправите пред нещо, което не ви се ще да чуете. В най-буквалния смисъл ще задремете прави на стола си. (Смях.) И разбира се, ще си помислите, че това е поради някаква друга причина, а не поради това, което той говори. „Аз съм просто уморен.“ Това е механизмът на действие на подсъзнанието, когато се изправи пред информация, която не иска да получи или приеме, информация,

която е в противоречие с него. „По-скоро бих поспал на това място.“ Бъдете внимателни, защото повечето от нас са като сомнамбули през целия си живот, така че бъдете внимателни да не прекарате живота си, движейки се като насън. Останете будни. Останете бдителни. Не знаете в кой момент ще дойде вашият учител.

Има въпрос в аудиторията във връзка с тази деликатна тема на взаимоотношенията. Да видим какъв е въпросът...

Нийл, в трета книга на „Разговори с Бога“, Вие задавате на Бога въпроса, какво е отношението му към брачната институция. И... Бог я отхвърля. Казва, че тя не е особено валидна. Вярвате ли на това?

Ами, струва ми се, че не сте разбрал правилно онова, което Бог иска да каже тук. Бог не казва, че брачната институция е невалидна, нито я отрича, Бог казва, че бракът по начина, по който в момента се гради...

Институцията брак.

Ами дори институцията, по начина, по който в момента се изгражда - не институцията сама по себе си, не бракът сам по себе си, а женитбата такава, каквато обществото я е направило, каквато е създадена от нас - няма валидност от гледна точка на целите, които сме си поставили.

Само по себе си понятието валидност е относително. Относително спрямо какво? Спрямо какво се измерва дали нещо е валидно? Вижте, Бог твърди, че няма добро и зло, колкото и да не ви се вярва, защото добро и зло са относителни понятия. Нещо, което е било добро вчера, е зло днес и обратно. Животът достатъчно добре ни е показал това.

В момента не е нужно да навлизаме в този проблем. Всеки мислещ човек разбира, че доброто и злото са относителни понятия. И Бог използва понятията добро и зло или валидно и невалидно в относителен смисъл, в зависимост от онова, което сме заявили и което претендираме, че сме избрали за себе си като човешки род и като отделни индивиди.

Ние заявяваме и твърдим, че избираме бракът да бъде за нас най-върховно проявление на най-висшата опитност на любовта, на която хората са способни. Точно това казваме: „Ние избираме бракът да бъде проявление на най-върховната и висша любов, на която са способни хората.“ И след това сме изградили една брачна институция и брачна опитност, която предизвиква пълната противоположност на това - в най-буквалния смисъл най-нисшата проява на любов, на която хората са способни. Любов, която означава притежание, а не разкрепостяване. Любов, която ограничава, а не разгръща човека, любов с чувство за собственост, а не с чувство за свобода. Любов, която в най-буквалния смисъл прави всичко наоколо си по-дребно и нищожно, а не по-мощно и голямо.

Ние сме създали една брачна опитност, която в твърде много случаи няма нищо общо с любовта. Създали сме едно ограничение, черупка, някакъв вид клетка. И тъкмо това искаме от брака. Искामе той да бъде клетка, която да държи всичко такова, каквото е в момента, в който ти си казал „обичам те“, и тази клетка наистина държи хората там, където са, още от първия миг. Но хората и събитията се разбиват. Те се променят. Животът е еволюция. Така че и бракът, какъвто сме го изградили, започва да действа срещу процеса на самия живот, защото не дава простор така, както е изграден в много общества, религии и семейни традиции.

Бракът в най-голяма степен е използван от тези общества, религии, семейства като минизатор, като някакви договорни отношения, в които, се твърди: „Всичко ще бъде сега и завинаги по начина, по който е в този миг. Ти няма да обичаш никой друг и няма да проявяваш любов към никой друг така, както я проявяваш към мен. Няма да ходиш никъде, където не ходя аз. Ще правиш много малко неща, в които не участвам и аз. И в

повечето отношения от ден днешен нататък животът ти поне в известна степен ще бъде ограничен." Така че тъкмо онова, което би трябвало да разкрепости хората, да освободи вътрешния им дух, работи срещу това и ги ограничава като потиска духа им.

Такава е иронията на брака такъв, какъвто сме го създали. Изричаме думите: „Съгласен съм" и от този момент не можем да правим онова, което обичаме в най-голяма степен да правим в живота. Сега много малко хора са склонни да си го признаят от първите любовни мигове или от първите моменти след брака. Те стигат до тези изводи три или пет... Или, както се казва, след „седмата Критична година"... Седем години по-късно, когато изведнъж осъзнават, че бракът им не само не обогатява опита им от света, а всъщност твърде много го ограничава и снижава.

Това, естествено, не се отнася до всеки брак, но всъщност се отнася до твърде много бракове. Мога да кажа, че се отнася до повечето. Затова и процентът на разводите е толкова голям, не толкова защото хората се уморяват *един от друг*, а просто се уморяват от *ограниченията* и *забраните*, които им налага бракът. Човешкото сърце винаги чувства кога от него се иска да се снижи. Любовта, от друга страна, е изцяло свързана със свободата. Самото определение за любов е свобода. Любов е това, което е свободно и не познава граници, забрани и условия от какъвто и да е характер. Така че, според мен, ние сме създали изкуствена конструкция около нещо, което е най-далеч от изкуственото. Любовта е най-автентичното преживяване в рамките на човешкото приключение. И въпреки всичко, при тази върховна автентичност ние сме създали изкуствени ограничения. Ето защо за толкова много хора е толкова трудно да запазят взаимната си любов.

И така, ние трябва да изградим наново брака, ако искаме да съществува брак. Трябва да направим така, че в брака човек да заяви: „Аз не те ограничавам. Няма условия, които да се поставят между нас, за да бъдем заедно. Нямам никакво желание да снижавам начина, по който ти преживяваш самия себе си. Всъщност, бракът е предназначен, тази нова форма на брак е предназначена да бъде горивото в двигателя на твоя опит - на преживяването на твоята истинска същност и на това, което избираш да бъдеш."

И още нещо прави този Нов брак: той казва, „Давам си сметка, че ти самият ще се промениш. Твоите представи ще се променят. Твоите вкусове ще се променят. Твоите желания ще се променят. Най-добре всички твои разбирания да се променят, защото ако не се променят, ти ще станеш една много статична личност през годините. Нищо няма да ми бъде по-неприятно от това. Така че, аз разбирам, процесът на еволюция ще предизвика у теб промени."

Тази нова форма на брак не само позволява промените, но и ги подтиква.

Старата конструкция на брачната институция е вече невалидна като се има предвид какво твърдите, че искате да постигнете и да бъдете. Тя не е правилният начин да постигнем целите си. И въпреки това ние продължаваме да се опитваме да постигнем целите си в своето ежедневие по стария начин, по който сме конструирали брака.

Дори и брачните обети, някои от традиционните брачни обети (слава богу ние сме променили някои от тях в течение на годините), но дори и някои от брачните обети в продължение на векове са използвали собственически понятия и са създавали философски конструкции, които не биха могли да поддържат онова, което една истинска любов би могла да създаде.

И младите хора между другото знаят това. Младите хора разбират това инстинктивно и по тази причина години наред и особено през 60-те, 70-те и 80-те години младите хора се обръщат към по-възрастните с думите: „Виждате ли, ние се отказваме от това. Няма да се оженим. Нямаме намерение да го правим."

И така те започват да Живеят заедно според усвоения израз, което, разбира се, през 60-те и 70-те години е предизвиквало реакцията: „Как е възможно нещо подобно?“ В края на 50-те години, например през 1958 година, ако човек заживее с друг, това би предизвикало скандал, но много скоро децата започват да правят това наляво и надясно, заявявайки: „Вижте какво, може да си вземете вашите представи за брака, защото ние не ги приемаме. Ние разбираме, че любовта не ограничава, не притежава, няма чувство за собственост, а по-скоро разгръща, освобождава и разкрепостява най-върховната страна на нашата същност.“

Така че, както се е случвало от самото начало на времената, каквато и голяма промяна да се е извършвала в обществото, тя ни е била посочвана от малките, от децата. Не ние, самомнителните стари глупаци с побелели коси, а в много голяма степен младежите заявиха: „Ние знаем и можем да ви покажем един по-добър път. И сега смятаме да го следваме.“

Сега, когато разглеждаме тази огромна промяна, която настъпи през XX век, забелязваме, че не само младежите, тийнейджърите и едва излезлите от тийнейджърска възраст юноши живеят заедно, но това го правят и по-възрастните, което е най-ироничното. Сред хората, които са на 80, на 60 или на 75 години, ние забелязваме двойки, които си казват: „виж, Марта, те го правят. Защо и ние да не го направим. Защо просто да не живеем заедно.“ И шокиращо голям брой жени на 65-, 70- и 80-годишна възраст отговарят: „Ами да, защо не.“ С това аз не искам да се обявя против брачната институция. Тук само изследвам онова, в което сме превърнали брачната институция в по-големия брой случаи. Има много бракове, които са създадени с такава любов, че в тях не се поставят никакви условия или ограничения. Щастлив съм да кажа, че ние с моята съпруга можем да дадем пример за такива взаимоотношения. И тъкмо по тази причина това са най-хубавите взаимоотношения в живота ми. Защото моята съпруга и аз не познаваме какво значи ограничение и няма да позволим любовта ни да бъде подчинена на условия от никакъв характер или на изисквания на определено поведение. Единственото ни поведение, което ние с Нанси очакваме един от друг, е: *„Живей автентично. Живей според своята истина. И ако ме обичаш за нещо, обичай ме затова че. Аз живея според своята истина.“* Случвало ли ви се е да чуете такова нещо? Ето, тогава можете да сте сигурни, че сте постигнали благословени взаимоотношения.

След като бях живял около три години с Нанси, един ден се обърнах към нея и казах нещо неочаквано и за себе си. Погледнах я и съвсем спонтанно ѝ казах: „Знаеш ли, да се живее с теб е все едно да живееш сам.“ Това е нещо върховно. Защото аз съм най-автентичен, най-верен на себе си когато няма друг наоколо. Мога да стана от леглото и да ходя гол из къщата цели десет минути. Мога дори да се промъкна в кухнята без дрехи или да скоча в басейна. Мога да си говоря нещо; мога да си пея; мога... Мога просто да върша какво ли не, да бъда такъв, какъвто си представям, че мога да бъда само когато съм напълно сам. Само че сега аз съм с този прекрасен човек и да бъда с нея е сякаш да бъда сам.

Тя ми даде възможност да се върна към себе си и ми каза: „Знаеш ли какъв най-много те обичам?“ Аз ѝ отвърнах „Не.“

А тя ми казва: „Точно такъв, какъвто си сега.“ „искаш да кажеш такъв надебелял и всичко останало? Смейц се гръмогласно, така ли?“

„Не само че те обичам, въпреки начина, по който се смееш, обичам те точно заради това. Не само че те обичам, въпреки всички недостатъци, които си представяш, че имаш, но те обичам поради тях.“

Ето това е любов. Всичко останало е обратното на любовта.

Между другото знаете ли какво представляват недостатъците? (Оставих си някъде кърпичката и сега дори не мога да се разплача от собствените си думи.) Знаете ли какво

представяват недостатъците. (някой му подава хартиена кърпичка.) Много благодаря. Неверни свидетелства, които с пълна сигурност, приемаме за достоверни. Навремето си мислех, че аз притежавам всякакви дефекти на характера и тъкмо заради това не мога да имам нормални взаимоотношения.

Мислех си, че ако се стегна, ще мога да се представя във форма, която другият да може да понесе, ако не да ѝ се наслаждава. Защото аз наистина вярвах, че имам всякакви дефекти, понеже всички хора в живота ми включително (Бог да ги прости!) родителите ми в един период от време ми внушаваха всички дефекти, които имам. А после преди няколко години срещнах една учителка, която ми помогна да разбера нещо удивително ясно. Тя ми каза: „Представи си, че най-големите ти недостатъци са твоите най-големи предимства, само че съвсем леко преувеличени. Представи си, че тъкмо онова, заради което хората се влюбват в теб, понякога също така ги отблъсква от теб, защото малко си го попреувеличил. Така че може би онова, което приятелите ти биха определили като непоносима самомнителност от твоя страна, като казват: „Той малко попрекалява“, то е същото нещо, тъкмо същото качество, което търсят, когато става дума, за „някой, който да води групата, който да ни измъкне от тази каша. Нийл е лидерът в тази стая. той е, който ни трябва. За това толкова те обичам, Нийл.“

Аз съм много спонтанен човек. Затова когато хората търсят някой, който да действа спонтанно, да измисли нещо много бързо и също толкова бързо да го приведе в действие... „Хей, Нийл е този, който ни трябва.“

В мен има и една друга страна, която хората (и то напълно еднородно) наричат „безотговорност“. И така моята безотговорност е тъкмо спонтанността ми, само че с една-две степени по-висока. И така онази учителка или онзи мой учител ми каза: „Нийл, понякога въпросът е в обема, в количеството, което трябва да стане по умерено. Но не премахвай тази своя черта. Не се опитвай да се променяш по този начин. Не се опитвай да елиминираш от поведението си този аспект на своята същност. Не се отказвай от него. Просто малко снижи степента - съвсем, съвсем малко ѝ обърни внимание, че адекватната степен на този аспект на твоята същност я прави приемлива във всеки един момент. Понякога ти трябва малко да повишиш степента, а понякога да я намалиш.“

Не е ли това един чудесен начин да погледнеш на въпроса? Така че сега не ми се налага да се възприемам като човек с всякакви недостатъци. Просто се оказва, че притежавам тези качества понякога в малко по-висока степен. (Но вече не.) Разбирате ли? И така истинските взаимоотношения виждат и позволяват всичко това. Истинските взаимоотношения са *основани* или се градят на една напълно нова парадигма, която твърди: „Аз виждам В теб онова, което избирам да виждам в себе си. Аз ти давам онова, което избирам самият аз да получа.“ Истинските взаимоотношения твърдят също: „Онова, което отнемам от теб или не ти позволявам да имаш, аз го отнемам от себе си. Не мога да позволя на себе си да имам онова, което не позволявам на теб.“

И така, предизвикателството пред нас е следното: В състояние ли сме да имаме взаимоотношения, в които не поставяме условия? Можем ли да имаме взаимоотношения, в които не казваш „не“, а просто да“ на другия? Можем ли да превърнем Взаимоотношенията си в израз на най-върховната любов, която можем да си представим? Обичаме своя любим достатъчно, за да му кажем тези три вълшебни думи? Не „аз те обичам“. Те са, честно казано, малко преексплоатирани. Но ето ги трите вълшебни думи на всички взаимоотношения: *както ти желаеш*,

Когато бъдем готови да кажем това, ние наистина даваме възможност на другите да се върнат към себе си.

Когато наистина сме готови да изречем тези думи, ние действително връщаме другите към тях самите. Докато бъдем готови да кажем това, ние просто се стремим да

използваме нашите взаимоотношения един с друг, за да получим онова, което си представяме, че ни е необходимо, за да бъдем щастливи. Вие имате въпрос...

Та, има милиони въпроси както знаете. Но този е темата на моя живот. Аз съм водила курсове върху взаимоотношенията в продължение на много години. Имам дълготраен брак. В продължение на години съм прилагала с успех това, за което вие говорите. Но в момента не го прилагам успешно в живота си. Бих казала, че наистина имам големи пропуски във всичко това. Имам брак, в който цари пълна свобода. И това беше брак основан на следното заявление още от самото начало: нашите взаимоотношения са пълноценни и от голямо значение за нас и всичко, което се случва, допринася за тях. Живях от позициите, че каквото и да стане, то не е задължително да се вписва в моите представи; всичко, което ми се случваше, аз приемах като урок и се опитвах да извлека полезното за себе си. И действително това беше успешна позиция, дори и когато нещата не изглеждаха както на мене ми се ще. Разбирах, че способността ми да се справям с предизвикателствата е един от начините да допринеса с нещо в света.

Но щом е така, какъв е проблемът?

Проблемът е, че кой знае как, но изпаднахме в една битка за надмощия, от която не можем да се измъкнем. И не виждам как аз мога да я разреша. Не зная дори какво да попитам. Просто зная, че дълбоко обичам съпруга си, той дълбоко ме обича, на някакво същностно ниво...

Да, разбирам, че между Вас е започнала борба за надмощие. Във връзка с това бих желал да ви кажа нещо, което може да ви прозвучи малко безсърдечно: „И какво от това?“. Защо това трябва да ви притеснява? Защо ситуацията, наречена „борба за надмощие“, представлява проблем за вас? Какво лошо има в това?

Чувството ми за неудовлетворение идва от това, което не получавам в момента от взаимоотношенията. Разговорът, че не трябва да искаш да получаващ, а да търсиш какво можеш да вложиш във взаимоотношенията, е зърното истина, която беше откритие за мен тази сутрин. Много добре разбирам какво казвате. Но в отношенията ни някак си липсва любов. В същото време на същностно ниво има дълбока любов. И когато се отдадем на нея, много пъти почти излизаме от това, с което се идентифицираме като хора, и ставаме близки и аз имам чувството, че най-сетне сме излезли въвн от боксовата арена. Приличаме на двама боксьори - Когато гонгът удари, те се прегръщат. Идва един такъв момент на любов, защото ние наистина се обичаме и сме достойни партньори един за друг. Ние сме до голяма степен с равни сили в тази борба за надмощие, а това е пагубно. А когато дойдат онези моменти, когато не сме в борба, ние познаваме истинско партньорство, истинската любов и се издигаме над ограниченията на тези взаимоотношения. Обаче в ежедневието се нараняваме изключително много.

Добре, спрете да го правите.

Но как да спра, когато за това трябва да се приспособя към условия, които не са приемливи за мен?

Не се приспособявайте към условия, които не са приемливи за вас. Просто спрете да правите проблем от факта, че отказвате да се приспособите. Не се приспособявайте. Аз ще се опитам да дам един съвсем прост пример. Да кажем, че някой реши... Да кажем, че Нанси реши да пропуши. Нанси не пуши, нито пък аз, но ще използвам един прост пример, Който лесно се „разбира“.

Добре. Би било чудесно.

И така, Нанси си идва вкъщи с пакет цигари и решава: „О... Искаше ми се да ти кажа. Решила съм да започна да пуша.“ Е, аз бих имал проблем във връзка с това нейно решение. Не проблем със самата Нанси, защото Нанси продължава да бъде това, което

е. Но сега това е Нанси Пушачката. Аз сигурно ще имам затруднение да се приспособя към това нейно поведение.

Мога просто да откажа да се адаптирам. Но мога да го направя, без да изкарвам Нанси виновна. Без да превръщам в проблем това, че не се приспособявам към поведението ѝ. Без да позволя моят отказ да се адаптирам да застане между нас. Мога просто да кажа на Нанси: „боже мой, аз наистина те обичам и сега, както съм те обичал винаги, но не ми е приятно, когато пушиш в мое присъствие. Затова смятам да изляза от стаята. Наслади се на цигарата. Между другото, тъй като настояваш да пушиш в къщата постоянно, аз сигурно ще трябва да напусна и къщата, защото не ми е приятно да бъда в къща, пълна с цигарен дим. И те обичам. Обичам те толкова много, колкото и винаги, но сега напускам къщата. И те обичам.“*

В такъв случай Нанси, ако не бе много еволюирало същество (каквато е тя) би могла да каже, но само, ако не бе еволюирала: „Нима искаш да кажеш, че напускаш дома ни, само защото пуша? И се опитваш да ме убедиш, че не ме обвиняваш за това?“ А аз бих ѝ отговорил: „Разбирам, че може да чувстваш потребност да ми кажеш, че те обвинявам, но аз просто живея според своята автентична истина. Обичам те и забелязвам, че вече пушиш. А за мене е важно да живея в дом, където няма цигарен дим. Затова, ако продължаваш да пушиш в този дом, ще си отида и ще живея някъде другаде. И ще продължавам да те обичам от някъде другаде.“

Да, разбирам това. Проблемите, във връзка с които *хората*, традиционно влизат в битки за надмощие, са свързани с проблеми на времето, на това да разполагат с времето на другия или са свързани с действията на другия човек. С други думи, ти не прекарваш достатъчно време с мен или се занимаваш с други неща, които аз не одобрявам. И започва битка във връзка с тези проблеми. Сега ще дам пример как може да изглежда нещо подобно в реалния живот. Най-неочаквано вашият партньор става работохолик и докато е прекарвал доста много време с вас през първите три години от вашия брак, изведнъж започва да прекарва все по-малко и по-малко време и вие сте женени вече от седем-осем години, а той или тя е престанал почти да прекарва времето си с вас. Започва противоречие във връзка с това, защото вие се опитвате да контролирате неговото време.

И така, казвате му: „Искам да прекарваш въкъщи повече време, поне три съботи и недели от четирите месечно. Не искам да прекарваш навън цялото си време или винаги да бъдеш на някакви теренни снимки, докато правиш някой велик филм или работиш по голям проект, или се потиш над своята работа, или се занимаваш с това, с което се занимаваш.“ Може би той няма да го каже точно със същите думи. Някои хора, които са много открити биха се изразили точно така, но повечето от хората биха облекли онова, което искат да кажат, в различни понятия. Просто биха се приближили до теб с думите: „Истината е, че аз имам нужда от вниманието ти. Нуждая се от твоето време.“ И така започва игра за надмощие.

Възможно е в такъв случай партньорът да се опита да сключи една нелека сделка: „Добре, ще излизам само една събота и неделя навън или две съботи и недели.“ Ще се стигне до споразумение, но после, ако той реши да прекара три пъти в месеца почивните дни вън от къщи, ще започне да се чувства виновен, да се чувства под чехъл и накрая ще започне да се чувства контролиран. И в него ще се надигне недоволство, много скоро ще се стигне до борба за надмощие: „какво право имаш да ми казваш какво да правя с времето си?“ Аз никога не бих си позволил да навляза в подобна борба за надмощие с моята съпруга. И ако съпругата ми върши нещо, с което да не съм съгласен, или да ми е неприятно, просто ще ѝ кажа: „Знаеш, че можеш да правиш каквото желаеш. Трябва да ти кажа, че не, ми е приятно да прекарваш три пъти месечно почивните си дни извън този дом. Ако ти предпочиташ да го правиш, ще ти кажа какво аз ще направя

след определен период от време. Ще си намеря някой друг, с когото да прекарвам почивните си дни. Това не е заплаха. Не се опитвам да ти налагам нищо по този начин. То е просто факт. Казвам ти какво ми е нужно на мен. Бих искал да бъда с някого. Бих искал да споделям времето си с любим човек и няма нищо лошо в това, ако ти си избрала да не бъдеш този мой любим човек. И така, можеш да правиш каквото пожелаеш и каквото ти харесва, без недоволство, без гняв, без притеснение и обвинения. Това е просто заявление на фактите. И нека да свърша със следното заявление на фактите: ако мога да избирам своя любима, това ще бъдеш ти. Затова и нося този пръстен. Не е нужно в този момент ти да направиш същия избор, но искам да знаеш, че ти си моят първи избор, но също, че аз имам и втори, и трети, и четвърти."

Това е просто информиране и дори тазова информиране не е необходимо да се извърши с войнствен тон. Това няма нищо общо с „ще ти дам да разбереш". Това означава само, „Това е, което е. Това е просто, което е, и аз го споделям с теб с цялата си любов, открито и честно, както трябва да става между хора, които твърдят, че се обичат. Това е моята откритая, честна истина. Това са фактите по този въпрос. А сега, когато знаем фактите, всеки от нас може да направи своя избор."

Не искам да кажа, че винаги имам някой в запас, готов веднага да се появи, ако ти сгрешис мъничко и ще трябва да внимаваш какво вършиш; искам да кажа, че ако в продължение на дълго време си избрал поведение, което не е благоприятно за мен, което не е функционално в моя живот или обратно, ако в течение на времето, аз съм избрал непрестанно да правя неща, които не са функционални в твоя живот - това са възможностите. Аз не съм ограничен от една възможност, просто да приема твоето поведение. Ти също не си задължена да го правиш, И искам да знаеш открито и съвсем искрено, че ако в продължение на дълго време действаш по този начин, аз вероятно ще трябва да се приспособя и да променя начина си на живот. И тези промени фактически ще включват и това, че ще поканвам някой друг, който ми е необходим и ще споделя с мене много неща, които се надявах да споделям с теб.

Разбирате ли, не съществува борба за надмощие, когато борбата не е свързана със стремеж към надмощие. Просто всеки един от двамата - или поне един от двамата (защото двама са нужни, за да се играе танго) - всеки един от двама просто се оттегля от борбата и се връща към позицията на собствената си сила. Позволява си да бъде такъв, какъвто е, да върши и има това, което избира, без да обвинява другия.

„Избирай това, което избираш. Избирай да пушиш, избирай всичко, което избираш, а аз ще направя своя избор." Това дава възможност на Нанси да преоцени своите ценности. Толкова важно ли е за нея пушенето, че да позволи нашите взаимоотношения да се променят по такъв начин, че аз вече да не живея в една стая с нея или да не споделям същия дом? И тя ще направи тази своя преценка на ценностите. Тя или ще продължи да пуши и ще покаже, че пушенето за нея е достатъчно важно, за да промени по този начин взаимоотношенията си, или ще спре да пуши. Ще промени своето поведение не защото аз я принуждавам, а защото тя е направила доброволен свободен избор, за да забележи, че може да контролира изходите в своя живот като контролира своето поведение. Виждате ли разликата?

Да, разбирам. Благодаря Ви.

За мен е удоволствие. Но това е начинът, по който реагира любовта. Любовта не се бори за надмощие. Никога.

Да, още един въпрос.

Нийл, какво е вашето собствено най-голямо предизвикателство в личните ви взаимоотношения ? Моето най-голямо предизвикателство във взаимоотношенията е прозрачността - да оставам видим. Дори след години с тази своя великолепна партньорка има моменти на страх. Ами ако тя разбере за това? Ако открие еди-какво

си... Може би няма да ме обича повече; ако знае, че аз съм взел пет хиляди и съм ги вложил в бизнес и съм ги загубил и никога не съм й казал за това или че един следобед излязох и си купих кола. Това беше нещо голямо, което направих преди две години. Както си пътувах по пътя и свърнах в един автосалон. Видях една кола, която наистина, ама наистина желях да имам и си казах: „Ще я купя.“ Ей така, купих колата за двацет минути и се качих в нея, карайки към къщи. През целия път към дома си мислех: „Та това е смешно“. Пътувам към дома и си мисля: „Как да скрия тази кола от жена си?“ Знаех, че тя ще я открие рано или късно. Може би преди вечеря. Ще попита: „Чия е тази кола на пътя?“, Но всъщност си мислех (върнах се в шесто отделение): „Как да направя така, че колкото се може по-късно да узнае?“ И тогава си казах: „Но това е лудост“. Взех мобилния телефон и така, както карах, казах: „Излез от къщи, когато се върна. Имам нещо да ти покажа.“ А тя каза: „Какво имаш предвид?“ Аз й отвърнах: „Току-що си купих кола.“ (Прас!)

Така че, мисля, че прозрачността е най-голямото предизвикателство за мен във взаимоотношенията. Дори с човек, на когото съм се доверил изцяло в живота си. Аз наистина съм доверил на Нанси целия си живот. Напълно безусловно вярвам в нейната любов. И въпреки това се притеснявам да бъда напълно открит и честен с нея по отношение на всяко мое чувство, всяка моя мисъл и всяко идея, на всяко разбиране и неразбиране и на всичко, което върша. Разбирате ли? И ще ви кажа отвъде идва това според мен. Мисля, че моят страх от прозрачността на взаимоотношенията може да се проследи назад до онзи дребен дълговековен страх от Бога. Разбира се, представата ми е, че „Бог ще ме накаже“ за това.

Между другото, ще трябва да Ви кажа, че и до ден днешен ме спохожда тази представа. На някакво ниво една малка част от мен - въпреки всичко, през което съм минал, въпреки онова, което бе написано в удивителните книги на „Разговори с Бога“ - все пак продължава да има ноци, когато се въртя на възглавницата и си казвам: „О, Господи, ами ако аз съм си въобразил всичко това? Ако греша по отношение на всичко? Ако съм подвел милиони хора - по отношение на Бога? Господи, ако греша, Бог тъпкано ще ми го върне.“

И тогава се налага да стана открит по отношение на Бога и да си кажа: „Разбираш ли боже, ако аз греша, сигурен съм, че знаеш, не съм го направил нарочно. Искам да кажа, че не съм подвел преднамерено никого. И ако има дори капка милост останала в Теб, отложи наказанието ми.“ Разбирате ли? Наистина това съвсем не е Бог, който зная, че съществува реално. Това е Бог на моето въображение, Бог на моя страх. И аз смятам, че дълбокият страх, който съществува у нас, за това, че ще бъдем съдени, неразбрани и наказани от божеството, се пренася върху другите хора в нашия живот: върху нашия партньор, нашите любими, нашия шеф в службата, хората, които са от някакво значение в живота ни. Така че, моето най-голямо предизвикателство в личните ми взаимоотношения е да се отнасям към хората, които са значими за мен, в съответствие с това, което сега вече смятам за Бог: че е моят най-добър приятел. Аз желая да имам приятелство с Бог и желая да бъда в приятелски отношения с моята съпруга и всички мои любими хора, да бъда в такива взаимоотношения, че да мога да застана гол пред тях, както ментално, така и физически и да кажа: „Ето това е - няма нищо скрито, нямам никакви скрити намерения. Ето това е всичко, което съм.“ Това е най-голямото предизвикателство пред мен и аз се изправям пред това предизвикателство всеки ден.

Ще ми се съвсем накратко да ви попитам, Нийл, за начина, по който се оглеждаме във взаимоотношенията си - за това, че каквото не приемаме у партньора си или каквото не харесваме у човека, с когото имаме взаимоотношения, това фактически не харесваме и в себе си. Можете ли просто да коментирате накратко този въпрос?

Не проявявам много негативизъм към онова което виждам у другите хора защото отдавна съм разбрал, че каквото виждам, и не ми харесва, ще е нещо, което вземам тук в себе си, и не в последните години започнах да харесвам всичко в себе си. Не е ли озадачаващо? Предполагам, че е малко трудно да повярвате, когато седите отсреща и ме гледате, но сега аз наистина харесвам много неща в себе си. Харесвам външния си вид. Харесвам обноските си. Харесвам идеите си. Харесвам своята смахнатост. Харесвам своята спонтанност. Харесвам онази част в себе си, която е напълно неконвенционална. Харесвам онези свои страни, които не са добри. Разбирате ли, харесвам дори начина по който се смея. Имам предвид това, че харесвам всичко в себе си и трябва да ви кажа, че за първи път в живота си се чувствам по този начин. И тъкмо защото се чувствам по този начин има много малко неща у хората, които не одобрявам. Станал съм невероятно толерантен. Необичайно е, но аз гледам хората наоколо си и просто ги обичам всички. Намирам напълно приемливо такова поведение, качества и личностни характеристики, които само преди няколко години щях веднага да отхвърля. И така, мисля, че с любовта към себе си, се явява и огромна любов към другите хора, защото ми се налага мисълта: „Господи, ако мога себе си да обикна, аз мога да обикна и всичко друго.“

Кои са петте нива на съзнаване на истината?

Когато говоря за прозрачност на взаимоотношенията, често имам предвид казване на истината, което всъщност означава прозрачност. И ми бе дадено да разбере, че има в действителност пет нива на казване на истината.

Първото ниво на казване на истината е, когато ти казваш истината за себе си на себе си. Това за мен беше голямо предизвикателство, защото аз съм лъгал себе си в продължение на много, много години. Наистина е трудно да си представиш буквално човек, Който лъже самия себе си, но е много лесно да се направи и аз съм го правил в продължение на много време.

Второто ниво на казване на истината е, когато казваш истината за себе си на друг. И аз съм лъгал себе си в това отношение също в продължение на много, много години. Например години наред си казвах, че обичам и съм романтично влюбен в жената, с която живея. Винаги, когато ми минаваше мисълта, че не я обичам, когато изобщо си позволявах да си представя, „може би вече не съм влюбен в нея,“ един глас в мен настояваше: „Не ставай глупав, разбира се, че я обичаш.“ Защото от мен се *очакваше* да мисля така. Това се *очакваше* да бъде моето отношение. И така, аз просто лъжех себе си в продължение на дълго време, докато един ден си казвах истината за другия човек. Дори не я изричах на глас, просто я казвах на себе си, което за мен означаваше преодоляване на голямо препятствие.

Третото ниво на казване на истината е, когато аз кажа истината за себе си на друг, така както правя това в момента.

И четвъртото ниво на казване на истината е, когато кажа истината на този *друг* - моята истина, разбира се, не Истината. Истината обективно не съществува, но аз споделям моята вътрешна истина за другия с този човек.

И петото ниво на казване на истината, когато стигнеш до него, е да казваш истината на всекиго за всичко. И ако ти можеш да изминеш тези пет стъпала, ти си изминал петте стъпала до небето, защото небето (пауза) няма нищо общо с лъжата. *Чувал съм да казват, че понякога болката отваря сърцето да преживее по-голяма любов. Защо понякога трябва да преживеем болка, за да отворим сърцето си за любовта?*

Не мисля, че трябва. Който и да е казал, че болката отваря сърцето, за да изпита по-голяма любов, може би разкрива явление, което се случва, но не е задължително да се случи. Аз смятам, че е напълно възможно да преживееш и почувстваш голяма любов, без да изпиташ никаква болка. Но ние изживяваме собствения си културен мит.

Съществува голям културен мит, според който любовта наранява и болката е път към любовта. Както се казва, ако не се измъчиш, няма да сполучиш. Трябва да кажа, че съм открил и все повече разбирам през последните няколко години, че е напълно възможно да обичаш щастливо и да чувстваш цялата любов, на която сърцето ти е способно, без да изпитваш никаква болка. Така че, в момента мога да кажа, че съм готов напълно да отхвърля представата, че болката и любовта трябва да вървят ръка за ръка, и че има само един път да се стигне оттук дотам и той минава през вратата, наречена „болка“. Това не се налага; това е културен мит и ние можем съвсем съзнателно да го преодолеем, само ако решим.

Значи ли това, че дори ако любимият човек те напусне, пак няма

Не. Няма болка когато любимият ми човек ме напусне, защото аз съм открил красотата и чудото на това да бъда себе си. Навремето си мислех, когато любимата ми ме напускаше, че моето самочувствие и моята представа за това кой съм излиза през вратата заедно с нея. Аз съм научил вече и макар да предполагам, че може да прозвучи донякъде глупаво, но е истина: Когато тя излезе през вратата, зад нея има петдесет, които са готови да влязат. И това е, защото аз съм неотразим.

Каква роля играе Нанси във вашата бариера?

Ще ви дам отговор, който напомня божествената дихотомия или антиномия. Тя играе всякаква роля и никаква роля. С други думи аз съм наясно, че Нанси не е онази сила в моя живот, която прави възможна кариерата ми. Ако мислех, че е така, щях да се разтърсвам от страх, че ако я загубя, ще загубя всичко. И така, аз не гледам на Нанси като на онзи елемент, който създава живота ми такъв, какъвто е в момента. И въпреки това по някакъв много тайнствен, интересен начин, без нея животът ми щеше да бъде невъзможен. Така че, това е божествена антиномия.

Ролята, която тя играе в моя живот предполагам, е, че Нанси е основният човек в живота ми, който гледа на мен така, както аз гледам на себе си. Тя ме вижда такъв, какъвто аз си представям, че съм. Това се дължи на любовта. Любовта казва: „Аз желая да те видя такъв, какъвто *ти* се виждаш в своята най-прекрасна версия за себе си. Ето такъв желая да те виждам аз.“ Фактически любовта казва и още нещо; любовта казва, „Не само, че желая да те видя такъв, какъвто се виждаш ти в твоята най-съвършена версия на себе си, но желая да те видя и такъв, какъвто ти не се виждаш. Желая да те видя като нещо *повече* от това, което виждаш в себе си.“

Някой беше казал: „Ако ние виждаме себе си, както ни вижда Бог, щяхме доста да се смеем.“ Аз мисля, че Нанси ме вижда такъв, какъвто ме вижда Бог. Тя през цялото време ми казва някои неща за мен, някои малки неща. Тя мина покрай мен преди минута и каза: „Божичко, толкова си красив.“ Предполагам, че не бива да разкривам тези тайни, но дори ако само за миг си помисля, че не съм прекрасен, ако дори само за миг съм готов да се върна към някогашното отношение към самия себе си, към представата, че не съм физически привлекателен, то тогава човек като Нанси, човек, който те обича истински, винаги ще утвърди дори и най-смелите мисли, които имаш по отношение на себе си.

Това е то! Току-що изразих същността на проблема. Хора, които обичат да поддържат вярата в най-смелите ти мисли по отношение себе си. Ти *си* именно такъв. Ти *можеш* да го направиш. Сами знаете... Онези смели мисли, които му се явяват на човек посред нощ, и които той не се осмелява да сподели с никой друг, защото ще го нарекат това или онова - егоист, безотговорен или нещо друго - ако им позволим да узнаят тези наши безразсъдни мисли по отношение на нас самите, които ни спохождат посред нощ. Нима се осмелявам да мисля това за себе си? Знаете ли, когато сте с човек, който дълбоко ви обича, не ви се налага дори тези мисли да ви спохождат; човекът, който истински ви обича, сам ви ги казва: „Божичко, колко си секси. Божичко,

колко си силен. Божичко, колко си добър. Божичко, колко си прекрасен. Божичко, колко се радвам, че си мой." Нанси ми казва тези неща през цялото време, всеки ден. Не минава и час без да чуя някакви думи на окуражаване от Нанси. Каква роля играе това в моя живот? Нямам думи, за да изразя това.

В книгата се говори, че човек трябва да открие онова, което иска - да знае какъв иска да бъде, какво иска да има и какво да прави. Във връзка с взаимоотношенията аз приех това съвсем буквално - и буквално написах какъв партньор желая да имам. И установих, че партньорите се проявяват съвсем не в този набор от характеристики, които очаквах да проявят. Това донякъде ме обърква, защото не съм сигурен дали не трябва да седна и напиша какво желая, но после да приема онова, което вселената ми дава. Бих искал да коментирате този въпрос.

Разбира се. Благодаря. Това е много хубав Въпрос.

Във връзка с Взаимоотношенията или каквото и да било друго в живота аз обичам да бъда много конкретен по отношение на това какво избирам. И след като си позволя да бъда много, много конкретен, *приемам онова, което дойде*. Причината е, че никога не искам да попреча на Бог да осъществи чудесата, които създава. Никога не се опитвам да казвам на Бог как конкретно трябва да изглежда нещо, а просто каква е моята представа за него в момента.

Когато бях млад, имах представа как трябва да изглежда съвършената жена. И всяка една, която не отговаряше на моя модел, беше автоматично отхвърляна. Бях готов в най-буквалния смисъл да мина през тях, без да им обърна никакво внимание, сякаш изобщо ги нямаше. И тогава се случи една от онези прекрасни, щастливи случайности в живота ми. Влюбих се в жена, която беше съвсем различна от представите, които си бях създавал. Аз завързах почти без да искам тази връзка, защото, както казах, обикновено отминавах подобни личности. Не знаейки как се бях озовал във връзка с тази жена, но все пак това се случи. И в онзи момент видях какъв изключителен човек е тя и колко много бях изпуснал в живота си, настоявайки определени хора, но не само хора, а също така и събития и места, изобщо *всичко* в живота да бъде такова, каквото си го представям.

Отивах например на някоя сбирка. Ако не беше такава, каквато си я бях представял, тръгнах си, защото не отговаряше на очакванията ми. Цял живот се ръководех от своите очаквания и това особено се отнасяше за взаимоотношенията ми с хората. По този начин се лишавах от огромен потенциал от взаимоотношения.

Нанси не отговаряше на никоя от моите предварителни представи за това каква Жена трябва да бъде тази, с която да се свържа трайно. Тя не отговаряше на тези мои представи по ред причини. Беше далеч по-разумна и съвсем не спонтанна като мен - което е само един пример, но съществуват още много, много други. Сега вече разбирам, че подобни различия не е задължително да създадат пропаст помежду ни. И те не са непременно показатели, които я правят „неподходяща“. Фактически това са аспекти на нейната същност, които внасят съвършен баланс по отношение на мен самия. Аз обаче никога не бих прозрял това в своите по-незрели години.

И така, най-добрият съвет, който мога да дам на някого, ако той търси партньор в живота или ако изобщо търси нещо в живота, то е, разбира се, да си изгради представа какво именно търси, но да има предвид, че понякога доброто ни се явява в съвършено неочаквана форма. Недейте да отблъскват и да определят като неподходящи енергиите, които идват към вас. Защото има възможност да откриете, че онова, което търсите, е направо под носа ви и не сте го видели, само защото не сте си държали очите отворени.

Някои от най-прекрасните страни на моя живот са ми се явявали под форма, която е най-неочаквана и която само няколко години преди това бих определил като неприемлива. Нека ви дам един най-прост пример - в момента се храня с неща, които

само преди няколко години бих определил като неприемливи. Знаете ли какво искам да кажа? Сега се храня с неща, които не съм обичал, вече съм отворен за тях. Майка ми все казваше „Само го опитай, опитай само.“ Аз така и не разбирах мъдростта, която се крие в тези нейни думи. Такова отношение е мъдро не само по отношение на храната, но и по отношение на всичко в живота. За Бога, опитай - имам предвид това съвсем буквално - за Бога, защото можеш да намериш Бог именно тук. И така, не се вкопчвай в никоя своя представа. Не се уповавай само на своите очаквания, а бъди с отворено съзнание. Дай на Бог възможност да създаде съвършенството за теб.

Сега отново ще дам пример с моята скъпа съпруга Нанси, при това без да издавам никаква тайна, Която Нанси не е чувала от мен лично в нашите моменти на близост... Когато Нанси за първи път се появи в моя живот, както казах, тя не съответстваше на никоя от представите ми за онази личност, с която имах желание да прекарам остатъка от своя Живот. И, осмелявам се да кажа, че същото може би се отнася и за нея. Не зная. Никога не съм я питал. Зная само, че тя не се яви пред мен в онзи вид, в който си представях, че ще се появи моята спътница. Но, боже мой, боже мили. Най-великолепното нещо, което съм правил в живота си, това беше да си кажа: „Знаеш ли какво, ще пренебрегна моята предварителна представа за момент и ще видя какъв дар ще положи Бог пред вратата ми.“ И тъкмо моята готовност за това ми помогна да видя, че Бог ми е изпратил най-голямото съкровище, което съм познавал в живота си.

И досега тя е най-ценното в моя живот и аз някак си съизмервам всеки друг човек спрямо моята любима. Не е ли интересно това? Може и да не е много умно от моя страна, но аз съм напълно откровен с вас, просто за да направя съпоставка. Много е странно, но онова, което не съвпаднаше с моите представи, в един момент се превърна до такава степен в моя представа, че сега аз измервам всичко спрямо нея - което е също така несправедливо, разбира се. Аз трябва да се издигна над това и да спра да го правя. *Забелязал съм в своя живот - тук искам да добавя нещо към току-що казаното от господина - че когато съм търсил определени качества, се оказва, че не дадените качества са ме интересували, а чувството, което поражда в мен взаимоотношенията. И когато открия личност, която поражда в мен очакваното чувство, това ме кара да държа на нея. Всъщност описанието на качествата няма значение, а просто съответствието на чувството.*

Да, това е много, много пронизателно и дълбоко интуитивно наблюдение. Искане ми се да споделя с присъстващите тук, че докато Винаги съм се опитвал да бъда колкото се може по-конкретен по отношение на онова, което очаквам - дали това е работа, човек или нова кола - в по-късните си години, когато станах малко по-възрастен, се научих да пренебрегвам всички тези конкретни изисквания. Научих се да се отпускам и да приемам Бога. И наистина разбрах, че чудесата почти неминуемо се явяват във форма, която съвсем не прилича на очакваната от мен. Така че, аз някак си се научих да се отпускам... А това се нарича да живееш живота си без очаквания.

Много е важно да разберем, че любовта е решение а не реакция. Повечето хора смятат, че любовта е реакция. Това е всъщност основното различие между времето, когато живееш според очакванията си и имах предвид определен модел, и времето когато се отказах от конкретни очаквания и започнах да се отнасям към хората по съвършено различен начин. Разликата е в това, че разбрах, че любовта е избор. Ти избираш да обичаш някого или да не го обичаш и това е много лично решение. Но някой може да каже: „Да, разбира се, но тези решения се основават на Външността или на личността на човека и т. н.“

Аз съм на мнение, че понякога не е така. Аз съм на мнение, че понякога те се основават на нещо по-важно: чисто и просто на избор. Аз избирам да те обичам. И когато наистина те обичам и изхождам от любов, която е чиста, моят избор не само, че е

важен, той е и безусловен. Моята любов е безусловна. Тя не е обусловена от начина, по който се проявява личността ти в този час или от формата и вида на твоето тяло или размера на банковата ти сметка или каквото и да било свързано с теб. Любовта фактически не познава подобни условия.

Така че когато направим избора да обичаме някого често ни очаква голяма изненада. Ние откриваме, че чувството, на което сме разчитали да получим от човека, когото обичаме е просто породено от нас самите идва към нас от нас във връзка с този човек, почти както една планета се върти около слънцето, след което се явява от обратната страна на небето. Това е ефекта на бумеранга. И великата илюзия най-накрая се разбива. Илюзията, разбира се, е тази, че чувството, онова магическо и прекрасно чувство, онова чувство за нещо особено, което търся във взаимоотношенията, се дължи на другия човек. В действителност то винаги идва оттук. И когато аз го отправя към другия, и то съвсем съзнателно, то неминуемо ще се върне отново тук. Нещо като, както се пее в песента: „Върни на изпращача.“

В онези дни, когато исках нещата, хората или работите ми да се разбиват по определен модел, аз трябваше да си задам въпроса, към който вие се насочвате сега. Защо имам чувството, че тъкмо тази форма е някак си по-добра от другата? Защо имам чувството, че да бъдеш слаб е по-добре, отколкото да бъдеш дебел, или да бъдеш пълен е по-добре, от-колкото да бъдеш слаб, или черното е по-добро от бялото и т. н... Защо ми се струва така? На какво се дължи това?

Когато бях готов да се изправя пред този въпрос, разбрах, че всичко това го създавам самият аз. И когато се отърсих от нещата, които създавах сам, най-неочаквано за мен стана възможно да открия съкровищата навсякъде - у хора, с които никога не бих могъл да допусна, че ще имам някаква връзка, в неща, които не съм и подозирал, че мога да обичам. Както когато един възрастен вече човек открие, че спанакът не е чак толкова безвкусен.

Аз например открих, че карфиолът има доста приятен вкус. Дори го обичам вече. Човек никога не знае кога може да се появи някой карфиол.

Има ли в залата други въпроси във връзка с взаимоотношенията? Вие всички сте ги разрешили доста добре, нали? И така, колко измежду вас са готови да изживеят своите взаимоотношения по начин, който казва: „Аз искам за теб онова, което ти искаш за себе си?“ Колко измежду вас са готови да изживеят своите взаимоотношения по начин, който казва на любимия: „Любовта ни никога не казва не?“ (*Вдигат се някои ръце.*) Това е прекрасно. Почти всички в стаята. Някои ръце се повдигат малко по-бавно от други. Това е страотно. Но, моля ви, трябва да бъдете наясно, че това не е гаранция, че взаимоотношенията ви ще останат такива, каквито са в момента. И така, не напускайте тази зала с мисълта: „Вече разбрах какъв е ключът на щастието. Ще живея точно по този начин. И връзките ми с хората завинаги ще си останат такива, каквито са.“ Другият човек би могъл да си каже: „О, благодаря. Ти желаеш за мен онова, което аз желая за себе си, така ли? Тогава напускам. Желанието ми е да напусна този дом за четири години. Тъкмо очаквах разрешение.“ Това е нещо като „излизам от играта с чест.“

Нека, никой не си мисли, че това, което предлагам тук, може да ви даде гаранции за бъдещето, ако го следвате в своя живот; ние всички се стремим да намерим някакви гаранции. „Как да направя така, че да имам успешни взаимоотношения сега и завинаги?“ Просто няма как да бъдат успешни сега и завинаги. Или ако трябва да се изразя по-точно, ще бъдат успешни дори завинаги, но начинът, по който ще бъдат успешни, ще бъде *различен от начина, по който вие очаквате.*

Една моя връзка приключи и за мен това беше голяма трагедия - божичко, не можех да повярвам - защото „изглеждаше“, че „отношенията ми се провалят.“ А истината е, че краят на онази връзка ми отвори врата за нещо далеч по-богато и благодатно в живота

от всичко, което съм си представял, че мога да преживея. Но само позволявайки на това, което се случваше, да се случи, без да го обсъждам и виня, без да го наричам трагедия, просто позволявайки му да се случи, аз успях да преживея онова, което след него ми предстоеше. И така, в живота си съм открил, че Вселената действа по необичайни начини и ако не я съдя, а позволя да става онова, което става, да бъде онова, което е, тогава аз ще намеря онзи вътрешен мир и радост, които са вложени винаги в мен.

И между другото, искам отново да повторя, че най-важният ключ, ако такъв изобщо съществува е: аз трябва да спра да търся у другия онзи вътрешен мир и радост, каквито съм търсил досега, и да осъзная, че онова, което търся, е заложено в мен самия. Моята най-върховна радост и моят най-върховен мир се преживяват, когато ги отдам на друг. В такива моменти аз отключвам най-голямата тайна и най-голямата мистерия на времето.

И отново повтарям, както казах и преди, че в това се състои най-върховната ирония: В момента, когато задочна да разглеждам себе си като източник на онова, което желая да получа от другия, и в момента, когато избира да използвам живота си, за да бъда източник за някой друг, в този момент аз най-много се доближавам до гаранцията, че стаята на живота ми няма да опустее. Защото никой не напуска стая, в която е източникът, или поне малцина го правят. А онези, които все пак си отиват? Оставете ги да си отидат. Дайте им възможност да вървят по своя път. Нека да правят онова, което правят.

Ще ми се да се върнем на темата за брака. Много мисля напоследък, Нийл, за цялата институция на свързване на една двойка. За мен беше много интересно казаното в трета книга. Наистина ли бракът, какъвто сме го създали, поддържа любовта, която желаем? Струва ми се, че навлизайки в двайсет и първи век, ние сме на съвсем различна позиция в сравнение с тази, която хората са имали досега по отношение на любовта и романтичните взаимоотношения. А тя е, че те не трябва да се съсредоточават върху оцеляването и възпроизводството, както е било в миналото. Интересува ме да зная форми, различни от традиционната форма на двама души, свързани в брак, като например двама, които живеят заедно, със или без деца, които се издържат заедно и изобщо целия този модел. Не съществуват ли други форми, които можем да започнем да създаваме и които дават възможност за онази свобода и посвещение и за оцеляване на най-доброто в любовта?

Това е чудесен въпрос. И отговорът е: Да, има много форми вече, които са различни от традиционните взаимоотношения на двама души. Наблюдаваме вече съзнателно организирани общности, в които живеят голям брой хора, грижейки се един за друг, споделяш живота си по начин, изпълнен с любов. Наблюдаваме онова, което най-общо би могло да се нарече групови бракове или разширени семейства, макар че понятието не се ползва с добро име в някои среди.

Свидетели сме на двойки от един и същи пол, които живеят заедно грижовно и споделено. Между другото, ако не престанем да възприемаме тези парадигми като погрешни, никога няма да осъществим пълноценно и в цялото му богатство своя човешки потенциал. Онова, което се случи на Матю Шепард* в Уайоминг, не може и не бива никога да се случва сред хора, които наричат себе си цивилизовани и социализирани, независимо от техните убеждения. За мен е непонятно подобно поведение, а още по-малко пък възможността то да бъде оправдано дори и от незначителна част от обществото.

Аз мисля, че хората винаги ще живеят на двойки. И ако ме попитате дали двойките ще продължат да бъдат основната форма на взаимоотношения, аз вярвам, че ще бъде така. Винаги. При такива взаимоотношения има нещо уникално, има нещо единствено по рода си, което не може да бъде пресътворено под никаква друга форма. Затова смятам,

че винаги и вечно ние ще виждаме хората да се свързват по двойки и да сътворяват съвместно един живот и това ще бъде първичната форма на любовни човешки взаимоотношения. Но според мен ще се създадат и други форми и тези форми ще включват разширени семейства. Те ще включват групови бракове. Ще включват съзнателно организирани общности. Ще включват различни варианти, при които хората ще се събират заедно в по-големи или по-малки групи, за да преживеят онова, за което всички копнеем: безгранична, разкрепостена любов един към друг.

Ние на нашата планета вече от дълго време експериментираме различни форми и ми се струва, че някои от тези експерименти ще придобиват все по-голям авторитет, когато хората се освободят от нуждата да ги осъждат. И според мен това ще се случи, когато навлезем в идния век.

Решението да не осъждаме другия за онова, което прави, ще предизвика огромен повратен момент в социалната еволюция. И това ще се случи през следващите десет-петнадесет години - напълно съм сигурен. Ние ще престанем да се съдим взаимно за избраното от нас сексуално поведение. Ще престанем да се осъждаме за нашия духовен и философски избор. Ще спрем да се осъждаме за нашия политически или обществен избор. Ще спрем да се осъждаме за нашия икономически избор. Ще спрем да се осъждаме и просто ще кажем най-сетне: „Не можем ли просто да се съгласим, че сме несъгласни един с друг“.

Ние ще спрем да се обвиняваме взаимно, когато осъзнаем, че взаимните ни обвинения ни убиват, не различните ни гледни точки, а фактът, че сме нетолерантни към тях. Нетолерантността изживява последните си дни на тази планета. И аз мисля, че до голяма степен ще станем свидетели на това как се изпарява нетолерантността още през първата четвърт на следващия век.

Това ще стане в резултат на еволюцията на човешкия род, която е предизвикана от новите, експериментални начини да живеем съвместно. Тези нови взаимоотношения, които сега се формират, ще проникнат в цялото общество. Ще възникнат нови взаимоотношения в политиката, икономиката и религията; нови отношения на всяко равнище и, разбира се, нови романтични взаимоотношения също. Няма да ни прави впечатление, когато видим един мъж с две жени да върби по улицата или жена с двама мъже в така наречената тройна връзка. И те ще държат ръцете си и ще вървят редом един до друг, изпитвайки истинско удоволствие от тази своя близост. Изпитваш удоволствие, което прогонва ада от душите им, че няма такава форма, в която чистата любов да не намира израз, и която да не е начинът, по който разбираме, че проявлението на любовта е чисто и истинно, че то не се стреми и не допуска да навреди на някой друг. Споменавам това, защото винаги в залата се намира някой от медиите. Някой, който ей там от ъгъла да се провикне към мен: „Той е прав, съвсем прав да дава на много хора пълномощно да правят каквото си искат... Та той оправдава педофилите.“ Винаги има някой, който е готов да стигне до крайност, за да ме обвини. А това, което аз казвам, е, че няма такава форма, при която чистата и истинска любов да бъде неадекватна. А любов, която е чиста и истинна, не би допуснала вреда спрямо никого, не би се възползвала от другия, не би оскърбила другия по никакъв начин.

И така, да, наистина, начините, по които ние ще се свързваме един с друг, за да дадем израз на нашата най-върховна представа за любовта, наистина ще се променят. Хората, които смятат, че старите начини са единствено правилни, трудно могат да приемат тази промяна. Някой стискат зъби и хвърлят обвинения срещу всички нови форми.

Беше време, когато ни се казваше, и то съвсем сериозно, при това не от някой със смахнати, своенравни идеи, а от по-голямата част на обществото - че да се свърже човек с представител на друга *раса* е неподходящо. Били са времена, когато е

господствало мнението, че да се ожениш и да обичаш човек от различна *религия* е неподходящо. Все още представители на някои раси и религии се отказват от свои скъпи същества, само защото те са се влюбили в човек, който „не е от нашите“. Но как може някой да не бъде от нашите? Та ние всички *сме едно цяло*. Ние сме едно общо човешко семейство.

Нашата задача като творци на новото общество е да изградим парадигма, система или, ако щете нова обществена, духовна и политическа (защото тук политиката има съществено място) конструкция, която да ни позволява просто да се обичаме един друг по един чист начин в душите си, независимо от пол цвят, религия или какъвто и да било изкуствено ограничаващ фактор. Как може да бъде осъдително да се обичаме едни други? Как може да бъде осъдително да изразяваме чиста любов, която на никого не би навредила и никого не би наранила? И въпреки това нашата фанатичност, която се основава на това, което в своята гордост приемаме, че е божия воля... Искам да кажа, можете ли да си представите време и при това не векове назад, а само преди няколко поколения, когато ние действително съвсем сериозно сме настоявали, че божият закон не позволява да се сключват бракове между различни раси? Че това нарушавало божияте закони? Боже опази. И ние наистина сме вярвали в това.

Фактически и днес има хора, които вярват. Познавам едно еврейско семейство, което се отказва от своя син, защото той се бе оженил за жена от не еврейски произход. Каква е думата, която използват за това? Неевреин, друговедец. И така, те се отказаха от сина си, защото той бе сключил брак с Ясена от друга вяра. Но какво е това? Това е мисъл, която изразява не само, че аз съм нещо различно от теб, което е достатъчно неправилна мисъл, не само, че съм нещо по-различно от теб, но досещате ли се? Аз съм по-добър от теб. Ние сме по-добри от тях. Как можеш да се ожениш за някоя от онези? Тъкмо такива мисли са породили нещастията, които са сполетявали планетата в продължение на толкова много години.

Тъкмо новите разбирания, които ще въдворим в новото време, в което сега навлизаме, ще създадат един нов опит. Светът по отношение на темата, която наричаме любов, отдавна очаква да дойде отново неговият спасител. Този спасител вече е тук. Той седи точно тук и там. (Посочва различни хора от аудиторията.) Тя е тук и там.

Ще ни спасите ли от нашата най-ниска представа за самите себе си? Ще ни издигнете ли на най-върховната позиция? Ние мажем да стигнем само толкова нависоко, колкото вие имате желание да стигнете. Ние можем да бъдем толкова изключителни, колкото вие сте готови да бъдете. Ние можем да обичаме само толкова пълно, колкото вие имате волята да обичате. Във ваши ръце е всичко. Вие сте избраниците. Има хора, които виждат света и питат: „Защо?“ И има други, които виждат какъв може да бъде светът и питат: „А защо не?“. Благодаря ви за вниманието.

Въведение

Какво означава да „вървиш по пътя“? Как „изглежда“ това да живееш цялостен и свят живот? Съществува ли някакъв начин да възприемеш посланията на великата духовна литература и да ги прилагаш ежедневно в своя живот? Това са въпроси, които задават всички търсещи души. Отговорите са ни давани многократно, по различен начин от много и различни източници. Въпреки всичко, ние не ги прилагаме в живота си. Общо взето, ние не обръщаме внимание на думите на тези, които ни предлагат духовно водителство. В резултат сме загубили пътя. Светът е загубил своя път. Но вече не ни остана много време, за да си играем на загубени. Времето ни отлита. Това се отнася за нас като човешки род и като отделни индивиди.

Всеки ден, който отминава, е един ден по-малко, който ще бъдеш тук, на тази Земя и ще вършиш онова, за което си дошъл. Разбираш ли какво означава това? И нима за

това си дошъл? Още ли си губиш времето, прекарвайки по-голямата част от него в търсене, в лутане, в чудене? Ако е така, приканвам те да спреш. Отговорите са тук. Те са ни дадени. Всички велики традиции на мъдростта ги съдържат. И сега те са ни достъпни от когато и да било преди. Вече не сме зависими от предаването на тези истини по устен път или от няколко изгубени пергаментата, които най-сетне биват намерени. Сега имаме средства за масова информация и връзва с целия свят чрез Интернет. Сега книгите, аудио- и видеокасетите се разпространяват мигновено по целия свят. Ако ние сме търсеци души днес, в най-прекия смисъл на думата няма нужда да търсим далеч.

Истината е, че никога не е имало нужда да търсим далеч. Отговорите винаги са били тук, вътре в нас. Това е истината, до която ме е довела цялата налична нова информация.

Ръководството, което ни се дава в „Разговори с Бога“, не предлага нищо изненадващо. Както и друг път съм казвал, ние сме получавали отговорите на най-важните въпроси в живота в Корана, в Бхагавадгита и в Тао-те Чинг, в Библията и в Дхаммапада, в Талмуд и в книгата на мормоните, в Упанишадите, в Пали Канона и на стотици други места. Въпросът не е кога ще получим отговорите, а кога ще ги чуем. Напълно възможно е да се изживее животът и по-холистично и удивителните прозрения на книгите „Разговори с Бога“ ни показват по какъв начин това е възможно. За пореден път. С думи, които са адекватни на XXI век.

Нийл Доналд Уолш

Ашланд,

Орегон

Холистичен начин на Живот

Добре дошли в залата. Много ми е приятно, че сте тук. Днес заедно ще поговорим за холистичния живот. Какво означава да живееш като цялостна личност и какво ни пречи да живеем като цялостни личности? Ще разгледаме защо се отнасяме към себе си като хора, които са разделени - не само един от друг, но и разделени от самите себе си. И ми се ще да започна с кратък разговор за някои аспекти на житейския ни опит в това тяло, които ние наричаме здраве.

Когато започнах диалога с Бог, аз бях в състояние, когато здравето ми бе достигнало най-ниската си точка. Тялото ми се разпаднаше в най-буквалния смисъл. Имах силно развит артрит, който през по-голямата част от времето бе много, много болезнен. Страдах също от тежка форма на фибромиалгия. Имах и сърдечна недостатъчност, която непрестанно ме преследваше. В един период от живота си имах дори и язва на стомаха. С други думи имах какви ли не болестки по тялото си. Днес се чувствам по-здрав, отколкото съм се чувствал преди десет години и вероятно изглеждам също така по-здрав, от колкото преди десет години - макар че това никак не е трудно. И така, иска ми се да споделя с вас какво ми беше казано в „Разговорите с Бога“ във връзка със здравето - първото, което ми се каза, бе най-удивителното от всичко, което някога сам чувал за себе си. „Трудното при теб, Нийл“, каза ми Бог, „е, че ти просто нямаш желание за живот.“

А аз му отвърнах: „Не, съвсем не е така. Това не е истина. Разбира се, че имам желание за живот. Странно и глупаво е да се твърди обратното.“

А Бог каза: „Не, не, ти нямаш желание за живот, защото ако имаше, нямаше да се държиш така, както се държиш. Зная, че си представяш, че имаш желание за живот, но в действителност съвсем не може да бъде така. При това напълно сигурно е, че не искаш да живееш вечно и завинаги, защото ако искаше, нямаше да вършиш нещата, които вършиш.“

А аз попитах: „Защо, какво имаш предвид?“ И тогава Бог ми посочи онези неща, с които давах знак на вселената, че всъщност не ме интересува ни най-малко какво става с тялото ми. Ще приведа един прост пример, който може би се отнася до някои от присъстващите, освен ако не се отнася.

Аз бях пушач и Бог ми каза: „Не можеш да пушиш и в същото време да твърдиш, че имаш воля за живот, защото пушенето със сигурност те убива преждевременно.“

В повече от достатъчно случаи вече не е необходимо да се привеждат доказателства за този факт. И така, когато кажеш: „Аз имам воля да живея и желая да живея дълго и жизнеспособно“, а още докато го казваш вдишваш цигарен дим, ти наистина противоречиш на всички свидетелства, според които не може да се изживее един продължителен и пълноценен живот като вършиш спрямо тялото си подобни неща.

Тук аз използвах един много глупав и прост пример. Същото може да се каже и за хората, които консумират изключително голямо количество тлъсто месо... Искам да кажа, че всички неща трябва да се използват в съответстваща мяра. Познавам хора, които консумират тлъсто месо буквално по време на всяко хранене през целия си живот. Всъщност не могат дори да си представят хранене без това. И тук няма нищо лошо. Това не е нещо, което трябва да се порицава. Ние тук не говорим за добро и зло. Говорим за това какво е функционално и какво не в рамките на човешкия опит.

Някои от решенията за това как да живеем не винаги са ясно очертани. Те не винаги са ясни като това дали да консумираме много алкохол или да приемаме наркотични вещества, или други подобни неща, които са очевидно пагубни за нас. Понякога трябва да вземем далеч по-деликатни решения. Става дума за един вид ментална диета или менталната храна с идеи и мисли, които не са в наша полза и не ни позволяват да поддържаме здравословен живот.

Така например при разговорите си с Бога, аз установих, че всичко, което не е напълно положително отношение в живота, може да предизвика болест. Даде ми се възможност да осъзная, че дори най-дребното негативно отношение, когато се повтаря многократно, когато те занимава все отново и отново, в крайна сметка предизвиква определени последици в човешкото тяло, които се наричат болести. И останах изненадан, когато открих колко много пъти в своя живот съвсем не съм имал положителна мисловна нагласа. Дребни мисли като тази: „Да, но аз никога не мога да спечеля“ или „това никога не може да се случи на мен“, или мащабни негативни мисли.

Така се научих да започна да контролирам мислите които позволявам да проникнат в моето съзнание, така че да не бъдат обгърнати от негативните енергии, които те привличат към мен. Това особено се отнася за онова, което мисля по отношение на другите хора.

Когато бях млад, аз не само че изпитвах голяма негативност по отношение на някои хора, но ако трябва да бъда истински честен с вас (аз съм напълно откровен), позволявах си дори да се *наслаждавам* на подобни мисли. Имам предвид, че на някакво ниво тези мисли ме караха да се чувствам добре.

Трудно ми е да си го призная, но една част от мен буквално се наслаждаваше на гнева, който изпитвах по отношение на някои хора или на онази неприязън, която допусках да питая към хората и аз едва напоследък си дадох сметка, че този гняв и неприязън, които подхранваха някаква част от мен, всъщност ме изпълват с много разрушителни енергии.

Хора, които са постоянно гневни, дори и ако изпитват съвсем лек, но непрекъснат гняв, често получават сърдечен удар или болки в стомаха, или имат язва и се оказват в доста неблагоприятно физическо състояние.

Казано по друг начин, познавам много, наистина много малко хора, които са вечно ведри и въпреки това непрестанно боледуват. Предполагам, разбира се, че има изключения, които да потвърдят правилото, но трябва да ви кажа, че в основни линии степента на позитивно отношение, с която човек се движи в живота, е почти винаги правопрпорционална и в хармония със степента, в която проявява физическо здраве. И обратно, откриваме, че хората, които до голяма степен не са здрави, които имат обикновено пристъпи на едно или друго или хронични болести, това са хора, които в известна степен са позволили да хранят негативни мисли по отношение на живота и се обграждат с негативни енергии.

Основната измежду тези негативни енергии е енергията, която аз бих нарекъл (отново да използваме думата) гняв и още една дума, Която бих добавил към това - възмущение. Говоря за хора които се възмущават от другите заради ролята, която те са имали в живота им в минали периоди. И за хората, които живеят в настоящия момент като носят болката от миналото, сякаш то се случва тук и сега.

Понякога можеш да погледнеш даден човек и в десет процента от случаите можеш да почувстваш болката, която носи този човек със себе си, болка, която за него несъмнено е много реална. Но това е също така болка, която вече не му служи и няма нищо общо с тук и сега, а само с там и тогава. Такива хора просто не се освобождават от болката си, защото си мислят, че не могат (не че не искат, а просто са напълно убедени, че не могат).

„Нийл, ти не разбираш; просто не разбираш. Ако това, което на мен ми се случи се беше случило на теб, щеше да разбереш, но очевидно не разбираш.“ Те всъщност не са готови да позволят на никого да им отнеме болката, дори ако това бе възможно, защото ако се освободят от тази болка, те биха се отърсили от цялата си драма и от всичко онова, което оправдава начина, по който живеят и начина, по който са живели през всичките тези дълги години - дори ако това в някои случаи са осем, десет, петнайсет, двайсет или трийсет години, след като се е случило да преживеят оскърбление или да бъдат наранени.

Но фактът, че хората се вкопчват във всичко това и го превръщат в част от своята жизнена реалност за дълги дни и години, не им помага, разбира се, с нищо, освен че позволява на човека, който им е навредил, да продължава да им вреди в продължение на трийсет години - и да го прави все отново, и отново, и отново.

Както казах, всички познаваме подобни хора и понякога човек изпитва съчувствие към тях и казва: „какво мога да направя за теб, как да ти помогна да разбереш, че това е минало и вече го няма и не е нужно да продължаваш го да премисляш?“

Уверявам ви, не нищо не уврежда човешката машина, човешкия организъм, този биологичен дом, в който се намираме, по-бързо и по-дълбоко от тези неразрешени негативни мисли и чувства, които носим със себе си от някой „вчерашен момент“ и които смятаме, че до голяма степен са предрешили нашата същност сега и в бъдеще.

Така че една от първите стъпки в холистичния е прошката, аз имам предвид прошката в два аспекта. Смисълът на живота не е в получаването, а в даването. И докато се научим на божественото изцеление, докато започнем да използваме балсама на прошката за нашите рани, тези рани ще гноясат вътре в нас, дълго след като външните белези видимо са изчезнали. И ние ще се озовем на трийсет и шест, на четирийсет и две, на петдесет и една или на шейсет и три години, преживявайки огромни физиологически предизвикателства, без да знаем на какво се дължат.

Прочетох вчера във вестника, докато пътувах със самолета насам, информацията за смъртта на четирийсет и една годишен мъж, Който починал в Ню Йорк от сърдечен удар. Приятелката му се обадила на „Бърза помощ“, но никой не отговорил, защото системата била прекъсната за един час. И така, той напуснал тялото си завинаги. Но аз си помислих... Според всяка логика, при положение че е бил известен като много здрав мъж, четирийсет и една годишен просто така да си отиде, очевидно вътре в него е ставало нещо.

Едно от нещата, на които учат моите „Разговори с Бога“, е едно от най-трудните неща, с които ми се е налагало да се справям - там се твърди: *Всяка болест е създадена от самите нас*. Трудно е да се приеме това, защото в такива случаи хората стигат до другата крайност - до самоосъждане и чувство за вина, като например „Защо причинявам това сам на себе си?“ Не знаей дали има нещо, което да мразя повече от това някой да дойде при теб, когато си болен, и да започне да ти говори: „Защо си причиняваш всичко това?“ Тогава бих му казал, много благодаря за съчувствието и бих промърморил нещо от рода на това да си гледа работата.

В това може и да има зрънце мъдрост макар, че не смятам, че конфронтацията е нещо полезно, но въпреки това можем да се запитае наистина: „Защо си създавам този проблем?“ Но още по-важно и далеч по-точно: „Какво е необходимо да направя, за да избегна това, което ми се случва?“ И така, трябва да знаем, че всички болести на някакво ниво са създадени от нас самите. Разберем ли това веднъж, ние ще разберем, че дори и онова, което определяме като най-тежката болест и на което в нашия опит сме сложили етикетчето смърт, е също създадено от нас самите.

Беше ми казано всъщност, че не е необходимо реално да умираме, но всички ние по различни и най-разнообразни причини в крайна сметка напускаме своето физическо тяло. Защото, честно казано, сме си свършили работата с него и нямаме нужда от този конкретен живот и тази конкретна форма, за да постигнем и усъвършенстваме онова, заради което сме дошли. Духовните учители, които знаят и разбират това, напускат телата си съвсем грациозно, както човек сваля дреха, която не му е потребна повече или се освобождава от всяко едно преживяване, което не му служи. И така, духовните учители просто се отстраняват от настоящата си телесна форма, казвайки: „така да бъде, това е краят, а сега да вървим към следващото голямо приключение и следващия великолепен израз на истинската ни същност.“

Съществува едно ниво на отстранение или непривързаност, ако искате, към конкретната физическа форма. Но дотогава, докато сме свързани с тази форма и това ни харесва, би било много хубаво да я поддържаме в състояние на здраве, енергия и така, че тя да бъде възхитителен израз на нашата истинска същност. А това е възможно да се постигне като съблюдаваме едни много, много прости правила - правилата за физиологично здраве, които са известни на всекиго. Но много от нас просто намират за невъзможно да следват тези правила. Първото, което Бог ми каза в „Разговори с Бога“ по отношение на здравето, беше: „За Бога, започнете да полагате по-добри грижи за самите себе си. Вие се грижите повече за своите коли, отколкото за своето тяло. И даже нещо повече, вие карате колата си на проверка по-често, отколкото отивате да прегледате тялото си. Сменяте горивото на колата си в по-голяма степен, отколкото променяте навиците си. Да не говорим за онова, което поглъщате и което се приема от тялото ви и така, за Бога, започнете да полагате по-големи грижи за своето тяло.“

Искам да ви дам някои много прости, та дори и опростенчески формули.

Номер едно, упражнения. Правете ежедневно нещо със своето тяло, така че то да бъде използвано и упражнявано поне малко. Удивително е какво могат да допринесат петнайсет, двайсет минути гимнастика (което не е никак много) за човешкото тяло.

Второ, наблюдавайте какво приемате в тялото си. Вижте дали ви е полезно да го тъпчете с какви ли не глупости. Напълно трябва да прекратите или поне в много голяма степен да прекратите да приемате боклуците, които поглъща тялото ви, всичко онова, което не му е полезно. Тук не говоря за очевидно вредните неща: захар, сладкиши, повечето от въглехидратите и всичко онова, което не ни е полезно. Всъщност аз свалих доста килограми през последните няколко месеца. В резултат на новите представи за това какво ми е полезно да консумирам. Сега съм малко по-стегнат и слаб, поне в сравнение с това, което бях преди години.

Не става дума за това, че да бъдеш слаб е по-добре или да бъдеш пълен не е толкова хубаво. Не е в това смисълът. Ако се чувстваш добре с настоящото си тегло, това е страхотно, това е чудесно, но ако не се чувстваш добре с теглото, което имаш в момента, ако започваш да се движиш малко тромаво и ако усещаш, че не действаш на оптималното си ниво, тогава може да предприемеш някои много, много прости предпазни мерки. Вземете някои прости мерки, за да постигнете по-добро здраве - упражнения и съблюдаване на диета, разбира се, с очевидните мерки, а след това, както казах, съблюдаване и на ментална диета.

Но от холистична гледна точка нещата само започват с това. Те само започват на такова опростенческо ниво. Холистичният начин на живот обаче свършва и се движи по посока на това човек да изяви себе си цялостно и пълноценно. Едва тогава може да се каже, че той живее свят живот. Това означава, че действа на три нива на творчество и от позиция на седемте енергийни нива, които сме нарекли чакри на телесната система на човека. Холистичният начин на живот означава да не пренебрегваме преживяванията, свързани с никоя от чакрите, и да не отхвърляме никоя от енергиите, които протичат през нас.

Нека да поговорим по-конкретно за енергията, която наричаме сексуална енергия у човека, защото много е говорено за това как човек да живее, как да практикува холистичен начин на живот и как да живее духовно.

Някои хора допускат, че висшия духовен живот изисква въздържание от секс или да бъде човек несексуален или асексуален, ако предпочитате - да отхвърля сексуалната енергия. И че хората, които са открито сексуални, които се отдават и намират голямо удоволствие в изявата на своята човешка сексуалност, те са си много добре, не са добри или лоши, просто не са много високо еволюирали. Един ден те ще достигнат по-високо ниво, но един ден, а между другото ще вършат онова, което си вършат.

Има цяла школа на мисълта, която приема, че светите хора имат малко или нищо общо със секса. Фактически тази школа на мислене е дълбоко вкоренена в някои традиции до такава степен, че от човека се изисква да отхвърли и да се отрече от преживяването на своята сексуалност, за да бъде приет като член на тази култура или субстрат на културата.

Аз попитах Бог за това, защото то е нещо, което ме интересува. Казах, „Боже, вярно ли е, че за да живея наистина свят живот и да преживея и дам израз на най-възвишената страна на своята същност, трябва да се отрека наистина от...“ (исках да кажа и почти така се изразих) „най-нисшата страна на своята същност?“ При това нямах предвид най-нисшата страна в смисъл най-долната чакра. Имах предвид най-нисшата страна, като мисловна нагласа, като отношение, което имах към нея.

Оказваше се, че от всички аспекти на моята личност, това, което се нарича сексуалност, е най-нисшият аспект. Това бе аспект на моето същество, който исках да имам, но не прекалено открито, не много показно или гордо, с изключение на определени обстоятелства и моменти в живота ми. И така, изпитвах известен срам във връзка с това, чувствах се притеснен донякъде. Дълбоко залегнало в моя живот е едно чувство на притеснение и срам, което ми е внушено още от дете, едно усещане, че

трябва да бъде много внимателен, ако не и да се срамувам от социалните изяви на своята сексуалност. Спомням си веднъж в ранните стадии на пубертета, може би съм бил на дванайсет или тринайсет години, а може би малко по-малък, когато рисувах образи на жени, които копирах от едно списание и които разкриваха онези прекрасни очертания... И аз изпитвах една вълшебна, лека възбуда от това. Всички знаете как се чувства човек на дванайсет години, когато избърши нещо - и тук е ключът за разгадаване на проблема - малко нередно. Независимо какво е това нередно, което има тук. Но аз си спомням, че правех точно това.

И тогава майка ми влезе в стаята. Тя ме хвана да рисувам тези картини на голи жени. Аз, разбира се, обичах майка си, тя бе прекрасен човек. И вече не е в земна форма. Но си спомням момента много добре, защото бях наистина много, много притеснен. Първата ѝ реакция бе на пълно изумление, че синът ѝ може да рисува такива голи жени на онази дъска.

„Какво правиш?“, Попита ме тя. И общият смисъл беше, че това очевидно е нещо, което не би следвало да занимава моето съзнание. А това, разбира се, беше *всичко*, което занимаваше съзнанието ми през онзи период на моя живот... И всъщност в продължение на няколко години подир туй. Спомням си... До ден днешен - до известна степен...

И до ден-днешен аз се наслаждавам на това. И до ден днешен мога да се смея и да намирам радост в онази страна на своята личност, която признава, че за мен все още е наслада да съзерцавам човешката форма и специално формите на противоположния пол. в определени случаи това ме стимулира, което не го прави нито добро, нито лошо. Просто това е фалш за мен.

Но ми отне почти половин век - представете си това - за да стигна до положение, в което няхах чувството, когато заявявам това, че съм някак по-малко еволюирал или може би не толкова духовен, или по някакъв начин по-незначителен. И това е свързано с много и много епизоди - като този, когато майка ми ме хвана да рисувам онези картини на дванайсетгодишна възраст - цяла поредица от подобни преживявания, в които обществото ми даваше да разбере, че то е определено негативно настроено към подобни преживявания и че истински развитите хора нямат такива.

Тук има нещо повече от онова детско неблагоприличие, макар че нямаше нищо неблагоприлично в това, което тогава правех. Но тук има нещо повече от него. То е свързано с представите, които ние възрастните имаме (и аз отново ще се върна към това) за всичко, което е еволюирало, развито и свято; за това, че хората, които наистина са постигнали светостта, просто не изявяват тези енергии, нямат подобни преживявания. Е, всъщност имат ги. И може би тъкмо това ги *прави* святи.

И така, когато започнах своя разговор с Бога, зададох му въпроса: „А какво трябва да се прави с енергията на най-ниската чакра? Трябва ли да се отърся от целия опит, свързан с тази чакра, за да се развивам?“ Чувал съм всички истории, свързани с това как трябва да издигаш енергията си - нагоре от първата чакра през чакрата на силата, през чакрата на сърцето до коронната чакра. И едва тогава ще изживееш блаженство. И човек няма нищо общо с това, което е под шията. Така е с истинските посветени и истинските посветени не живеят по-надолу от шията си. От шията нагоре аз съм истински посветен.

Винаги съм се питал: „Та как е възможно това? Дали наистина Бог е пожелал да бъде така? Тук трябва да има нещо друго. И тогава узнах, че, да, наистина, Бог казва, че трябва да водим холистичен начин на живот, т. е. че трябва да живеем чрез всички енергийни центрове или чакри на тялото си. Ние напълно изживяваме коронната чакра, напълно чакрата на силата. Ние изживяваме напълно сърдечната чакра. Ние изживяваме най-висшата от всички чакри. Ние изживяваме всички чакри.

Но когато стигнем до най-висшата чакра, това не означава, че всички пет по-ниски чакри биват изолирани. Не става дума да преустановим тяхното функциониране, а точно... Нямах предвид да бъдат преустановени. Не, не за това говорех и не зная защо се смеете. Тя май намигна, когато споменах за това. Струва ми се, че има погрешна представа за онова, което дискутирам тук. Не става дума за това да се преустанови това... Нали разбирате. Не става дума да скъсаш с онези пет по-нисши чакри и да се съсредоточиш изцяло в по-високите и в онази най-висша чакра. Не това е, което се случва. Става дума наистина да издигнеш енергията си нагоре, но в същото време да запазиш връзката си с всички по-долни чакри. Едва тогава човек води холистичен начин на живот.

Да живееш холистично, означава повече дори от това - повече от това да пречистиш мислите си или да се освободиш от негативността, нещо повече от опростителските решения да живееш здравословно и да спазваш диета; нещо повече от това да живееш активно, използвайки енергията на всички чакри, да живееш с всичко свое.

Да живееш холистично, означава да поставиш целия си живот в нов контекст и да стигнеш до нови разбирания за механизма на действие на всичко. Тук имам предвид целия процес на самия живот. И това включва да разбереш по нов начин целостта на истинската си същност, своето реално Аз. За повечето хора е много трудно в настоящето, както и винаги, да живеят от гледна точка на най-върховната си представа за целостта на своето истинско Аз. И причината това да им бъде трудно е, че са обсебени от страх. Животът на повечето хора в една или друга степен е мотивиран от страх.

„Разговори с Бога“ ни казват, че има само две изходни точки, от които произтича всяка мисъл, дума или действие; че всичко, което говорим мислим или вършим, води своя произход или от любовта, или от страха. И за голяма част от човечеството през повечето време страхът е този, който управлява и създава мисълта, думите и действията. Така че една от първите стъпки към цялостност и холистичен начин на живот е да отстъпим от страха. Акронимът на страх е „лъжливи свидетелства, които изглеждат реални“. Има още един акроним, който е „да се чувстваш развълнуван и готов“.

Един от моите най-големи духовни учители един ден ми обърна внимание на това и ми каза нещо, което и досега не съм забравил: „Нийл, наречи страховете си приключение“. Не са ли велики тези думи „наречи страховете си приключение“. когато започнах да правя това, аз започнах да отстъпвам от страха. Започнах също да се вглеждам какво в крайна сметка беше това, от което се страхувам. И, разбира се, това, от което аз в последна сметка се страхувах в края на поредицата от неща, които ми внушаваха страх, беше Бог. Разбирате ли, имах чувството, че Бог никога няма да ми прости за всичко онова, което съм или за всичко онова, което не съм; за всички моменти, когато не съм бил на нивото на онова, което смятам, че Бог е очаквал от мен да бъда. За всички моменти, когато съм се държал неподходящо според Божиите изисквания, такива, каквито аз си ги представях.

О, да, подобни изисквания ми бяха наложени от всеки слой на обществото и от много, много хора в живота ми. И само когато успях да сътворя и да преживея собствената си лична връзка с Бога, успях да се отърся от своя страх, от начина, по който Бог би реагирал на действията в живота ми.

Ето какво Бог би искал от нас да заявим още докато прискърбно изреждаме обидите, които смятаме, че сме му нанесли: „Аз съм невинен и напълно безгрешен. Аз съм невинен и напълно безгрешен“. Това не означава, че никога през живота си не съм правил нещо, което не бих направил по друг начин. Не означава и че не поемам отговорност за резултатите, до които е довело поведението ми. Означава обаче, че съм невинен и напълно лишен от вина за каквото и да било престъпление.

Ако да бъдеш човек е някакво престъпление, то аз съм виновен. Ако да бъдеш развиваща се същност е престъпление, тогава съм виновен. Ако да пробуждаш своето съзнание, своята чувствителност и разбиране, за да изявиш своята същност, е престъпление, тогава аз съм виновен. Но ако всичко това не е престъпление, а аз ви гарантирам, че в Божието царство то наистина не е престъпление, то аз съм невинен и съм лишен от всякакъв грях. И Бог няма да ме накаже, защото не съм извършил нещата така, както трябва. Най-малко от всичко Бог би ме наказал, защото не съм ги извършил така, както *някой друг* е сметнал за правилно.

Ще споделя с вас нещо от личния си опит, от преживяванията през детството ми. Както си спомняте, аз съм роден и възпитан в католическо семейство. И, разбира се, от ранна възраст съм научен да се кръстя, което е нещо специфично за католиците, (макар че не само за представителите на римокатолическата църква). Представителите на гръцката православна църква правят същия кръстен знак.

Ето какво си спомням, че ме учеха. Тук не искам да се държа неуважително Към никого, трябва да знаете това. Знакът на кръста, учеха ме, се прави ето така: „В името на Отца и Сина и на Светия Дух“ (*и той прави кръстен знак*), а в гръцката православна църква Кръстният знак се прави ето така. (*Прави Кръстния знак*), ако тук има представител на гръцката православна църква, сигурно ще ми каже дали го правя както трябва. Забелязахте ли нещо различно? Аз докоснах първо това рамо и после другото в единия случай, а в другия направих обратното. Спомням си, че когато бях в трети клас, монахинята, която ни преподаваше, ми каза, че този начин не е правилен и не се приема от Бога - или поне в съзнанието ми на третокласник думите ѝ предизвикаха такова впечатление.

Както знаете, има множество погрешни начини да вършиш нещо. Има хора, които твърдят, че трябва да постилаш килимче и да се кланяш на изток поне три пъти дневно. Има хора, които твърдят, че трябва да заставаш точно на определено място пред стената на плача, а ако си жена, не можеш да застанеш редом с мъжете. Някои твърдят, че трябва да извършваш специално този или онзи ритуал, ако искаш да отидеш в рая. Така че ние сме пренаситени с идеи кое е право и кое не и какво Бог изисква и какво не изисква. Забележително е каква огромна вина носим ние заради това, което сме вършили в живота си. Някои от тези неща са наистина невинни, чисти дела извършени в детството и най-тъжно от всичко е именно това, когато едно малко дете е накарано да се почувства виновно заради нещо, което е извършило.

Помня, че бях около единайсетгодишен, когато си бях купил хамбургер и изведнъж осъзнах: „О, божичко, та днес е петък“. Аз бях много предано малко католическо момче и си помислих, че съм извършил грях, защото ми беше казано, че да се яде месо в петък е фактически смъртен грях. Спомням си, че се почувствах много притеснен, че съм извършил това, че съм се забравил за момент. Когато се прибрах у дома, майка ми ме погледна. Бях купил сандвича от местната закусвалня. Тя ме попита: „Добре ли си? Какво ти е? Да не би някой да те е набил?“ А аз ѝ отговорих: „Не, но ядох месо. Ядох месо. Забравих, че е петък. Бог направо ще бъде вбесен от мен“. Аз наистина, наистина мислех така с ума на единайсетгодишно хлапе. Сърцето ми бе просто съкрушено от това, че съм допуснал подобно нещо, защото аз наистина бях много предан на Бога - дори бях олтарник. Представяте ли си? На какво се смеете?

И така, Казах на майка ми: „Ядох месо. Забравих, че е петък“. Моята майка, Бог да я благослови, просто ме прегърна и каза: „скъпото ми дете, всичко е наред. Сигурна съм, че всичко е наред. Не се разстройвай за това“.

Майка ми беше достатъчно мъдра жена, за да знае, че на единайсетгодишна възраст аз просто не съм готов да чуя, че Бог просто не се интересува от това. Едва след години, когато навърших двайсет и една, бях в състояние да възприема подобна мисъл. Защото,

когато станах на двайсет и една години, се случи така, че в местния вестник се появи огромно заглавие. То гласеше: „Папата заявява, че да се яде месо в петък вече не е грях“. И аз си помислих: „Не е ли прекрасно това! Сега всички хора, които са яли месо в петъчен ден могат да излязат от...“ Те, разбира се, никога не бяха отивали в ада, защото едва ли биха отишли в ада само заедно са яли месо. Сигурно са отишли просто в Чистилището, защото да ядеш месо в петък е един вид морална грешка, но не наистина огромен грях.

Мога да взема за пример собственото си възпитание и се надявам, че ще ми простите, заедно говоря за своето детство. Всеки от нас може да разкаже редица случаи, в които сме били накарани, в които са ни позволили или са ни принудили да изпитваме чувство на вина във връзка с подобни неща.

Трябва да кажа, че ако всичко се ограничаваше до подобни дреболии (каквито баща ми би нарекъл „дребните камъчета“), нямаше да има проблем. Но, истината е, че половината от човешкия род е натоварена с огромно чувство на вина заради една голяма част от своя опит, която би следвало да е просто проява на възхитителните страни на човешката същност, като например радостната и тържествуваща проява на собствената ни сексуалност, което е само най-фрапантният пример сред всички онези неща, за които са ни накарали да се чувстваме виновни. Същото се отнася и до парите - някои хора се чувстват действително виновни, когато имат голямо количество пари. Те си позволяват да се чувстват виновни и започват да ги раздават като луди, за да успокоят своето чувство за вина: „Да, наистина имам много пари, но раздавам четвърт милион годишно. Така че мога да се чувствам малко по-добре заради ужасното нещо, което ми се случва“.

Особено важно е, че не трябва да имаш пари, ако проповядваш божие слово или вършиш нещо друго, което е наистина прекрасно. Затова и ние не плащаме на нашите учители нищо, не плащаме на нашите медицински работници почти нищо. Колкото по-ценно е едно нещо за обществото, толкова по-малко плащаме за него. Говори ли ви нещо това, във връзка с чувството на вина, което изпитваме по отношение на всички прекрасни неща в живота? Да не говорим за откровените - както бих ги нарекъл, чисто човешки - грешки, които правим. Грешки в преценките и грешки само в смисъл, че това са неща, които не бихме направили втори път, ако ни се даде повторен избор.

Ние се самобичуваме, самонаказваме се и се самообвиняваме до такава степен, че ако не бъдем достатъчно внимателни, можем да създадем свой собствен ад на земята в резултат на грешките, които сме направили. И това е начинът, по който си навличаме болести и не успяваме да водим холистичен живот.

И така, едно от най-върховните и най-разкрепостяващи и освобождаващи твърдения, които човек може да се надява да изрази е: "Аз съм невинен и лишен от всякакъв грях".

И тогава да изхожда във всичко от позицията на тази чистота, на това вълшебство, на тази цялостност. Защото човек може отново да се събере както Хъмти-Дъмти, щом веднъж приеме своята невинност.

Спомнете си, че по-рано в нашите общи разговори казах: Прощката е ключът към цялостност. А сега ще допълня: Прощката, която започва право оттук. И фактически, ако прощката не започва оттук, тя не може да стигне до никъде, защото ти не можеш да дадеш каквото не притежаваш.

Холистичният живот означава да живееш изцяло с всички свои страни, със своята цялостност, с подемите и паденията, с ляво и дясно, с тук и с там, с преди и след, с мъжкото и женското начало. Всички ние притежаваме тази мъжка и женска енергия, която протича през нас - в нас, чрез нас и през нас. Холистичният начин на Живот означава да не се отхвърля никоя страна на човека, а просто да се усвоява цялата му енергия, след което да се освобождава онова, което е престанало да ни служи, онова,

което не изразява по най-върховен начин нашата представа за самите себе, да. А после да се усвои останалата енергия, която да се отдава свободно и открито на всички, до чийто живот се докоснем.

На някои им предстои да възпитават деца. Какъв съвет бихте дали на родителите в наши дни? Какво можете да им кажете? Как да учат децата си за Бога?

Знаете ли, опасността на ситуацията да седя тук на този стол е, че хората могат да си въобразят, че имам отговори на всички тези въпроси. Аз съм последният човек, който трябва да бъде запитан за съвет към родителите. Може би съм в десетте топ-листи на най-лошите родители на този свят. Възможно е пък това да ме прави подходящия човек, когото да попиташ - не зная. Мога да ви кажа всички грешки, които съм извършил. Мисля обаче, че има една грешка, която не съм направил. Никога не съм преставал да обичам своите деца безусловно. И никога не съм искал от тях нещо, което ми се струва, че те не искат да ми дадат... На мен или на живота. Така че, предполагам съветът, който бих дал на родителите, е: обичайте ги така, както вие бихте искали да бъдете обичани. Не изхождайте от очаквания, не изхождайте от никакви изисквания, а най-вече им позволете да живеят живота си.

Дайте им свобода. Пуснете ги. Позволете им да се бият главата в стената и да направят своите грешки. Позволете им понякога да се нараняват. Вдигнете ги и им помогнете, ако можете, когато са малко притеснени. Но не се опитвайте да им попречите да живеят живота си. Дайте им тяхната свобода - дори и свободата да вършат неща, които очевидно не са в техен интерес и които дори вие бихте определили като „погрешни“.

Най-добрият съвет, който бих могъл да дам на родителите, е да се отнасят към децата си, както Бог се отнася към нас: „Вашата воля за вас е моята воля за вас, твоята воля за теб е и моя воля. Давам ти свободен избор да вземеш в живота решенията, които желаеш и никога няма да спра да те обичам, каквото и да стане.“ Искане ми се аз да бях направил това с моите родители. Искане ми се да го бях направил с моите деца. Искане ми се да имам такива взаимоотношения. Но ние опитваме.

Мисля, че другото, което бих казал на родителите, е: Не забравяйте, че сте родители. През голямата част от живота си аз наистина забравях, че съм родител. По този начин емоционално съм изоставял собствените си деца. Това е дълбоко погрешно.

Някакви завършващи думи по темата за любовта?

Мисля, че любовта е най-погрешно разбраното чувство във вселената. Смятам, че и половината от хората не знаят какво е любов и струва ми се, че дори и половината от хората на тази планета не са изпитвали истинска любов. Ако бяхме преживели дори и само за миг това, което е истинска любов, ние никога не бихме живели един с друг по начина, по който живеем сега. Нямахме да можем да си причиняваме това, което си причиняваме. Нямахме да можем да пренебрегваме, каквото сега пренебрегваме. Нямахме да позволим нещата да бъдат такива, каквито са.

Първият проблем, разбира се, е че ние не сме се научили да обичаме самите себе си. Това е първият проблем. Можем да дадем на другия сама това, което имаме, за да дадем. И ако не притежаваме любов тук, не можем да я дадем там. Това са очевидни неща... Дори на човек му е неудобно да ги изрича, толкова са очевидни.

Коя е заключителната дума, която бих казал за любовта? Изпробвайте един ден да обичате, но ако изпробвате, направете го изцяло. Напълно! Опитайте да обичате, поне един човек да обичате безусловно и без ограничения от нищо, без нищо. Което да очаквате в замяна. Само се опитайте веднъж да обикнете един човек така, но бъдете внимателни, защото ако веднъж го направите и изпитате това чувство, ще се прирастите към него.

Имах намерение да се обърна към залата с въпроси, защото тук се опитвам да разгледам една много обширна тема и да я разгледам накратко, затова сега е ваш ред и вашият шанс да зададете всички въпроси, които имате. Ето и първият въпрос.

Какво бихте казали на хората във връзка с генетичното им наследство?

Всичко - от наднорменото тегло до рака... Някои хора чувстват, че са предразположени към рак, вследствие на наследствена генетична обремененост. Какво казвате на хората, които твърдят, че това не може да се овладее? Та то просто се случва,

Каквото вярвате и каквото говорите, това ще ви бъде дадено.

Има множество примери в историята на медицината, когато хора са проявявали съвсем противоположното на очакванията и са постигали резултати обратни на това, което се очаква според генетичната им даденост, и то в случаи, когато генетичното наследство би трябвало да бъде преобладаващ фактор.

Мисля, че би било глупаво да се приема, че не съществува генетична предразположеност. Науката убедително е доказала противното, така че генетична предразположеност към определено състояние е реалност. Но не е задължително тя да се превръща в условие, което не може да се избегне. Съвсем не е задължително да бъде неизбежна.

Фактът, че човек е предразположен към определени състояния, не означава, че той съвсем не може да ги овладее. Ако нямаше никакъв контрол над нашите предразположения в ментално, физическо и психологическо отношение, ние щяхме да сме обречени, щяхме да бъдем обект на прищевките на съдбата - поне във физиологическо отношение, ако не в друго. А човешкият опит не показва това. Много от нашите предразположения са избрани от нас - имам предвид, програмирани. Съществува школа на мислене, според която никой не идва в определено тяло по някаква грешка. Ето защо може да се каже, че някои предразположения, вградени в биохимичната система, която наричаме наше тяло, са условия, които ние сме избрали още преди време и сме ги подбрали всъщност като оръдия, с които да работим - подобно цветове или четки, с които да рисуваме върху платното на нашия живот. Но ние можем да променим тези цветове във всеки момент, стига само да поискаме. Това наистина е така. Можем да ги променим в процеса на рисуване. Можем да кажем: „Не, синьото ми е твърде много. Мисля, че ще сложа малко оранжево.“ И така, можем да постигнем ново платно, нов вид на оригиналното платно.

Струва ми се важно да разберем, че няма такъв аспект на човешкия жизнен опит, който е по-могъщ от представата ни за него, от нашето решение и нашия избор по отношение на него, и че нищо не е достатъчно голямо, за да надмогне нашето сътворческо партньорство с Бога.

Ако Бог и аз решим да променим нещо в биохимичната фабрика, наречена мое тяло, ние ще го направим, независимо от моите предразположения. И наистина, никой не може да спре този процес. Тъкмо благодарение на този процес хората са се изцелявали от рак и са преодолявали такива физически и емоционални състояния, които биха могли в други случаи да ги тормозят и да им създават погрешната представа, че са обречени.

Генетичните фактори на вашето тяло са просто индикатори - нещо подобно на астрологията, на астрологическите знаци. Мисля, че гените на тялото ни дават знаци много близки до астрологическите, които са знаци за по-голямото тяло, наречено Вселена. И така, всеки от нас е една миниатюрна Вселена, затова ми се струва, че нашите гени са доста сходни с астрологическите знаци. С други думи, те могат да бъдат индикатори в посоките, в които бихме могли да поемем, но не са знаци на неизбежността. Така че, нашите генетични дадености просто посочват пътя, те са

индикатори на пътеката, която можем да поемем, и която фактически е най-вероятна. Обаче ние можем да променим намеренията си.

И ако не ни харесва това, което генетичната ни нагласа ни казва за посоката, в която физиологически можем да вървим, ние трябва да променим своята нагласа. Точно този процес на промяна на съзнанието във връзка с насоките, които ни се дават от генетиката, е дал възможност на хората да преодолеят така наречените непреодолими условия - между тях ракът и много други. И така, ние можем да променим съзнанието си винаги, когато пожелаем, и да породим нов опит. Обаче, и това е от особено съществено значение, не са много хората, които наистина вярват в това. И тъкмо защото много малко хора вярват, много малко хора са го демонстрирали. Възможно ли е да преодолеем нашето генетично наследство или друго условие на средата, което би предизвикало определени последици и преживявания за нас? Ако не е, ако това не е възможно, тогава най-върховното обещание на Бога е връзка и нямате свободна воля и не сте отговорни за своята участ. И на нас ни е била втъпена, една изключителна лъжа. Но аз не вярвам, че е така. Това, за което свидетелстват очите ми и животът ми, говори в полза на обратното...

Преди да напишете трите книги и в интервала между написването им, имахте ли усещане, че провеждате разговори с Бога? И каква форма са приемали те?

Преди да напиша книгите и преди този материал да бъде предаден чрез мен, аз нямах съзнателното усещане, че съм в разговори с Бога, както сега го определяме. Не. Само след като материалът бе получен, което между другото не стана под формата на книга... Той се получи под формата на личен диалог, който аз водех със самия себе си - но едва след като започна това преживяване, аз се пробудих.

От този момент нататък аз съвсем остро съзнавам, че целият ми Живот и вашият също, е един разговор с Бога. И че всички ние не само можем да имаме разговор с Бога, но че го имаме всеки ден.

Един от въпросите, които най-често ми се задават, е, „Защо вие?“. Отговорът е, че не става дума за мен. Аз не съм избраник. Фактът е, че всички ние имаме своите разговори с Бога ежедневно през своя живот, просто не го знаем или не го наричаме така.

Дали ще започнете да гледате на своя живот като на разговор с Бога? Кога ще започнете да чувате своя разговор с Бога - в текста на поредната песен, която се изпълнява по радиото или в сюжета на следващия роман, който случайно вземате в ръка, или в материала на някоя статия в списание, на която сте се натъкнали в бръснарския салон, или в случайно произнесени думи на приятел на улицата, или действително под формата на думи, промълвени в дясното ви ухо? Тогава ще имате преживяването, за което ме питате и за което си мислите, че аз съм единственият, който може да го има.

Важното, което трябва да знаете във връзка с разговорите с Бога, е, че има някои лесни стъпки, които трябва да се следват, ако решите да превърнете тези разговори в част от своята реалност.

Първата стъпка е открито да обявите и открито да заявите пред себе си, че това е възможно. Колко измежду вас наистина вярват, че Бог може и действително ще ви говори непосредствено днес, в този ден във вашия живот? Прекрасно. Страхотно. Почти всички в тази стая. Това е невероятно. Защото това е първата крачка - действително да си кажеш: „Почакай малко, това е напълно възможно, това може да стане и фактически става в момента.“

Втората стъпка, след като признаете възможността за такова нещо, е да повярвате, че сте достоен именно вие да сте този, който може да преживее нещо такова. Ние всички можем да го преживеем, но много малко от нас признават, че са достойни.

Самооценката е голям, наистина огромен проблем за много хора поради ред причини, за които вече говорих в по-ранните части на сегашния ни диалог.

Много от нещата, на които сме били научени, понижават нашето самочувствие и ни карат да имаме чувство за малоценност, чувство за по-малка ценност, отколкото си мислим, че би следвало да имаме. И така, ние постепенно започваме да се чувстваме нищожни. И ако си мислите, че чувството за малоценност не е често срещано сред хората, помислете още веднъж, мнозина цял живот живеят с това чувство. Така че, втората стъпка в процеса за постигане на разговор с Бога е да приемем факта, че ние сме достойни за него, че ти си достоен да имаш подобен разговор.

И третата стъпка, след като признаеш, че си достоен, е да забележиш, че разговорът тече, както казах, през цялото време. Да не го изключваш като нещо различно, сякаш е някаква случайност. Някаква случайност ли? Трябва да призная, че аз самият се безпокоях около този проблем през последните няколко седмици и веднъж влязох в един козметичен салон и забелязах някакво списание, което бе седяло там три и половина месеца. Взех го, и на шестнадесета страница, ето че открих статия точно по този въпрос. Нима това е случайност?

Неизброимо множество хора са ми писали писма, в които споделят, че „Разговори с Бога“ просто са паднали от лавицата в книжарницата в техните ръце или са ги намерили по някакъв друг, твърде любопитен начин. А и няма да повярвате, не мога дори да ви изброя колко писма съм получил от хора, които казват: „Тази книга ме споходи точно в нужния момент от живота ми.“ Това случайност ли е? Само когато дълбоко осъзнаеш как се случва този процес, можеш да започнеш да разбираш, че той е част от твоя собствен разговор с Бога.

Но най-важната страна на разговора, която е достъпна на всички, и то ежедневно, е не толкова това, което си представяш, разбираш или чуваш, че Бог ти казва, а онова, което ти казваш на Бога.

И отново искам да подчертая, финалът на тоя разговор с Бога е твоят живот. Начинът, по който го живееш, мислите, които имаш във всеки момент, думите, които изричаш, нещата, които вършиш - това е твоят разговор. И друг не съществува. Затова бъди внимателен да не казваш едно, а да вършиш друго, да мислиш едно, а да говориш друго. Нека мислите, думите и делата ти да бъдат в съгласие, така че да мислиш това, което говориш и това, което вършиш. Тогава твоят разговор ще бъде наистина свещен. С други думи - цялостен. И твоят живот ще бъде холистичен.

Вие имате въпрос?

В процеса на постигане на такова съгласуване, за което току-що говорихте, можете ли да кажете нещо повече по отношение на темата, която засягате в трета книга, за това как нашите технологии и нашето съзнание са в противоречие и в този смисъл, какво ще бъде бъдещето им?

Да. Сега ние се намираме на истински кръстопът. Стигали сме до подобен момент и до подобен кръстопът и преди, когато нашите технологии са ставали заплашителни и са достигали степен, в която са надхвърляли собствените ни разбирания за това как трябва да ги използваме. Това се отнася и за твърде много хора, бих казал, за прекалено много хора на сегашния етап - ако много бързо не се променим. Ние сме достигнали и друго ниво, което е твърде впечатляващо в еволюцията на човешкия род. Достигнали сме ниво, което Барбара Маркс Хъбърд нарича *съзнателна еволюция*. Нека ви обясня.

Съвсем доскоро, чак до последно време, процесът, който наричаме еволюция (еволюцията на човешкия род) ни се струваше като процес, спрямо който до голяма степен ние сме наблюдатели. Наблюдавахме как нашата еволюция се случва пред очите ни. Гледахме как това нещо става. Наблюдавахме случващото се с известно смайване. Сякаш не можем да повярваме на очите си. В други случаи гледахме с

благодарност и възмущение. Но най-често си мислехме, че сме пасивни наблюдатели на процес, който просто става около нас. Той е регистриран в книгите по история и ние можем да прочетем за миналите еволюционни процеси в тези книги.

Едва напоследък, за период по-кратък от един човешки живот, относително много скоро, да кажем в последните двайсет, трийсет или четирийсет години, ние съзнателно започнахме да разбираме не само процеса на еволюция, но и нашата собствена роля в него.

Едва относително наскоро осъзнахме, че сами *сътворяваме* своя еволюционен път. Това е едно ново ниво на съзнание за повечето представители на човешкия род. И така, ние вече участваме в един нов процес, наречен съзнателна еволюция. Това означава, че започваме *да насочваме курса и пътя*, по който ние като човешки род и като отделни индивиди еволюираме.

Това представлява огромна промяна в начина, по който се извършва еволюцията. Разбирате ли? И не може да има по-подходящо време за това. Защото по стечение на обстоятелствата тъкмо В този момент собствените ни технологии ни заплашват, защото още не сме разбрали какво е „мъдрост“.

Става дума за такива морални дилеми като клонирането, ако трябва да дам един пример, или генетичното инженерство, ако трябва да използвам друг. А съществуват стотици такива дилеми - технологии, създадени от обществото, които още не сме започнали да се учим да използваме, а някои технологии са крайно опасни за нашето здраве и за околната среда (което е едно и също) и за начина, по който избираме да живеем живота си на *Homo sapiens* на тази планета.

Сега е необходимо да разгледаме това надбягване с времето и непрестанно да правим избор за начините, по които се стремим да се развиваме по отношение на технологиите, които до този момент са задействали двигателя на нашия опит. На кои технологии сме готови да кажем: „Нека само за миг да отсея зърното от плевата тук. Мисля, че това не е подходящо.“ Можем ли да кажем „да“ на това и „не“ на онова? Можем ли да направим мъдър избор и да вземем мъдри решения? Ние сме в състояние да приложим най-висшите мисли, които имаме за истинската си същност като цяло, което да ни позволи да направим избор по отношение на напредъка на технологиите и приложението им, което допуска нашето общество, което то създава, окуражава и преживява.

Това е най-належащият въпрос на нашето време. И съвсем не е незначителен въпрос. И вие, които сте в тази стая, както и други като вас навсякъде по света са призвани на предната линия на това изпитание. Това не е въпрос, на който ще бъде отговорено от някой друг, от някое място другаде, а въпрос, на който вие ще отговорите. Вие ще отговорите на въпроса чрез продуктите, които консумирате, индивидуалните избори, които правите на пазара, в магазина за облекло и на улицата, където живеете.

Вие ще отговорите на тези въпроси в своето ежедневие чрез това, което казвате на другите, чрез начина, по който им вдъхвате вяра, с избора, който правите и избора, който споделяте и начина, по който го споделяте. И ако не осъзнаете дълбоко онова, което ви казвам и всички последици от него, вие можете да отхвърлите този диалог като най-обикновени излишни приказки.

Предлагам ви да прочетете изключителната книга, наречена „Последните часове на древното слънце“ от Том Хартман. Докато я четете, прочетете и книгата на Барбара Маркс Хъбърд, „Съзнателна еволюция“. И ако мога да ви насоча към още една трета книга, не пропускайте да прочетете книгата на Мариан Уилямсън „Изцеление на душата на Америка“. Тези книги разглеждат настоящата тема много специфично и динамично... С дълбока логика и невероятни прозрения.

Но позволете си поне да се доближите до нивото на съзнание, което изисква този въпрос, съзнанието, че сега сме достигнали точния момент, в който трябва да направим своя избор. Когато навлизаме в двайсет и първи век и по-нататък, ние сме в една надпревара с времето. Кой ще спечели?

Технологията или човешкият дух? Технологията е спечелвала веднъж навремето и буквално е затрила човешкия живот на тази планета - до степен, в която той е можел да бъде елиминиран. И ние, разбира се, имаме възможността да направим отново същото. Искам да ви кажа, че това вероятно няма да се случи. Всички ние се бояхме, че може да се случи през 50-те години. Аз не мисля, че това ще бъде една голяма експлозия и че Манхатън ще бъде разрушен или Москва ще се разбие на частици от някоя атомна бомба или нещо такова. Това би могло да се случи, но според мен няма да стане така. Дори ако предстои да се случи. По-скоро някои скрити и коварни неща, за които ни се струва, че няма да дадат резултати в продължение на един живот, ще са тези, които ще навредят.

И така, смятам, че за нас е много важно да започнем да обръщаме внимание на тези бавно развиващи се, но сигурни форми на унищожение на качеството на нашия живот. Да спрем да унищожаваме дъждовните гори. Това е наистина относително просто и да започнем да търсим начин да нахраним всички хора, така че да не се случва 400 деца на тази планета да умират на всеки час.

Въпрос?

Нийл, от гледна точка на холистичното здраве, какво мислиш, че трябва да направим, за да подхранваме съзнанието, тялото и духа... За да ги поддържаме в равновесие?

Смятам, че предизвикателството в наше време е да подхранваме съзнанието, тялото и духа едновременно и да поддържаме тяхното равновесие. Това е много трудно в свят, който е напълно увреден и често ни се напълно неуравновесен. И защото светът изглежда неуравновесен, ние сме склонни да нарушаваме равновесието си с него като един вид компенсаторен механизъм: ние нарушаваме равновесието в обратна посока. Например, ако сме били дълбоко посветени на някакъв духовен процес в продължение на дълго време, да кажем в духовна общност, ние нарушаваме това равновесие и започваме да се грижим твърде много за телата си, напълно забравяйки, че сме духовни същества. Също така, ако сме били дълбоко погълнати от физическата страна на живота и не сме получавали духовна храна, някои хора започват интензивни духовни семинари и работни групи и толкова дълбоко се посвещават на духовния аспект на своето същество, че не могат да се измъкнат. И те заминават на някой духовен семинар за шест или осем месеца, който наистина няма нищо общо с ежедневната реалност и с тази реалност, в която живеят. Така че, истинското предизвикателство е да се постигне равновесие. Мисля, че Джералд Джамполски беше казал: „Животът е въпрос на равновесие.“

И начинът да постигнем такова равновесие е винаги да помним, че сме троични същества и че никоя страна от нашите три аспекта не е по-важна, нито по-свещена от останалите. Ние сме действително тяло, съзнание и дух.

Има хора, които приемат, че духовната ни страна, нашият дух, е най-сакрален и следователно най-важен. Това не е точно така. Духовната страна на нашата същност не е по-важна и не би следвало да бъде подхранвана в по-голяма степен в сравнение с физическата или менталната страна.

В същото време обаче може да се твърди и обратното. Ние не обръщаме достатъчно внимание на своите тела. Казах това и преди. Не поддържаме телата си във форма, не поддържаме телата си в добър тонус. Всъщност обръщаме изключително малко внимание на своите тела. Това се отнася за повечето хора и в резултат особено в

Съединените щати мнозина са склонни към изпълняване и към недобра физическа форма. И смъртта настъпва много по-рано, защото не сме обръщали достатъчно внимание на тези и други физически условия.

Също така не обръщаме достатъчно внимание на това да подхранваме умовете си. Удивен съм от това колко малко книги четат хората ежегодно. Задавам този въпрос на хората, където и да ходя: „Колко книги си прочел през последната година?" И ако кажат три-четири, това започва да ми се струва много. Аз чета два-сет до трийсет, понякога до петдесет книги. Почти всяка седмица чета по една книга, когато съм ненаситен. Не се хваля с това, но отбелязвам този факт. Смятам, че такова би трябвало да бъде средното количество книги. Мислех си, че така правят повечето хора. Но излиза, че ако човек е прочел три-четири книги годишно, той се чувства много горд от себе си.

Най-обичайният начин, по който хората подхранват умовете си, е включването на телевизионния апарат. Понякога отиват да изгледат някой филм, ако това може да се нарече подхранване на ума. Но кога за последен път един обикновен човек е отишъл до библиотеката, за да прекара там неделния следобед, да види какво има Балзак да каже, по който и да било въпрос - повечето хора не са правили това през целия си живот - през *целия си живот*. И техните умове са жадни за нещо различно от „Симпсонови"* или спортните страници на „Лос Анджелис Таймс". Повечето хора не подхранват и своя духовен аспект. Те не медитират. Много малко са хората, които хранят духовната си същност по някакви други начини. Те не ходят на църква или на синагога, или на друго място, където да се покланят редовно на Бога, а някои хора изобщо не го правят. Те не обръщат внимание на факта, че духът им е една трета от цялата им същност. Разбира се, ние сме целите дух, но сме триаспектни създания и те не използват трийсет и три процента от своето време и внимание, за да развият духовната си страна. Повечето от нас развият една или друга сфера, но не и трите равномерно.

Някакво предложение за това как може да се промени това?

Да престанем да го правим. Начинът, по който може да се промени, е да разберем, че ние сме триединни същества и да започнем съзнателно да отделяме внимание на всеки аспект на своята същност, дори когато това ни кара да се чувстваме не съвсем удобно. Трябва да преминем границата на нашата зона на удобство.

Тези от вас, които не се чувстват удобно в църква или в синагога, или в някакво духовно пространство или когато медитират, въпреки това трябва да го правят. Между другото, така аз започнах да медитирам. Никога всъщност не ми е била приятна идеята да седна в продължение на един час със свещ или някаква тиха музика или посред нощ и просто да се смълча. Но защото не се чувствах удобно от тази идея и, честно казано, не мислех, че имам силата, не мислех, че мога да издържа да седя смълчан в продължение на един час, въпреки всичко се опитвах, опитвах се и се опитвах пак и един ден имах необичайно преживяване В състояние на медитация, Когато почувствах връзката си с всичко, което е, по такъв невероятен начин, че никога повече не съм бил в състояние да спра да медитирам.

И така, аз разбрах нещо. То е както да откриеш, че аспарагусът не е чак толкова безвкусен, че фактически е доста, доста добър, затова опитай, опитай го. Премини отвъд границата на своята зона.

Сега между другото се опитвам да направя същото и с физическите упражнения. Упражненията и аз не бяхме много добри приятели през годините, но сега правя малко гимнастика в една стая, в която съм сложил гимнастически уреди и се опитвам да се накарам да слизам там два-три пъти седмично и да направя някои леки физически усилия. Сигурен съм, че това ще даде чудесни резултати за мен. То е нещо наистина много просто, тук няма никаква магия, никаква мистерия. Просто си позволяваш да обърнеш внимание на самия себе си.

Всеки един от нас си има система за вътрешно водителство, чрез която ще знаем всичко, което трябва да се знае, всичко важно за живота. И ако се вслушаме в тази система за вътрешно водителство, ние ще се срещаме точно с подходящите хора, ще попадаме в подходящите и съвършени места и обстоятелства, които са подготвени за нас да ни дадат възможност да изразим най-върховната страна на своята същност.

За мене съвсем не е трудно да обърна внимание на тази система за вътрешно водителство, чувствам я в стомаха си. Често казвам на хората: „Вслушайте се в корема си, коремът ви знае.“ Има един процес, едно средство, което искам да споделя с хората и което може да им помогне да разпознават кога се движат в правилната посока или кога са на път да вземат погрешно решение. То е наистина много просто.

Преди всичко откъснете се от мъртвата точка. Ако искате да „затънете“, тогава недейте да правите нито едно, нито друго, недейте да вземате решение от страх, че можете да направите погрешен избор. Но в противен случай вие трябва да направите някакъв избор. Пристъпете към нещо.

Винаги съветвам хората да направят това, да започнат процеса на „вземане на решение“ и да пристъпят към нещо. Веднага щом определено заявите онова, което решавате да направите или не, да изберете или не, веднага щом тръгнете в една или друга посока, само след мигове стомахът ще ви подсказва дали трябва да поемете в тази посока или не. Това е системата на вътрешно водителство. За мен това е стомахът; за други може да бъде ситуирана като мисъл в главата, но всеки от нас има тази система на водителство.

Можете да разберете винаги, когато сте решили да направите нещо и целият ви организъм се бунтува срещу него и ви казва: „Не, не го прави“. И това не е страх, това е чувството на вътрешна мъдрост, което казва: „Струва ми се, че не трябва да правиш това. Всъщност, мисля, че не искаш точно това да извършиш.“ Или вътрешното ни познание, което казва: „Да, това е правилната крачка. Направи я, направи я, направи я.“ Това е чувство за радост, за *joie de vivre*. Душата казва: „Аз съм с теб в това. Да Вървим да го направим.“ И това вътрешно чувство, но то идва едва след като вземеш решение, не преди това. Хората често чакат да получат такова чувство, такова водителство, преди да вземат решение.

И това е ключовият момент; аз искам специално да го подчертая. Познавам много хора, които се молят, медитират и искат от Бога да им изпрати водителство преди да са взели решение, а аз ще поставя целия този процес по обратен начин. Хората седят и казват: „О, боже, дай ми водителство сега, преди да взема решение.“ А аз бих казал: „Не, не, не. Вземи решение по един или друг начин, а след това се вслушай във вътрешното си ръководство, за да го почувстваш с всяка клетка на тялото си.“

Разбирате ли, процесът е обратен. Не се страхувайте от избора. Направете своя избор и тогава ще разберете дали той е правилният и ако чувствате, че не е правилен, спрете, обърнете се и отстъпете назад, а ако чувствате, че е правилен, продължавайте. Не е ли интересна идея това?

Нийл, имам още няколко въпроса във връзка с тялото, преди всичко във връзка със страданието. Може ли да се приравни някакъв физически срив на тялото с нещо, което става на нивото на душата и трябва да се изцели. В метафизически смисъл се твърди, че ако човек е настинал, той е объркан - или нещо подобно. И другият въпрос, който искам да поставя, е във връзка с хората, които страдат физически и техния духовен път. Възможно ли е хора, които физически страдат, да преживеят пробуждане в процеса на страдание?

Както знаете, будистите твърдят, че целият е страдание. И в този контекст отговорът очевидно е „да“. Страданието съществува, страданието е опит. Онова, което ти можеш да наречеш страдание, аз мога да не го нарежа така. Например, аз съм човек, който

живее с хронични болки. Имам много малко мигове през деня, когато не изпитвам болка. Аз имах болки през цялото време на настоящата беседа и въпреки това, в сравнение с онези моменти, в които наистина изпитвам болка, аз сега не я изпитвам. Разбирате ли какво искам да кажа? Някой човек, който знае какво изпитвам, би могъл да каже: „Но, как го постига? Ако аз изпитвах такава болка в тялото си сега, не бих могъл изобщо да мисля, а още по-малко пък да изнеса подобна беседа.“

Тук не се опитвам да се потупвам по рамото, а просто казвам как стоят нещата. И те стоят по този начин за всеки от нас. Ние всички имаме тук еднакъв опит, така че преди всичко болката е относително преживяване.

В известна степен почти всички ние страдаме през цялото време. Когато будистите твърдят това, те наистина го имат предвид. Животът е страдание. *(Смях.)*

Защото още щом се окажеш в... Самата наша физическа форма е дълбоко ограничаваща, защото не дава простор на истинската ни същност и следователно в известен смисъл е болезнена. И така, аз не искам да избегна въпроса ви, но просто ще го поставя в известен контекст.

Сега да отговоря по-пряко на вашия въпрос. Да, човек, който преживява страдание, може да има моменти на огромно просветление и висше духовно пробуждане. Понякога тъкмо болката води до това, защото физическата болка има тенденцията да трансформира представите ни за онова, което е важно. И така, ние сме салонни да концентрираме вниманието си върху истински важните неща и върху истинската си същност. Помня времето, когато работех в екипа на една жена на име Елизабет Кюблър-Рос. Някой знае ли коя е тя? Аз имах удоволствието да работя с Елизабет в нейния екип през един благословен период от живота си и си спомням, че веднъж отидохме на посещение - ние често правехме посещения в домовете на смъртноболни хора - това бе едно голямо образование. Разбирате ли, ако наистина искате да се научите на нещо, отидете в домовете на десет умиращи хора през седмицата. И това не е нещо, което обикновеният човек има възможност да прави в живота си. Понякога се случва на медицински сестри или лекари, но обикновените хора нямат тази възможност.

И една вечер си спомням, че посетихме умираща Ясена, която постепенно загубваше възможността да се движи и всякакво чувство по отношение на тялото си от краката нагоре. Това беше някакъв дегенеративен процес и той се разбиваше все по-активно. Всеки път, когато отивахме на посещение при нея, тя бе загубила все повече от телесните си функции, докато един ден бе загубила дори движението на ръката си. Но го беше загубила в момент, в който държала малката си внучка, която била само на няколко седмици. Тя усетила, че не може да помръдне ръката си повече ей така, както я движела току-що. Наложило й се да каже: „Струва ми се, че не мога да държа бебето повече, защото не съм уверена, че съм в състояние да го хвана, когато помръдне.“ Ето какво сподели тя с нас във връзка с този случай. Елизабет каза: „Как се чувстваше, когато загуби усещане за ръката си? Как изглежда това?“ Тя искаше от нея да си даде сметка за онова, което е преживяла. Жената каза с най-благия израз на лицето си: „Разбирате ли, първият път, в който осъзнах, че не мога да помръдна ръката си както преди, беше моментът, в който гледах как това малко ангелче, само на осем седмици, е вдигнало ръка и се радва на движенията, които може да извърши с нея.“ И добави: „За мен това беше сякаш животът от моята ръка се е прехвърлил в нейната ръчичка.“

Аз не твърдя, че това буквално става така, но фактът, че тази жена е успяла да намери такава метафора в момента на болката си е абсолютен пример за онова, за което говоря. Степента на нейното страдание и болката, която го е съпровождала, е довела тази жена до една граница, в която да осъзнае нещо, до което никога логически не би стигнала през целия си живот. Но тя е успяла да види нещо духовно значимо в онзи момент, който ние наричаме загуба. Така че, възможно ли е хора в голяма болка да

изпитват и голямо прозрение? Струва ми се, че е възможно и, откровено казано, е много често явление. Но вие имахте и друг въпрос преди този, който аз напълно забравих.

Попитах, за метафизичния еквивалент на онова, което заболява в тялото. Има ли нещо на нивото на душата, което трябва да бъде изцелено?

Имайки предвид това, което Бог ми каза, че всяка болест е самосътворена, аз съм убеден, че такова твърдение е истина. Но, честно казано, не мисля, че трябва да правим пряка връзка. И аз не съм склонен да вярвам на книги, които казват: „ако ти пулсира лявото коляно.... Егоизъм." Добре. Няма да бъда толкова егоистичен. Или пък: „болка в дясното ухо... Липса на разбиране." Виждате ли, сега излизат едни книги, които не винаги са чак толкова точни. Не че отхвърлям подобни книги, но не съм сигурен, че за нас е полезно да се потапяме в тези причинно-следствени отношения, защото е възможно да започнем да виним прекомерно себе си. „Само ако бях такъв и такъв, нямаше ухото да ме боли толкова. Ще се опитам да проявявам по-голямо разбиране, за да излекувам това ухо." Или: „ако мога да бъда повече такъв и по-малко такъв, какъвто обикновено съм бил, тогава мога да си излекувам далака."

Мисля, че причинно-следствената зависимост, макар и да съществува, не се проявява по начина, по който се предписва в тези книги, а и ми бе казано, че връзката е далеч по-неуловима. Тя е много, много неуловима и причината може да се е явила трийсет или четирийсет години по-рано. Първоначалната мисъл, подхранващата мисъл, която е предизвикала този проблем с далака, който трябва да се оперира, когато си на четирийсет и пет, може да е възникнала преди много време, по един съвсем неуловим начин, за който в момента да не можеш да си дадеш сметка.

Каква тогава е адекватната реакция, която можем да проявим? Да обичаме и приемем това, което ни се случва. Нещо, на което се съпротивляваш, то става трайно. Просто приеми го и си кажи: „Това ми се случва сега, моят далак не действа. Избирам да приема и да благословя, благословя, благословя, *благословя* състоянието си, а не да го заклеймявам, и да позволя на това свое състояние да бъде просто такова, каквото е."

По този начин в много случаи вие всъщност преодолявате състоянието си, защото онова, на което се съпротивляваш, се установява трайно, а онова, което приемеш, ти можеш да избереш да преодолееш. Но ако това, което приемеш, не може да се преодолее, защото е било твърде продължително или защото последствията му са твърде големи или просто защото не иска да се махне; това, което можеш да преодолееш - и то е една дълбока истина - това е *негативното му въздействие или последици* върху твоя живот. Ето това е постигнала онази жена, чиято ръка бе отказала да се движи. Тя е видяла благословение в онова, което би могло да бъде трагедия.

Бях свидетел на последните години на един духовен учител, когото познавам малко - бях свидетел на това как умира, бях свидетел на последните няколко седмици и месеци от неговия живот. Този човек умираше от смърт, която други хора биха приели за много болезнена, много мъчителна и унижителна. Той беше с катетър и всичко останало и въпреки това този духовен учител продължаваше да проповядва и учи всички онези, които идваха да го видят всеки ден. Четири, пет, шест до осем последователи идваха да го видят на смъртното му легло. Човек трябваше предварително да се уговори, за да го види, а той се смееше по този повод: „Както виждате, сега съм по-зает, отколкото, когато бях съвсем здрав".

И той знаеше онова, което знаеше Джоузеф Кардинал Бернардин от Чикаго, Светла му памет. Кардинал Бернардин знаеше следното: „Аз имам само още един дар, с който мога да даря хората. В живот, изпълнен с даровете на моята същност, ето още един, който мога да дам. Дори и смъртта ми ще бъде утвърждение на живота. Дори отиването ми от този свят ще бъде утвърждение на великото завръщане. Дори моята болка ще бъде потвърждение на най-върховната радост на живота."

Този човек бе истински учител и аз научих от него за това как се умира с достойнство. Той ме научи на това, защото макар и да не можеше да преодолее последиците върху тялото си от предходни решения в живота, той *нямаше нужда да го преодолява*, защото последиците върху тялото му нямаха нищо общо с последиците върху неговото съзнание. И когато човек кажеше: „Зле ли си?“, Той го поглеждаше в очите и отговаряше: „О, съвсем малко.“ Човек би казал „колко смело, колко стоическо“. А в действителност той не лъжеше, той наистина бе съвсем малко зле, докато аз щях да бъда ужасно много зле, ако преживявах нещо подобно. Защото той бе постигнал положение на духовно овладяване и много рядко позволяваше физическите преживявания на живота да диктуват неговата същност в даден момент. Това има изключително могъщо въздействие. Всички ние познаваме хора, които са умирали с подобно достойнство и не само достойнство, но и с подобен дар, който оставят на другите.

Ще ви разкажа още една последна история за човек, който почина по такъв начин. Моята майка бе светица. Всяка майка е светица, но моята беше първосветицата майка на всички времена. Спомням си деня, в който тя умря, момента, в който умря. В последните й минути бе повикан свещеникът от местната църква. Той беше съвсем млад. Пристигнаха и този човек бе не повече от деветнайсетгодишен. Сигурен съм, че още не се бръснеше. Но ето го, току-що излязъл от Семинарията. Беше съвсем ясно за всички нас, че това е първият път, в който щеше да даде последно причастие, каквото дава Светата римокатолическа църква, защото той се суетеше с неговия епитрахил и с маслото и всички неща, които се правят в този ритуал. Аз не се надсмивам над тях, защото ритуалът е нещо много важно в колективния опит. Имайте предвид това. Ритуалът е заемал ужасно важно място в живота на всеки от нас. Но той никога до този момент не бе извършвал такъв ритуал с човек, който наистина умира, така че влезе в стаята на майка ми, и само след десет-петнайсет минути излезе, пребледнял Като призрак.

- Какво, какво, какво се случи? Той отвърна:

- Ами аз не знаех дали правя, каквото трябва. Вземах от маслото по погрешка и се опитвах да оправя нещата, тогава майка ви ме погледна и каза: „Отче, успокойте се, в този момент няма начин да направите грешка“ - и добави - „Важно е това, което човек влага в момента, своята мисъл има значение, а не това, което вършиш.“

И той ме погледна с плувнали в сълзи очи.

- Майка ви ме успокояваше, докато умираше.

Така че, ще споделя с вас, че смъртта не е задължително да бъде трагедия. Аз самият се надявам, че когато умирам, ще съхраня поне малко от това достойнство и поне частица от тази мъдрост.

Въпросът ми е свързан с плана на душата, с идеята, че на някакво ниво ние планираме нещата и хората, с които ще бъдем обвързани в този си живот. Бих искал да зная... Бихте ли коментирали това във връзка с гледището, че няма нищо случайно. Дали е така, защото вече сме планирали това на някакво ниво?

Да, казано ми е, че ние наистина имаме определен план, с който се въплъщаваме в тяло и че този план е споделен. Искам всеки от вас да знае, че никой не е тук, в тази стая случайно. Всички сме решили да бъдем тук по това време и на това място, на някакво много, много високо ниво. И тогава бихме могли още веднъж да отбележим и да се подкрепим един друг, за да изявим своята истинска същност. И ето че сме дошли, имаме съгласие и изпълняваме своите роли в това съгласие, когато общуваме така, както общуваме днешния ден.

Това, между другото, се отнася до хората, които са добри един спрямо друг и които не са добри един спрямо друг. Истинската святост и истинското духовно издигане

означава да разбираме, че няма жертви и злодеи и че човекът, който ви преследва, просто играе своята роля в едно споразумение, което е сключено на съвсем различно ниво, така че вие да изявите и преживеете - да заявите и да се. Преобразите, осъществяваш своята истинска Същност. Ето защо всички духовни учители са казвали: „Недейте да съдите и да заклеявате.“

И така, ние всички сме поели на пътешествие, което наричаме живот. И това наистина е пътешествие, то има определена цел - цел, която ние вече сме определили, макар и да не знаем как ще стигнем до нея. Не ни се гарантира също, че ще стигнем до тази крайна цел. Просто имаме идея къде искаме да отидем и какво искаме да вършим, но не съществува предварително обозначено място "В смисъл да имаме гаранции, че ще пристигнем, така че точно ще следваме определен път, по който да стигнем.

С всяка възможност, която ни се разкрива, ние имаме шанса да се придвижим напред към осъществяване на своя план. Ако не се придвижваме напред по дневния ред, ние фактически създаваме непрестанно други възможности дотогава, докато се придвижим. Някой да е наблюдавал как се повтаря все една и съща схема в живота му? И така, ще продължим да я повтаряме и повтаряме дотогава, докато най-сетне разрешим правилно съответната ситуация. Ще продължим, например, пет пъти да обвързваме живота си с един и същи човек.

Чухте ли ме добре какво казах? Аз се жених пет пъти за един и същи човек в пет различни тела, докато най-сетне разбрах онова, което трябваше да разбера във връзка със ситуацията, и едва тогава вече можех да не се ожена за същия човек. Това се е случвало във връзка и с други хора и събития в моя живот. Изправял съм се пред един и същи тип обстоятелства, докато най-сетне престана да се изправям, докато най-сетне разбера смисъла. И така, непрекъснато ще моделираме една и съща ситуация и ще се въвличаме в преживявания с точно един и същ тип хора, места и събития дотогава, докато това ни е необходимо, за да стигнем до изводите, които са на дневен ред. И може всичко да се постигне в този живот. Фактически бих се учудил, ако го постигнем но това няма значение, защото ще го постигнем в следващия или в по-следващия и онзи, който идва след него и дори в по-нататъшни животи и така до края на времето, което няма край въобще. И така ще продължава и продължава, и продължава завинаги и още по-нататък. Не е ли прекрасно това?

В трета книга Бог говори за високоразвитите същества. Трябва ли и ние да се опитваме да постъпваме по този начин?

Наистина във Вселената има високоразвити същества, аз ги наричам за кратко "ВЕС", високоеволюирали същества. Те са се научили да живеят в радост и хармония с природата и вселената. И са се научили да живеят до голяма степен без страдания и борба. И ето как са го постигнали. Това е двустранна формула, и тя е формула, която и ние можем да приложим още тук на тази планета, ако решим.

Тези хора до голяма степен не живеят тук. Аз не съм наблюдавал голям брой високоразвити същества на нашата планета (с изключение на някои, които се разхождат из залите на Конгреса).

Това беше само шега.

Ето как действат високоразвитите същества. Те функционират в рамките на една проста система от две части. Първа част: Наблюдават онова, което е, и го изразяват. Това е първа част. С други думи, да го определим възможно най-просто, аз наблюдавам това, което е. Вие седите отсреща на стол и ние разговаряме. Или аз наблюдавам това, което е: телевизията е проникната от насилие. И децата прекарват много време, гледайки телевизия, и след това децата изразяват това в агресивно поведение. Става дума за нещо, което просто е, такова, каквото е. Или, пушенето може да причини рак. И тъй като то може да причини рак, вероятно не е най-здравословното нещо на света да

пушиш или да дъвчеш тютюн. Това са просто факти. И така, аз наблюдавам това, което е, и след това го изразявам. С други думи казвам истината за него.

На тази планета повечето хора, които наблюдават, това което е, отказват да заявят, каквото виждат. Те понякога даже казват противоположното на това, което виждат, от страх да не обидят някого или да не разкрият нещо за себе си, което не искат другите да знаят. Така че, на нашата планета ние наблюдаваме това, което е, и след това лъжем по отношение на него. Това е много обичайно поведение както за повечето хора, така и за институциите в политиката, религията и т. н.

Ако във високоразвитите общества хората не желаят подрастващото поколение да реагира агресивно, то тези общества съдействат за развитие на онези качества, които са полезни за тях и за премахването на агресивните влияния нанесени на децата по време на техните години на формиране. Затова и във високоразвитите общества би било нечувано да се поставят децата пред малки квадратни кутии в продължение на четири или пет часа дневно, за да наблюдават точно онова поведение, което се иска от тях да не проявяват в живота си. Както виждате, всичко е съвсем просто, толкова е просто, че е почти смехотворно.

В нашето общество ние вършим удивително много неща, които просто не са ни полезни. И то, не защото не знаем, че те не са ни полезни. Безумството във всичко това е, че ние сме наясно и въпреки това ги вършим, в това е цялото безумство, да сме наясно и да ги вършим. Пример: знаем, че не е полезно да поставим децата пред онази кутия в продължение на няколко часа на ден, демонстрирайки им агресивно поведение и да очакваме на децата да не се отрази това поведение. Знаем, че не може да стане така и въпреки това го правим.

Знаем, че не е полезно да хвърляме огромни количества пари от огромен интерес в нашата политическа система и да очакваме, че политическата система ще функционира, без това да ѝ оказва влияние. Знаем, че е невъзможно, и въпреки това го правим.

Знаем, че не е полезно да консумираме големи количества тлъсто месо ежедневно и да очакваме, че телата ни ще бъдат здрави. Знаем, че това е невъзможно, и въпреки това го правим. Знаем предварително, че не е полезно да вкарваме пушек и канцерогени в системата на нашето тяло, и въпреки това го правим. Тук изреждам само четири-пет примера. Мога да приведа стотици примери - а може би дори, ако се замисля, хиляди.

Едно интелигентно същество би се запитало, защо? Защо продължаваме да вършим всичко това, знаейки, че то ни вреди? Отговорът е: струва ми се, че нямаме кураж да живеем според своите убеждения. Струва ми се, че ни е по-удобно да заявяваме едно, а да вършим друго. Не мисля, че искрено сме се посветили на това да дадем израз на най-висшата версия на истинската си същност. Мисля, че сме много незрели същества.

Имайки предвид развитието на мислещите същества във Вселената, ние наистина сме много примитивни. Нямаме волята да направим най-висшия избор и въпреки това се развиваме в тази посока, започваме да се променяме. Наблюдава се промяна във връзка с това, когато сега все повече и повече хора започват да си поставят въпросите, които разискваме тук. Вече започваме да наблюдаваме някои духовни и нравствени водачи на земята, които са в състояние да се изправят и да заявят най-сетне: „Хей, това не ни върши работа, просто не ни върши работа.“ Защо тогава не направим нещо наистина интересно, защо просто не го прекратим?

Бихте ли поговорили за ролята на жените и по-нататък, за женското начало през новото хилядолетие?

Това е огромна тема. Не съм сигурен за това какво очаквате да кажа. Ще дам своя коментар от гледна точка на това, което аз разбирам и зная. В някакъв исторически момент на тази планета ние сме били доминирани в голяма степен по отношение на

обществените структури на властта от това, което бих нарекъл енергия на женското начало. През този период на матриархат жените, представители на човешкия род, са вземали решенията, ръководели са институциите и са управлявали по своему. Това е било така не в кратък период от време, а в доста продължителен. После, след няколко хиляди години, се извършва промяна в парадигмата и се стигнало до патриархата, където мъжете до голяма степен налагат своята власт във всички институции. Във всяка от тези две парадигми процесът предполага, че е доминантно или мъжкото, или женското начало.

Това, което се случва сега, когато ние навлизаме в новото хилядолетие ние започваме да виждаме тази трета парадигма, за която всички сме копнели през много хилядолетия - една нова конструкция и нова парадигма, в която мъжкото и женското начало се оказват свързани и в която ролите, които традиционно отделят мъжете от жените (слаба Богу), не са вече ясно дефинирани и специфично определени от пола.

Властта е споделена и все повече ще се споделя между мъжете и жените в годините, които идват. При нашето стремително навлизане в XXI век ще открием все повече и повече жени (слава Богу), които се изкачват на влиятелни постове, получават власт и авторитет, имат творческо влияние и въздействие върху обществото по целия свят.

Започваме да наблюдаваме още сега и ще дойде ден, когато, както споменах в началото на разговора, ще имаме жена президент, жена папа (представете си) и жени на всички досегашни постове, които са били привилегия на мъжете в обществото. И нека бъде благословен този ден! Тогава и мъже, и жени ще заемат подобни постове, и ние ще се чувстваме благословени, защото тогава наистина ще настъпи хармония.

Хармония и равновесие сме търсили в продължение на много, много време и в общата система на нещата, в историята на Вселената (на универсално ниво) това равновесие е постигнато относително бързо.

Няколко хиляди години е относително кратък период в билионната история на вселената. Така доста бързо *Homo sapiens* са постигнали едно или друго и вече могат да постигат равновесие. Въпреки че в нашия конкретен опит това изглежда, че отнема много продължително време, в действителност то е като мигване на окото, като леко прошумоляване в живота на Вселената. И така, вече сме открили или започваме да откриваме тази позиция. Това се вижда в политиката, виждаме го в нашите корпорации, виждаме го всъщност навсякъде. Приятно ми е да забележа, когато пътувам в самолети над цяла Америка, че стюардите на полета понякога са мъже. онова, Коего е било напълно женска професия по причини, които никога не са ми били достатъчно ясни, започва да включва и мъжете.

Аз имам зъболекарка, която е жена, и тя е превъзходна зъболекарка, а когато бях на пет години или на десет не можех да си представя, че ще срещна дори и една жена сред хиляда зъболекари. Така че вече започваме да наблюдаваме тези промяна в професионалното ориентиране на двата пола. Един ден може би ще допуснем и жени свещеници. Няма ли да бъде приятно дори в ортодоксалните църкви жени раби и жени свещенослужителки.

Скоро ще започнем да споделяме с жените постове на властта в най-почитаните от нас институции: в религиите, политиката и други влиятелни позиции. Както казах вече, да бъде благословен този ден, защото засега живеем половинчато.

Бог е свидетел, че мъжете не свършиха кой знае колко добра работа на тази земя, ние не бяхме достатъчно ефективни. И се нуждаем от този вид уравновесяване, от женската енергия на прозрението, търпението и съчувствието, дълбокото осъзнаване и изключителната чувствителност към човешкия опит. Това е част от женския опит и женската енергия, която съществува във всички нас. И се надявам, че ние ще я

подхранваме и продължим да ѝ позволяваме да разцъфти като част от по-голямата мяра на собствената си същност.

Как си открил кой си ти?

За най-голямата част от хората на земното кълбо ежедневно оцеляване не е вече най-главната им цел. За някои, и то твърде много, честно казано, то все още е така, но не и за по-голямата част от човечеството. И тогава каква става основната ни цел? Ключовият въпрос, пред който сега се изправя човешкият род, не е как да оцелее, а кой е този, който оцелява. Искам да кажа кой съм аз? *Кой съм аз?* Мислещият човек се стреми да разбере, моли се да разбере. Това не е празен въпрос, това е важен въпрос, защото повечето от хората нямат никаква представа за това кои са. Аз нямах никаква идея за това кой съм до много, много скоро.

Когато бях на шестнайсет години, мислех си, че аз съм своята коса. Наистина си го мислех. Мислех си, че съм косата си и бях наясно, че ако косата ми не е сресана, така както трябва сутрин, ще запратя гребена в умивалника и няма да изляза, за да не ме гледат хората, защото никой няма да знае кой съм. И макар че се промених през годините, понякога все още се будя сутрин, мислейки си, че аз съм своята коса.

Но когато станах осемнайсетгодишен, аз осъзнах, че не съм своята коса. Навърших осемнайсет години, изпълнен с мъдростта на онзи период от живота си. Казах си: „Не е ли лудост, че някога наистина си мислех, че аз съм своята коса? Разбира се, аз не съм своята коса.“ На осемнайсет години аз вече знаех истината. Аз съм своята кола. *Знаех*, че аз съм своята кола, защото чувствах, че другите младежи си представяха това, което съм, мислеха за мен въз основа на това каква кола карам. Веднъж колата ми не работеше и баща ми ми каза: „Ето, вземи тази вечер моята. Можеш да я караш днес.“

Аз възкликнах: „Ти луд ли си! Нямам желание да ме заловят мъртъв в твоята кола.“ Имах предвид, че никой няма да разбере кой съм аз.

Баща ми караше една стара кола.

Аз днес карам стара кола.

И греховете на бащите наистина *ще* се върнат на синовете.

Когато аз станах на двайсет и една години, надраснах това и на двайсет и една ме връхлетя една велика мъдрост. Тогава осъзнах: „Почакай малко, аз не съм своята коса. Аз не съм своята кола. Това е лудост, разбира се.“ На двайсет и една години аз знаех истината. Аз съм моите жени.

И искам да знаете, че играх онази игра, наречена: „Аз съм моите жени“ през един много продължителен период от живота си. Това беше прекрасна игра и аз знаех, че аз съм моите жени. Можех да почувствам мислите на хората, които ме заобикаляха в стаята, усещах, че моите *собствени* мисли и моите представи за самия мен се променят в зависимост от това с каква жена съм или не съм подръка.

И така, изживях представата, че „аз съм моите жени“ в продължение на дълго време. Тогава си помислих, един ден се събудих и си казах: „почакай малко, аз не мога да бъда моите жени, защото ако съм моите жени, трябва да имам някакво разстройство на множественост на личността.“ Защото те бяха толкова много. Така че, осъзнах, че трябва да има нещо повече от това, което да бъде моето аз. Кой съм аз, кой съм аз. Съзнанието моли да знае.

И тогава ми стана ясно. О, аз трябва да съм бил в края на трийсетте или в началото на четирийсетте. И тогава изведнъж прозрях, разбира се, и зная времето, когато това се случи, защото баща ми го подчерта. Той каза, че детето вече е пораснало. Защото аз разбрах и всички мои действия от този момент нататък показвах, че аз съм моята работа. Както много мъже на този етап от живота си и някои жени също заключават. И, Господи, аз играх тази игра докрай. Аз съм моята работа. Знаете ли как изглеждаше

това в моя живот? Хей, хей, хей, това е моята работа, аз трябва; нямам избор, това е моята работа.

После се пробудих и от тази нереалност. Огледах се един ден и си казах: „почакай малко, аз не мога да бъда моята работа. Седем пъти загубвах работата си. Какво съм тогава? Кой сам аз? Ако не съм моята работа...”

Тогавата най-сетне ми стана ясен отговорът. „Разбира се, аз не съм моите жени или моята работа нито моята кола. Аз съм моето семейство. Разбирате ли?” Сега майка ми каза: „Той най-сетне порасна.” Защото най-сетне си върнах разума, преоцених стойностите в живота си и започнах да играя ролята „Аз съм моето семейство”. Аз съм моите деца, моята съпруга, моите любими хора. Това съм аз. И изиграх и тази игра също до края.

Това изглеждаше така - аз не приех работа в друг град, защото си спомням много добре, че това нямаше да бъде удобно за моето семейство, дори отказах да купя къща, която обичах, и която беше само на няколко пресечки от нас, защото нямаше да бъде в подходящ училищен район. И така, направих някои важни избори в живота си, взех сериозни решения, въз основа на идеята „Аз съм моето семейство”. Тогавата един ден, когато се върнах от работата, която презирах, живеейки в тихо отчаяние, аз отворих вратата на къщата си и разбрах, че тя е напълно празна - не само от хора, но и от мебели.

Разбрах, че нещо се е случило; спомням си много добре този момент. И между другото, това е истинска история. Не си я измислям. Спомням си момента сякаш беше вчера. Отворих вратата, къщата бе празна. Първата ми мисъл беше: „Божичко, ние сме ограбени.” Но никой не влиза в къщата на някого посред бял ден, за да изнесе всички мебели. Освен това, не всички мебели бяха изнесени. Огледах се и в ъгъла видях една стара уредба, която бях купувал преди брака и една табличка за кафе, която бях донесъл също от някогашните си ергенски дни. И някои други... Някои мои неща, които бяха разпилени наоколо. И аз осъзнах, че само мебелите липсват.

Тогавата схванах какво се е случило, но все още не можех да повярвам. Завтекох се горе по стълбите в спалнята, отворих вратата на гардероба, там, където стояха нейните дрехи. Всички бяха изчезнали. Отворих вратата на гардероба от моята страна - всички си стояха там. Тогавата разбрах жестоката истина - крадецът е бил жена.

Удивително е това на какво е способно съзнанието само и само да не ти позволи да погледнеш истината в очите. А вече не можех да посрещам тази истина с леко сърце. Спуснах се по стълбите, седнах на килима в почти празната стая и избихах: „Господи, какво искаш от мен? Кой съм аз?” Разбирате ли, аз мислех, че съм всичко това. Мислех, че съм цялото това нещо и сега цялото това нещо си беше отишло. Кой съм аз? Вечният вик на човешката душа. Кой съм аз?

И отговорът не е извън нас. Очевидно той не е в хората, местата и нещата от живота. Отговорът е вътре в нас и това е цялото послание на „Разговори с Бога”.

Исках да ви кажа, че много искрено се наслаждавах на всичките три книги. Те са удивителни. И въпросът ми е свързан с идеята за душата. Тя е поела едно еволюционно пътуване, в съгласие с идеята, че ако е напълно разтворена в абсолютното, не може да има еволюция. Онова, което вие говорите, е разгръщане на това пътуване, при което то става по-богато и по-динамично. Пространствата стават по-обширни и идеята, за която говорите... Това, че има възможност да се надхвърли това и да се излезе извън съществуването, извън това, което ние наричаме процес на еволюция... Бих искал да поговорите по този въпрос.

Човек не може да излезе извън процеса на еволюцията. Това е съвсем буквално невъзможно. В момента, в който излезеш напълно от процеса на еволюцията, ти излизаш напълно от Бога, тъй като Бог е процес. Бог не е същество. Бог е процес.

Бог е процесът на самия живот, който ние наричаме еволюция. И тъй като е невъзможно да излезеш напълно от Бога, също така е невъзможно да излезеш от еволюцията. Ето защо нашата еволюция, с други думи еволюцията на много от нас, която е Бог, Божественото колективно, никога не свършва. Тя винаги е била, е и винаги ще бъде в един свят без край. Амин.

Бих искал да кажа на всички каква радост и наслада беше за мен да споделя заедно с вас тези мигове. Колко прекрасно бе да бъда тук по едно и също време на едно и също място с вас. И аз ви приканвам и окуражавам сега да излезете от тук и да докоснете света с най-дълбоката истина, която съществува във вас и да дадете възможност на всеки да узнае коя е истинската му същност. Върнете ги към самите тях и им дайте възможност да творят заедно света според най-върховната си визия.

Да бъде благословено!